

Vol. I

AURORA NEAGRĂ

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Aurora neagră

SAS 160

ISBN:
973-597-368-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VILLIERS, GÉRARD de

Aurora neagră / Gérard de Villiers; trad.; Gabriela Porancea. - București: Editura Ion Cristoiu & Max Bănuș, 2006

ISBN 973-597-368-5

I. Porancea, Gabriela (trad.)

821.133.1-312.4=135.1

Malko Productions – Paris,

Aurore noire

© Gérard de Villiers,

Pentru versiunea românească:

© TINERAMA 2006

Publicație editată de

S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

Gérard de Villiers

Aurora neagră

Vol. I

În românește de
Gabriela Porancea

2006

Capitolul I

Sultan Hafiz Mahmud urmărea cu o privire distrată petrolierul *Naftomar* de 120 000 de tone, înaintând cu toată viteza motoarelor lui învechite în direcția lui și împotmolindu-se cât mai adânc posibil pe plaja Gaddani. Nisipul fin era deja presărat cu zeci de carcase de nave din toate țările, demontate pe loc. La vreo treizeci de kilometri la vest de Karaci, Gadanni era unul din cele mai importante șantiere de demolări navale din lume. Pe cei patruzeci de kilometri ai lui de nisip, resturile navelor deja decorticate se aliniau ca niște meduze triste de oțel, împotmolite acolo pentru eternitate.

— *Look!* îi lansă responsabilul uneia dintre echipele de demolare către Sultanul Hafiz Mahmud, arătând cu degetul spre petrolierul *Naftomar*.

Bătrânul petrolier aproape atinse plaja și etrava i se înfundă în nisip perpendicular pe țărm. Timp de câteva secunde, își continuă cursa, săpând în nisipul afânat, apoi încremeni în sfârșit, motoarele lui oprindu-se într-un ultim urlet de biele. De îndată ce fu imobilizat, sute de muncitori belucistanezi,

îmbrăcați cu ținute locale maro, înzestrați cu scări din frânghie, aparate de sudură, materiale heteroclite și arhaice, se lansară la asaltul petrolierului. Chiar cu mijloacele lor limitate, erau capabili să transforme într-o lună o navă de treizeci de metri înălțime într-un sabot negricios nu mai înalt ca o barcă de pescuit! Prima oară, toate elementele detașabile erau date jos, sortate și apoi îngrămădite într-unul din depozitele vecine, construite la marginea plajei, ce se întindeau pe kilometri întregi. Un du-te-vino de camioane le lua apoi la Karaci, o localitate aflată la trei ore distanță, unde totul era reciclat. Gaddani, cu Cox Bazaar, din Bangladesh, era cel mai mare șantier de recuperare din lume.

Muncitorii belucistanezi treceau deja la atacul bătrânului petrolier, precum năvăleau furnicile pe un animal mort. Câteodată, în graba lor, loveau câte o conductă de gaz care le exploda în față îi omora pe câțiva dintre ei, care erau îngropați pe loc. Asta nu-i descuraja: veniți din fundul Belucistanului, stat feudal aflat încă în Evul Mediu, erau foarte mulțumiți că puteau să lucreze regulat. Seara se retrăgeau talmeș-balmeș în bordeie făcute din plăci de tablă, lemn și chiar din pânză, construite direct pe plajă.

Scântele de sudură începeau să împrăstie stele orbitoare pe carcasa petrolierului *Naftomar*.

— Iată cum muncim noi, *Sahib*, lansă mândru șeful de șantier, sprijinit de o tablă triumghiulară ieșită din nisip ca o sculptură suprarealistă – tot

ceea ce mai rămăsese din cargoul *Brooklyn*. Atunci când va sosi nava dumneavoastră, ne vor trebui doar trei săptămâni.

Sultan Hafiz Mahmud bombăni o vagă consimțire, cu capul întors spre nord, unde se ridicau munții Makran, un masiv de roci negricioase, părând ca de zgură, care se întindea pe mai mult de o sută de kilometri lățime, aproape până în Iran, puțin la nord de coasta Belucistan, și care străbătea doar câteva drumuri puțin frecventate. Nu creștea nimic în această zonă complet aridă, un adevărat peisaj lunar ce impresiona prin sălbăticia lui. Totuși, Sultan Hafiz Mahmud contempla acești munți negricioși ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă grădină a lui Allah. Urma în gând convoiul ce pleca din satul Ziarat, aflat la sud-vest de Quetta, capitala Belucistanului, ascunsă la 2450 metri altitudine în munți. Acolo murise proiectul care-l mobilizase de aproape trei ani. Ceva care făcea ca atentatele de la 11 septembrie 2001 din New York să pară ca o simplă gângăveală. O acțiune care lumina cu o lumină strălucitoare zilele apuse ale lui Ossama Bin Laden, pe care Allah îl ține în Sfânta Lui Grijă.

În picioare pe această plajă din Gaddani, Sultan Hafiz Mahmud se revedea în munții din Waziristan, acum trei ani, expunându-și planul Șeicului, cu obișnuita lui ardoare, iar acesta ascultându-l cu un surâs încărcat de scepticism.

Cu ocazia acestei întâlniri secrete, îi oferise șefului

Al-Qaida o cameră video mică digitală, destinată să filmeze secvențe de propagandă, care să fie puse imediat pe casete și difuzate pe canalul de televiziune Al Jazeera. Cadou modest care-l impresionase totuși pe saudit. Propaganda avea un rol important în cadrul activităților lui, de când a trebuit să-și abandoneze bazele din Afghanistan, din cauza invaziei americane. Această cameră video îi permitea, grație imaginilor ei digitale, să mențină contactul cu partizanii săi din aproape întreaga lume. Camera pe care o folosisese până atunci era deja foarte veche și asta se vedea în calitatea imaginilor filmate.

Înainte să-l părăsească pe Sultan Hafiz Mahmud, Ossama Bin Laden îl luase de-o parte ca să-i spună cu gravitate:

— Frate, dacă proiectele tale se vor concretiza, dă-mi de știre. Știi cum să-mi transmiți un mesaj. În acest caz, mă voi deplasa eu însumi ca să te întâlnesc.

Sultan Hafiz Mahmud se indignă, subliniind că era foarte periculos pentru șeic să se deplaseze, chiar și pentru un motiv important, dar Ossama Bin Laden, cu obișnuitul lui surâs calm, îi repetă:

— *Inch' Allah*, dacă reușești, asta îmi va da o asemenea fericire în inimă că merită să-mi asum unele riscuri.

Cei doi bărbați se întreținură îndelung și șeicul îi mulțumi din nou pentru micuța cameră video, pe care o încredințase imediat unuia din cei care nu-l

părăsea niciodată. Noor, tânărul *taleb* din satul Kahi din masivul Tora-Tora, era fascinat de cinema. Dacă i s-ar fi cerut părerea, și-ar fi dorit să-l filmeze pe șeic fără întrerupere, binecuvântându-L pe Dumnezeu că putea să-l urmeze pe acesta ca o umbră.

Bineînțeles că Sultan Hafiz Mahmud simțise că Ossama Bin Laden, în ciuda atitudinii lui călduroase, nu credea în fezabilitatea proiectului său. Înainte de invazia americană din Afghanistan, ei se întâlniseră în secret la Kabul, cu scopul de a studia cum ar putea Al-Qaida să utilizeze arme neconvenționale și nu ieșise nimic concret din discuția lor.

Inginer nuclear extrem de calificat, specialist în îmbogățirea uraniului natural, creator printre altele al uzinei din Kushab, pragmatic și muncitor, Sultan Hafiz Mahmud era și un visător cu convingeri ușor ezoterice, care credea în puterea djinnilor, a spiritelor, a influenței petelor de soare asupra destinelor oamenilor și care milita pentru ca toate țările din Umma (lumea musulmană) să aibă acces la armele nucleare. La aproape șaizeci de ani, convingerile lui erau la fel de vii ca la douăzeci de ani și, purtat de ideologia lui clocotitoare, era gata să mute munții pentru a-și realiza visele. În ciuda hedonismului lui care îl făcea să iubească femeile și să bea alcool, sau să trăiască într-unul din cartierele cele mai plăcute din Islamabad, îi consacra o admirație fără măsură lui Ossama Bin Laden, pe care-l cunoștea de ani buni.

Prin urmare, primise aproape ca pe o jignire simțită carnal ocupația Afghanistanului de americani, fuga talibanilor și fuga lui Ossama Bin Laden și a fondatorilor Al-Qaida spre ascunzători aleatorii din zona tribală pakistaneză, de la limita Afghanistanului. Era ca și cum l-ar fi umilit pe el însuși. Din anul 2000, crease o fundație umanitară, Ummah Tameer-e-Nau, destinată în principal să ușureze traiul mizer din Afghanistan. În realitate, acest ONG încerca să procure pentru Al-Qaida mijloace non-convenționale pentru a extinde Jihadul contra cruciaților și evreilor, Statele Unite fiind natural inamicul numărul unu.

Ocupația Afghanistanului pusese capăt activității ONG-ului lui Sultan Hafiz Mahmud și, după ce încasase șocul înfrângerii, concepușe marele lui proiect, cel care va arăta într-o manieră răsunătoare că Al-Qaida era la fel de puternică.

Un proiect cu bătaie lungă, după care cel din 11 septembrie nu era decât o acțiune modestă. Luându-și energia din lectura propriilor lui scrieri, voia într-un oarecare fel să stăpânească forța acestor djinni pe care îi regăsim pretutindeni în cultura arabă, ca să facă lumea musulmană stăpâna lumii. El nu ajunsese încă acolo, dar, prin forța tenacității și grație ajutorului mai multor prieteni de-ai lui care gândeau la fel ca el, începuse să-și țină promisiunea făcută lui Ossama Bin Laden.

La plecare, gândind la rece, proiectul lui părea

imposibil de realizat, dar deopotrivă putea muta munții din loc. Sultan Hafiz Mahmud se pusese pe treabă cu o răbdare de furnică și în cel mai mare secret.

I-au trebuit luni întregi înainte să ajungă la un prim rezultat care nu era deloc spectaculos. Totuși, bomba era amorsată și el reperase câțiva simpatizanți plasați în posturi strategice care gândeau ca el și ascultau de aceleași motivații. Acest proiect nu era o ocazie să câștige bani și inginerul pakistanez îi îndepărtase din proiect pe toți cei care au avut tendința să ceară bani: cei care se lăsau cumpărați puteau întotdeauna să cedeze unei supralicitări.

Nu-i mai rămăseseră decât cei puri care, ca și el, urmăreau un ideal.

În drumul lui, fusese chiar obligat să stranguleze cu propriile-i mâini un om care amenința să-i dezvăluie secretul autorităților pakistaneze, dacă Sultan Hafiz Mahmud nu îi dă un milion de rupii. Acesta din urmă îi dăduse întâlnire într-o zonă pustie din Mangalla Hills, la nord de Islamabad. Se dusese cu doi prieteni de încredere și, în timp ce trădătorul era ținut de aceștia, el îl strangulase rugându-se lui Dumnezeu.

Se scurseseră mai mult de doi ani de la angajamentul lui: Sultan Hafiz Mahmud menținea un contact neregulat cu Ossama Bin Laden, dar refuzase mai multe invitații ale Șeicului de a-l vizita

într-una din ascunzătorile lui din Waziristan. Nu voia să-și piardă prestigiul, convins că șeful Al-Qaida trecuse la pierderi și promisiunea lui, născută probabil din lirismul religios curent în această regiune a lumii. Fără îndoială că acesta n-avea în ochii lui nici o importanță, Sultan Hafiz Mahmud fiind de altminteri unul din cei mai vechi credincioși. Dacă se angajase la o treabă imposibilă și nu putuse să o îndeplinească, asta nu era un păcat. Doar un exces de exaltare.

Autoritățile pakistaneze nu se ocupau de Sultan Hafiz Mahmud. În urma unor descoperiri compromițătoare în localurile ONG-ului lui din Kabul, americanii, considerându-l ca un susținător al lui Bin Laden, ceruseră să-l interogheze, dar autoritățile pakistaneze rămaseră surde la cererea acestora. Sultan Hafiz Mahmud știa prea multe lucruri despre programul nuclear militar secret din Pakistan. De aceea, din anul 2002 îi fusese interzis să plece în străinătate, din cauza unor amenințări care îl plasaseră în atenția serviciilor israeliene și americane. Totuși, în interiorul Pakistanului se bucura de o mare libertate. Chiar dacă era înconjurat, la Islamabad, de o protecție discretă, agenții ISI (Serviciile de informații pakistaneze – InterServices Intelligence) nu puteau să-l urmeze pretutindeni, în numeroasele plimbări prin munți, în zonele tribale pakistaneze. Ceea ce-i permitea inginerului nuclear să facă multe călătorii foarte utile... La Islamabad, îi

inducea în eroare multiplicând aventurile cu femei...
Nimeni nu putea bănuî adevărata lui ocupație.

În sfârșit, într-o zi, putuse să trimită un mesager de încredere la Șeic, fixându-i o întâlnire într-un sat izolat din Belucistanul de nord, Ziarat, foarte aproape de frontiera afgană, acolo unde triburile locale combătuseră dintotdeauna puterea centrală pakistaneză. De aceea, pentru această călătorie, își luase măsuri de precauție extraordinare, ca să fie sigur că nu fusese urmărit de agenți ISI.

Aceștia debarășaseră în regiunea Dahra, satul unde, de sute de ani, belucistanezii fabricau arme artizanale. Apoi Sultan Hafiz Mahmud putuse să ajungă, prin diferite mijloace, pe jos, pe catâr și într-un 4 x 4, la locul de întâlnire.

Ajunsesese în mod voit cu câteva ore înaintea Șeicului, profitând ca să-și trimită oamenii să inspecteze împrejurimile, ca să se asigure că nu fusese urmărit. Din fericire, în această zonă pierdută, în afara avioanelor telecomandate americane *Predator*, nu era nici o supraveghere. Ossama Bin Laden se ivi de pe o potecă de capre, pe un cal, escortat de vreo cincizeci de bărbați, garda lui personală, în ținută afgană. De ani întregi nu folosea nici un mijloc electronic de transmisie, recurgând doar la mesageri de încredere.

După ce-l îmbrățișase de trei ori pe Sultan Hafiz Mahmud, prima lui întrebare a fost:

— De ce mi-ai dat întâlnire aici?

— Șeicule, voiam să vă arăt ceva, răspunse pe un ton misterios inginerul pakistanez.

În timp ce oamenii lui luau poziție de supraveghere a accesului în sat, Ossama Bin Laden îl urmă pe ghidul lui. Îl însoțeau Ayman Al-Zawahiri, mâna lui dreaptă și medicul lui personal, un bărbat tânăr, bine făcut, îmbrăcat în djellaba albă, cu privirea arzătoare, Yassin Abdul Rahman, unul din fiii șeicului orb, Omar Abdul Rahman, închis pe viață în Statele Unite pentru primul atentat asupra World Trade Center din 1993, și Noor, *taleb-ul* cineast. Restul oamenilor lui, înarmați cu puști cu lunetă, RPG-uri și trei SAM 16 cumpărate pe aur (proiectile sol-aer destinate să neutralizeze eventualele elicoptere), erau împrăștiați pe o rază de un kilometru.

Pentru Sultan Hafiz Mahmud era cea mai frumoasă zi din viața sa! Vocea îi tremura de emoție atunci când a început vizita condusă într-un mic atelier instalat într-o casă din piatră de la marginea satului, care servise înainte drept depozit unui negustor de fier vechi care străbătea muntele în căutarea de carcase de vehicule militare reutilizabile.

Ossama Bin Laden nu era un tehnician, de aceea Sultan Hafiz Mahmud se rezumase la explicații foarte simple. Evident că nu era nimic spectacular, dar la flama din privirea Șeicului, inginerul nuclear simțise că îl credea. La sfârșitul vizitei, Ossama Bin Laden întrebese simplu:

— Asta va merge?

— *Inch'Allah*, va merge! promise Sultan Hafiz Mahmud. Tu trebuie să-mi spui unde vrei să lovească.

Ossama Bin Laden, Ayman Al-Zawahiri, Yassin Abdul Rahman și el, se ghemuiseră aproape de cai, în jurul unei tăvi cu ceai, și discutaseră îndelung. De data asta, Noor fusese ținut la distanță. Era vorba de detalii operaționale pe care nimeni nu trebuia să le cunoască.

Dacă ceea ce-i arătase Sultan Hafiz Mahmud lui Ossama Bin Laden era inima acestui proiect, erau și alte aspecte aproape la fel de importante, o logistică complicată care trebuia să rămână complet secretă și să funcționeze ca un mecanism de ceasornic.

Aceasta privea și banii. Mai multe milioane de dolari. Recrutarea de oameni de încredere, o organizație care să se extindă în mai multe țări. Ayman Al-Zawahiri fusese cel mai entuziasmat. El vedea acolo, în sfârșit, un proiect pe măsura lui. El fusese cel care organizase minuțios atentatele din 11 septembrie 2001 și, de atunci, îi rămăsese apetitul pentru acțiune. Această operațiune, prin complexitatea și obiectivele ei, îl fermeca. Avea puterea să facă dovada că în ciuda unor înfrângeri, Al-Qaida era la fel de pregătită să organizeze o acțiune care va face să tremure lumea.

Timp de ore întregi, golind ceainice după

ceainice, întorseseră pe toate fețele aspectele acestui proiect îndrăzneț, scoțând la lumină lacunele și găsind soluții. Ayman Al-Zawahiri jurase că într-un an totul va fi gata.

Noaptea se lăsa atunci când aceștia își terminară discuțiile, dând un nume acestui proiect: "Aurora Neagră"... născut din spiritul poetic al lui Sultan Hafiz Mahmud.

Nu trebuiau să se mai întâlnească decât o singură dată, atunci când partea încredințată lui Ayman Al-Zawahiri va fi pusă la punct. Ceea ce îi dădea timp berechet lui Sultan Hafiz Mahmud să-și termine partea lui de operațiune.

S-au strâns covoarele, s-au adunat plăcintele și s-a golit ceea ce mai rămăsese din ceainice, și Ossama Bin Laden plecă cu oamenii lui.

Nu fusese prevăzut că Sultan Hafiz Mahmud să-l reîntâlnească înainte de îndeplinirea proiectului lui: totul fusese hotărât. Va aștepta vestea bună undeva în munți. Chiar în străfundul acestei regiuni pustii, veștile călătoreau repede, grație caravanelor, ciobanilor, a tuturor celor care se deplasau: contrabandiști, negustori sau simpli țărani.

La despărțire, Ossama Bin Laden fusese deosebit de călduros și cuvintele pe care le pronunțase îi merseseră drept la inimă lui Sultan Hafiz Mahmud.

— Frate, dacă proiectul tău reușește, vei avea dreptul la recunoștința întregii umma (lumi

musulmane) și Istoria va reține numele tău ca pe cel al unui mare combatant al lui Dumnezeu.

Sultan Hafiz Mahmud privise micuța coloană a lui Ossama Bin Laden dispărând în spatele unei culmi. Nu-l întrebase niciodată unde se ascundea. Nu poți să divulgi niciodată o informație pe care n-o cunoști, și el era la fel de neîncrezător în ISI ca și în americani, de acum foarte prezenți în această regiune.

Vârful statului pakistanez, președintele Pervez Musharraf, juca un joc dublu. Pe de o parte îi proteja pe islamiști, dar pe cealaltă, pentru a conserva ajutorul financiar american, era câteodată obligat să le livreze câțiva membri din rețeaua Al-Qaida, deja capturați și care lânceau în temnițele ISI. Bineînțeles că toată lumea știa asta, dar era admis.

Până acum, nu dăduse decât peștișori. Putea să fie determinat, în circumstanțe grave, să meargă mai departe. În consecință, absolut nimic nu trebuia să conducă la Șeic.

* * *

Timp de mai bine de un an Sultan Hafiz Mahmud tremurase. Și, miracol, piesele puzzle-ului lui secret se potriviseră perfect unele în altele. Rolul fiecăruia fusese definit cu precizie.

Ziua binecuvântată, marcând sfârșitul pregătirilor, sosise, în sfârșit, acum cincisprezece zile. Din prudență, Șeicul nu se deplasase, lăsându-le lui

Ayman Al-Zawahiri și lui Sultan Hafiz Mahmud grija de a face sinteza acțiunilor lor respective.

Nu mai rămânea decât să treacă la acțiune.

Totul avea să înceapă în zori. Iată de ce Sultan Hafiz Mahmud nu se interesa decât destul de puțin de demolarea vaporului care, totuși, fără să știe, avea locul lui în proiect. De îndată ce luase avionul spre Islamabad, cu o seară înainte, nu se mai gândise decât la momentul în care avea să facă în sfârșit joncțiunea cu grupul plecat din Ziarat și să le dea binecuvântarea pentru ultima parte a unei călătorii din care nici unul nu avea să se mai întoarcă. Ce conta: numele lor nu va fi niciodată uitat și vor avea binecuvântarea tuturor adevăraților credincioși până la sfârșitul vremurilor. Allah îi va primi în Sfânta Lui Gardă.

Ei părăsiseră foarte devreme Ziaratul, baza secretă unde li se dezvoltaseră planurile. Dacă Sultan Hafiz Mahmud alesese Belucistanul pentru a-și dezvălui proiectul, este pentru că această regiune, care reprezenta aproape 40 la sută din teritoriul pakistanez, nu număra decât cinci milioane de locuitori, pentru o țară care avea o sută patruzeci! Inospitalieră, populația, grupată în triburi, vorbind doar limba urdu, limba națională, mereu răsculată contra puterii centrale, brăzdată de nenumărate drumuri ducând în Afghanistan sau în Iran, era locul ideal. Chiar comandourile și elicopterele americane nu riscau să se avânte pe acolo. Și,

pentru câțiva bani, belucistanezii, contrabandiști și rebeli din naștere, erau gata să ajute pe oricine.

— Deci, când îți aduci nava? întrebă cu insistență responsabilul șantierului.

Plaja din Gaddani era divizată în sectoare în care fiecare patron era responsabil de trei sau patru vapoare. Sultan Hafiz Mahmud aflate numele acestuia de la unul din prietenii lui din Karaci, specialist în metale neferoase.

— Nu știu încă, eludă el. Dă-mi numărul tău de mobil și te voi anunța cu câteva zile înainte.

— Bine. Ce tonaj are?

— Douăzeci de mii de tone.

Belucistanul se strâmbă.

— Nu e foarte mare...

Sultan Hafiz Mahmud îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Dacă nu o vrei... Merg puțin mai încolo.

Belucistanezul se calmă imediat.

— Ba da, Ba da, voi face treaba. Dar nu trebuie să ceri un preț foarte mare.

— Vom vedea la momentul potrivit. Te voi anunța cu cinci zile înainte.

— E puțin. Sunt multe nave în acest moment. O vom ancora.

— Nu, zise sec Sultan Hafiz Mahmud. Vreau să fie luată de îndată ce ajunge aici.

— OK, OK, *Sahib*, consimți într-un final comerciantul de fier vechi.

Sultan Hafiz Mahmud îi întinse mâna, apoi îl îmbrățișă de trei ori, cum era obiceiul la pakistanezi.

— Ne vom revedea peste câteva săptămâni, *Inch'Allah*.

Ca o coloană de furnici, muncitorii belucistanezi se îndreptau deja spre camioanele enorme staționate la liziera plajei, prăbușindu-se sub greutatea primelor hublouri, lemnărie și scaune de pe *Naftomar*. O muncă de ocaș pentru o sută cincizeci de rupii pe zi (în jur de un euro și jumătate). Nu asigurare, nu pensie, nu îngrijiri medicale.

Sultan Hafiz Mahmud ajunsese la Land Rover-ul pe care prietenii lui i-l puseseră la dispoziție la Karachi, cu un permis de intrare în zona militară unde se afla Gaddani. Toată coasta belucistană, odinioară pustie, de la Hawkas Bay la Tomby, aproape de frontiera iraniană, se dezvolta cu toată viteza, grație nevoilor militare pakistaneze. Acum mult timp, Karachi fusese singurul port din țară. De acum, marina pakistaneză crease un port militar la Pasni, aflat la patru sute cincizeci de kilometri la vest de Karachi, cu o bază de submarine. Drumul prăfuit care mergea de-a lungul coastei fusese înlocuit cu o șosea asfaltată și tot țărmul fusese declarat zonă militară interzisă. În curând avea să fie la fel și în Gwadar, aflat și mai la vest, unde Sultan Hafiz Mahmud avea întâlnire la sfârșitul zilei. Deocamdată nu era decât un mic port civil la o sută șaptezeci de kilometri la vest de Pasni, port de le-

gătură pentru bărci cu pânze ce navigau între Iran, Oman sau coasta africană, la distanță în jur de două mii de kilometri. La Gwadar nu se făcea încă nici un control asupra negustorilor îmbarcați sau debarcați. O parte din heroina produsă în Afghanistan se scurgea pe aici.

Sultan Hafiz Mahmud se opri puțin mai departe, în fața unor bordeie mici care ofereau o chestie specială de băut fără alcool și mâncare muncitorilor de pe șantierul de pe plajă, se așează pe o bancă din lemn și comandă un Pepsi. O femeie în vârstă se apropie imediat de el ca să-i ofere un pachetel cu pudră, extras de venin de calcan din golful Gaddani presupus a vindeca o grămadă de boli. Pakistanezul refuză, dar se lăsă tentat de o frigăruie din creveți uriași, specialitate din Gaddani. Nu mai voia să se oprească înainte de Gwadar și ar fi dat o avere să fie mai bătrân cu câteva ore! Adresă tăcut o rugăciune pentru ca totul să se petreacă cu bine.

Odată această fază finală îndeplinită, zarurile erau aruncate și operațiunea pe care o urzise de ani întregi îi ieșea complet de sub control. Cel pe care îl va întâlni la Gwadar, Yassin Abdul Rahman, va fi cel care va continua, Allah să-i vină în ajutor!

Contemplă plaja imensă acoperită de pete negre, marea albastră presărată cu nave bătrâne așteptându-și rândul să fie tranșate.

Ce calm.

Încercă un brutal acces de euforie gândindu-se la extraordinara putere pe care o deținea. Dacă totul se petrecea bine, se va reîntoarce a doua zi la Islamabad și nu se va mai mișca de acolo. Un singur lucru îi lipsea: Aisha, amanta lui, de care era despărțit de când nu mai putea să părăsească Pakistanul. Ori, din motive de nemărturisit, ea refuza să revină la Islamabad. Oficial, ca să nu fie arestată la domiciliu.

Ea îi lipsea foarte mult și el visa, pe deasupra, la nenumăratele dăți în care se golise în crupa ei de vis. Nu cunoscuse niciodată o amantă atât de lipsită de inhibiții și care să vină întotdeauna în întâmpinarea dorințelor lui cele mai secrete. Ea mergea să cumpere cele mai frumoase sari din magazinele de lux din Islamabad și ajungea să se pregătească ore întregi înainte să-l întâlnească. Cu corpul uns cu uleiuri parfumate, machiată ca o sultană, epilată ca o fată abia ajunsă la pubertate, avea un corp admirabil de care se servea cu ușurința unei curtezanе profesioniste. Doar imaginându-și buzele ei închizându-se în jurul sexului lui, Sultan Hafiz Mahmud aproape că avu o erecție.

El se considera un bun musulman, dar Profetul nu interzisese niciodată folosirea femeilor, ci din contră.

Tulburat, privi în jurul lui, ca și cum o creatură de vis avea să se materializeze pe plajă, ca în povești, dar nu o văzu decât pe bătrâna vânzătoare de

băuturi magice și furnicile încărcate cu fiare vechi. Visase destul. După ce lăsă douăzeci de rupii pe tejgheaua de lemn, reluă drumul care ducea la șosea. Ca să evite zona militară, trebuia să se întoarcă până la Hub Chawki ca să ajungă la Bela, la o sută optzeci de kilometri spre nord, de unde va coti spre vest pe drumul care se strecura între Makranul central și Makranul de coastă. Un drum care străbătea un peisaj arid, traversând o regiune abia populată. Se așeză din nou la volanul Land Rover-ului transformat în cuptor. Erau aproape patruzeci de grade Celsius. Cu toate geamurile deschise reluă drumul spre Karaci. După câțiva kilometri, chiar înainte să ajungă la Ghulam Wadera și să iasă din șoseaua de coastă, remarcă o mașină ce ieșea de pe unul din șantiere pentru a lua aceeași direcție ca și el. La început nu-i dădu atenție, dar neîncrederea lui i se deșteptă atunci când coti și ea în direcția Hub Chawki.

Ca să aibă inima împăcată, ajuns la Hub Chawki o luă la dreapta, ca și cum s-ar fi întors la Karaci, apoi se opri după un kilometru la o stație de benzină. Mașina maro, marcă japoneză, trecu prin fața lui și el putu să vadă doi bărbați la bord. Cu plinul făcut, făcu stânga-mprejur luând-o din nou spre nord. După un sfert de oră, văzu ivindu-se în oglinda retrovizoare mașina maro, care depășea un camion făcând semne lungi cu farurile.

Pulsul lui Sultan Hafiz Mahmud se accelera

brusc. Părăsind locuința lui din cartierul F8 din Islamabad, n-avusese impresia că e urmărit. La Karaci nici atât. Totuși, cei doi bărbați din mașina maro nu puteau să fie decât agenți ISI, care îl supravegheau ca să dea socoteală guvernului pakistanez. Și nu interveneau atâta timp cât nu încerca să părăsească țara.

Îi subestimase pe cei de la ISI.

Îi confiscaseră pașaportul, dar pentru a merge la Belucistan nu avea nevoie de el. Își spuse cu amărăciune că într-o bună zi îi vor da dreptate și, ca ghidul lui spiritual, doctorul Abdul Qadeer Khan ("Tatăl" bombei atomice pakistaneze, Pakistanul fiind o putere nucleară din 1998.), îl vor acoperi discret de onoare. Va rămâne alături de toți cei care contau în Pakistan. Știa ce se ascunde în inima lor: o ură profundă pentru "aliatul" american și un respect fără măsură pentru Șeic, Ossama Bin Laden, Spada Islamului. Toate declarațiile oficiale, cu mâna pe inimă, în favoarea Americii, nu erau decât piese destinate să recolteze câțiva bani, arme F-16 sau transferuri de tehnologie.

Pakistanul va fi întotdeauna de partea Islamului.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Mașina maro rula la o distanță considerabilă de el, cu aceeași viteză. Pentru moment, prezența lor nu-l neliniștea. Poate că nu-l vor urmări decât până la Gwadar. Ieșea din discuție să meargă acolo la

întâlnire cu cei doi agenți pe urmele lui. Îi era interzis să pună în pericol operațiunea "Aurora Neagră" printr-o indiscreție... Conducând, luă telefonul Thuraya (telefon prin satelit) pus pe scaunul pasagerului și formă unicul număr avut în memorie.

În această regiune, era singurul mijloc de comunicare. Evident, americanii ascultau tot și puteau localiza apelurile, dar în cazul lui, nu era grav.

O voce se auzi din aparat, cu un ușor zgomot de fond.

— *Aiwa?* (Da?) -

— Yassin?

— *Aiwa.*

Egiptean, interlocutorul lui vorbea mai bine araba decât urdu sau patchou. Un bărbat tânăr, care nu se gândea decât să ducă jihadul până la limita lui extremă: moartea. O moarte acceptată cu veselie și chiar aleasă.

— Eu sunt, zise Sultan Hafiz Mahmud, care nu voia să-și dea numele pe Thuraya. Ați plecat la ora stabilită?

— *Aiwa*, confirmă Yassin Abdul Rahman.

— Totul e în regulă?

— *Aiwa.*

— Prietenii noștri sunt acolo?

— *Aiwa.*

Nu era expansiv, neavând nici el încredere în Thuraya.

— Unde sunteți?

— Vom ajunge la Kalat. Nu mergem foarte repede, deoarece drumul e foarte rău.

De la Ziarat la Kalat, drumul era de fapt înspăimântător, traversând un lanț muntos pustiu. Apoi, de la Kalat până la Bela, era RCD highway, mult mai bună.

La Bela, cei care erau plecați din Ziarat luau ca și el drumul ce șerpuia printre cei doi Makran, folosit mai ales de microbuze și de camioanele care mergeau în Afghanistan.

Sultan Hafiz Mahmud prevăzuse că va aștepta la Gwadar până la sfârșitul zilei, asta nefiind o problemă majoră.

— Curaj, lansă el în Thuraya, și eu sunt pe drum. Pe deseară. *Inch'Allah*.

Tăie comunicarea și lăsă Thuraya pe scaunul pasagerului. Șoferii ajungeau mai greu la Gwadar, dar totul părea pornit bine. Cea mai periculoasă era traversarea Kalatului, unde trupele de la Corpul de Frontieră erau zeloase, extorcând șoferii de camioane și arestând câțiva pești mici din Al-Qaida, pentru ca guvernul pakistanez să poată să-i scoată din rezervele lui de "teroriști" de fiecare dată când trebuia să-i satisfacă pe americani.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Mașina maro era tot acolo. Sultan Hafiz Mahmud avu timp de câteva secunde o idee nebunească: să se oprească și să meargă la agenții ISI să le ceară, în

numele Islamului, să facă stânga-mprejur. Dar dacă dădea peste necredincioși, n-ar fi făcut decât să le ascută neîncrederea... Încetini: un enorm camion Bedford vopsit într-un verde țipător, cu acoperișul încărcat cu vreo douăzeci de pasageri agățându-se de bine, de rău de baloții lor, ținea mijlocul drumului, ridicând în spate un nor de praf acru. Era atât de mult aplecat spre dreapta, că Sultan Hafiz Mahmud se întrebă dacă nu se va răsturna în șanț!

Reuși să-l depășească cu claxoane furioase, insultându-l pe șofer în treacăt. Cinci persoane se înghesuiau în cabina ale cărei portiere din tablă fuseseră înlocuite cu uși din lemn sculptate intens cu desene multicolore. Șoferii de camioane pakistanezi erau eleganți, camioanele lor – singurul lor bun – decorate ca pomii de Crăciun.

Cu două roți pe acostament, Sultan Hafiz Mahmud reuși în sfârșit să revină, atingând botul camionului al cărui șofer nici nu clipi. Timp de câteva secunde crezu că scăpase de urmăritori. Din păcate aceștia făcură aceeași manevră și se iviră din nou în fața botului camionului Bedford. Sultan Hafiz Mahmud strânse din minți și invocă cerul în termeni murdari. Nu putea să ajungă la Gwadar târându-i după el pe cei doi funcționari încăpățânați.

Cu riscul de a arunca în neant trei ani de eforturi. Acest grăunte de nisip trebuia îndepărtat.

Doar că, venind cu avionul de la Islamabad la

Karaci, nu era înarmat și nici nu se gândise să ceară o armă celor care îi dăduseră Land Rover-ul. Desigur, în Belucistan nu era foarte dificil să-și procure o armă, un Kalașnikov fiindu-i la fel de indispensabil ca o periuță de dinți, dar nu avea nici un contact în regiunea pe care o traversa și, nefiind belucistanez, ar fi trezit curiozitatea localnicilor dacă ar fi vrut să-și procure o armă.

Nu-i rămânea decât o soluție: să-i elimine definitiv pe cei doi agenți ISI înainte ca aceștia să afle ce anume venise el să facă în acest colț pierdut de lume. Din nou îl invadează un val de mândrie gândindu-se la convoiul care cobora în acest moment spre Gwadar, ce avea în frunte un adevărat combatant al jihadului, care urma să poarte războiul contra inamicilor lor, cruciații și evreii. Lacrimi de emoție îi tulburară vederea.

Dacă ar fi avut forța fizică, i-ar fi sugrumat cu propriile-i mâini pe cei doi urmăritori. A omorî în numele lui Dumnezeu nu era un păcat, ci o acțiune sacră.

Atâția oameni, infideli și combatanți ai lui Allah, vor muri în curând, încât cele două morți nu vor reprezenta decât o picătură minuscule într-un ocean de sânge.

Capitolul II

Yassin Abdul Rahman, înghesuit între șoferul camionului Mercedes multicolor și un tânăr belucistanez cu turban alb și ținută de camuflaj, *chamiz-charouar*, cu pieptul acoperit cu cartușiere și cu o pușcă veche Lee-Enfield pusă vertical între genunchi, privea fix drumul. De la plecarea din Ziarat, nu schimbase nici un cuvânt cu oamenii lui care nu vorbeau decât un dialect belucistan, amestecat cu urdu, o persană iraniană și patchou. În capul convoiului rula un Land Rover plin ochi cu combatanți ai *Nawar*-ului (Șefului de trib) Jamil Al Bughti, șeful uneia din cele trei mari triburi din Belucistan.

Acesta din urmă, așa cum se cuvenea, se afla în acest prim vehicul, pentru cazul în care ar fi întâlnit membri ai triburilor, animați de intenții rele. Pe deasupra, douăzeci de războinici cu armamentul amestecat – neposedând încă Kalașnikovuri – dar reputația de *Nawar*, războinici ai șefului de trib Bughti, le asigura o protecție eficace. Athletic,

surâzător, vesel, foarte frumos cu mustața lui de muschetar și părul dat pe spate, Jamil Al Bughti nu purta turbanul tradițional, mulțumindu-se cu o cămașă albă cu mâneci lungi, asortată cu o vestă verde și un *charouar* de un alb orbitor. Yassin Abdul Rahman se căsătorise cu o infidelă, o suedeză, fără ca măcar aceasta să se convertească la Islam, și respecta puțin principiile religioase. Bea, fuma și îi privea cu un aer ironic pe talibani și principiile lor riguroase. De altminteri, în Belucistan femeile nici măcar nu-și ascundeau fața. Se ferise să-i divulge șefului de trib natura mărfurilor transportate în camionul Mercedes. Chiar dacă era războinic în suflet, ca toți cei din Belucistan, obișnuți cu o viață dificilă în această țară austeră unde se trăia încă mult din vânătoare, nu era un islamist radical. Ca toți cei din Belucistan, o dată cuvântul dat, se lăsa omorât pentru a și-l respecta. Contra sumei modice de douăzeci de mii de dolari plătiți în avans, el acceptase să însoțească două camioane ce se presupunea că ar conține arme și heroină rafinată, încărcătură obișnuită în regiune.

Mercedes-ul în care se afla Yassin Abdul Rahman fiind ermetic acoperit cu prelată și păzit douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, era imposibil de ghicit ce încărcătură avea. Cât despre vehiculul care îl urma, un camion Kamaz, acesta

transporta vreo douăzeci de bărbați, înghesuiți pe bănci din lemn, buimaci de oboseală. Oficial erau emigranți ce căutau să ajungă într-o țară mai primitoare. Nu vorbeau nici baloutche, nici pachtou și nu comunicau cu războinicii din escortă. Nici măcar între ei nu vorbeau. Aproximativ jumătate din ei erau sosiți din Afghanistan cu Yassin Abdul Rahman. Erau arabi, apropiați de Al-Qaida, veniți din Iordania, din Arabia Saudită sau din Irak. Câțiva fuseseră antrenați la Bagdad să conducă mașini încărcate cu exploziv care se aruncau în fiecare zi asupra comisariatelor sau clădirilor oficiale, sau mai plecau în căutarea unui convoi american pentru a exploda în el, în urma unei căutări care dura câteodată ore întregi. Sufletul lor era foarte călit, ei nu se temeau de moarte, ci, din contră, o chemau prin toate legămintele lor, numai ca ea să servească intențiilor lui Allah, Atotputernicul și Milostivul.

Atunci când nu dormeau, se rugau ca niște mori de rugăciune stricate, cu creierul gol. Șeicul le spusese să se supună lui Yassin Abdul Rahman și ei se supuneau orbește ordinelor lui.

Al doilea grup sosea din Pakistan, condus de un fost zidar de douăzeci și opt de ani, Gul Hasan, membru al grupului extremist pakistanez *Lashkar-e-Jhangvi*, specializat în atacurile moscheilor šiite.

Unii dintre ei luptaseră în Kașmir și în Afghanistan pentru eliberarea musulmanilor de necredincioși. O operațiune suicidară era considerată pentru ei ca un "bilet pentru paradis".

Grupul lor fiind parțial finanțat de Al-Qaida, ei nu au avut dificultăți la recrutare, cu atât mai mult cu cât mulți dintre ei erau căutați de autorități pentru că participaseră la un atentat contra președintelui pakistanez Pervez Musharraf. Aceștia nu știau unde mergeau și ce li se cerea, dar se supuneau. Nevorbind decât urdu și de abia câteva cuvinte în arabă, ei se închideau într-o tăcere aspră.

În spatele camionului lor, un al doilea Range Rover încheia coloana, echipat cu o mitralieră de 14,5 mm, recuperată de pe un T-72 sovietic cu câțiva ani în urmă. Nu avea decât patru cutii de muniție, de aceea *Nawar-ul* recomandase să nu se folosească de ea decât cu zgârcenie.

Yassin Abdul Rahman își aruncă privirea pe un Rolex fals și tresări. Pierdut în gânduri, lăsase să treacă o oră de la a treia rugăciune Asr. Desigur că jihadul permitea derogării, dar lupta nu începuse încă. Se întoarse spre șoferul belucistanez și lansă:

— Oprește! Este ora Asr.

Docil, șoferul apăsă lung pe claxon și făcu semne cu farurile. Range Rover-ul din capul coloanei încetini. Yassin Abdul Rahman căută din

priviri un loc pentru a se opri. Drumul o lua printre două ziduri de *makran*, un fel de cărbune negru cenușiu, cu vârfuri la aproape două mii de metri, fără un fir de iarbă, modelat odinioară de natură într-o țară în care nu mai ploua, cu creste ascuțite ca dinții unui dragon gigant. Nimeni nu trăia acolo, chiar și iepurii fugeau din această zonă lipsită de apă și fără viață.

În sfârșit, un refugiu pietruit apăru după o curbă și Rang Rover-ul din capul coloanei se opri, urmat de celelalte trei vehicule.

Bărbații săriră pe pământ, întinseră covoarele de rugăciune, orientându-se în direcția Mecca. Nu era foarte cald, dar acest ecran negricios era înăbușitor. Nu se zărea nici măcar o pasăre! Yassin Abdul Rahman îngenunche pe covorașul de rugăciune cârpit și găurit pe care nu-l părăsea niciodată și se prosternă, rugându-se pentru succesul misiunii lui. El știa despre ce era vorba. Chiar se lăsase fotografiat înainte de plecare în fața celor care-l escortau. Fotografia rămăsese în posesia lui Ossama Bin Laden. După succesul misiunii lui, ea va fi trimisă familiei sale și venerată ca o icoană... Proba participarea lui la cea mai spectaculoasă operațiune lansată de Al-Qaida de la crearea ei.

O operațiune care-i va face să tremure de groază pe inamicii lor și care va umple de bucurie

inimile milioanei de credincioși. Chiar și trădătorul Pervez Musharraf va fi obligat să se bucure, aceasta constituind prețul pe care va trebui să-l plătească.

Odată rugăciunea terminată, toți se ridicară. Unii începuseră să mănânce pepene verde sau să bea apă ronțâind orez. Rulau deja de patru ore. Războinicii *Nawar*-ului, ghemuiți, cu puștile strânse între genunchi, impasibili sub turbanele lor, păreau niște statui... Șeful lor, Jamil Al Bughti, se apropie de Yassin Abdul Rahman.

— Mai avem încă mult de mers, anunță el. Nu trebuie să pierdem vremea.

Șoferii verificară pneurile și convoiul o porni din nou la drum. Era imposibil să meargă cu mai mult de șaiszeci de kilometri la oră pe drumul prăfuit și plin de gropi. Din când în când se încrucișau cu câte un camion cu frontonul vopsit țipător, arcurile sale strivindu-se de prea mare greutate, sau cu câte un autobuz din care jumătate din pasageri erau înghesuiți pe acoperiș cu bagajele lor. Sau cu vreo caravană liniștită de cămile ce înainta pe marginea drumului. În satele rare traversate, câțiva belucistanezi, ghemuiți, păreau încremeniți pentru eternitate. Peisajul era de o monotonie sinistă, cu crestele lui ascuțite și negricioase și lipsa lui de vegetație...

Yassin Abdul Rahman desfăcu o hartă pe genunchi: nu vor ajunge înainte de ora nouă seara la Gwadar.

* * *

Sultan Hafiz Mahmud traversa localitatea Turbat și se îndrepta acum spre sud. Oboseala făcea să-i zboare volanul între mâinile umede de sudoare. Mai avea ceva mai mult de o sută cincizeci de kilometri până la Gwadar. Avea de ales între două itinerare. Drumul normal până la Suntzar, o acoperire mai bună, sau o scurtătură pe care trebuia să o ia la Piri Chat, un drum care cobora drept spre sud, dar care era foarte prost. Spatele îl făcea să sufere. Conducea ca un robot, cu urmăritorii tot în spatele lui. Și ei ar fi trebuit să-și facă plinul la combustibil înainte să apară din nou pe urmele lui.

De câțeva vreme îl obseda o întrebare: acești agenți ISI oare aveau și ei Thuraya?

Dacă așa stăteau lucrurile, era aproape prea târziu să-i elimine. Puteau să ceară ajutor la Gwadar unde ISI dispunea cu siguranță de o antenă. Și operațiunea "Aurora Neagră" era în pericol. Convoiul lui Yassin Abdul Rahman ajungea după el, pe același drum, și urmăritorilor lui nu le va fi greu să-l repereze. Până acum ei nu știau nimic despre intențiile lui, urmărindu-l automat. Dar de

îndată ce vor zări cele două Range Rover și cele două camioane, vor raporta descoperirea lor celor de la centru, dacă dispuneau de un mijloc de comunicație. Și asta ar fi catastrofal.

Atunci ar fi fost imposibil să continue a doua parte a călătoriei, prevăzută pe mare. Relevau astfel înmatricularea vaporului și interogând escorta belucistaneză, vor afla punctul de plecare al caravanei.

În plus, de la baza maritimă din Plasni, marina pakistaneză putea ușor să inspecteze o navă cu pânze ce se târa cu opt noduri la oră. Bucuria de a-l întâlni în curând pe Yassin Abdul Rahman era umbrită de prezența obsedantă a celor doi agenți din spatele lui. Ziua începea să scadă și Sultan Hafiz Mahmud nu găsisese încă o soluție pentru a scăpa de urmăritori.

Și dacă aveau și Thuraya, era deja prea târziu, își repeta inginerul, turbând de furie că nu avea la el o armă... Și-ar fi pus mașina de-a latul drumului și i-ar fi doborât pe cei doi care-l deranjau.

Deodată, după un viraj, zări marea în depărtare și inima începu să-i bată mai repede. Mai era lumină încă în jur de două ore. Conducând, începu să construiască un plan.

Uthai Amirali și Hussein Aqqani, cei doi agenți ISI, nemaiputând de oboseală, așteptându-se în fiecare clipă la ceea ce vehiculul lor înzestrat cu antenă de către ISI la Karachi să-și dea suflarea de pe urmă. Bineînțeles că colegii lor le dăduseră mașina cea mai coaptă din parcul auto! Ei nu se gândeau că vor ajunge prea departe cu ea. Bărbatul pe care-l urmăreau, Sultan Hafiz Mahmud, nu avea decât o mică geantă de voiaj și nu avea mare lucru de făcut în Belucistan. Atunci când îl văzuseră oprind la șantierul naval din Gaddani, crezuseră că e la capătul unei călătorii. Pakistanezul venise acolo cu siguranță ca să încheie o afacere.

Surpriza lor fusese imensă văzându-l plecând din nou spre Bela și apoi spre vest.

Unde naiba putea să meargă?

Aveau la ei bani doar cât să plătească benzina și nici o haină de schimb. Și nici un mijloc de comunicare. Nu se dădea Thuraya decât pentru afaceri serioase și agenților mai mari în grad ca ei. Era pentru prima oară când se deplasaseră atât de departe în Belucistan.

— La Gwadar, avansă Uthai Amirali, vom putea telefona și să facem o dare de seamă.

Hussein Aqqani, care murea de sete, bombăni:

— Vom putea și să bem și să mâncăm! De ce

nu-l depășim ca să-l arestăm? Are nevoie de permis special ca să vină aici.

Înspăimântat, Uthai Amirali protestă.

— Este un om important... Nu putem face așa ceva. Ne va conduce undeva.

— Crezi că n-a văzut că-l urmărim? i-o întoarse partenerul lui. Probabil că e suspicios.

— Cu siguranță că a venit aici pentru o întâlnire, remarcă judicios Uthai Amirali.

Deja și întrevedea posibilitatea unei prime, dacă se întorcea cu ceva interesant la Karachi. În fața lor, Land Rover-ul cobora valvârtej spre marea care bara orizontul la sud. Ultimele masive ale sinistrului Makran lăsau loc unui peisaj puțin mai verde. Vor ajunge în curând la Gwadar.

* * *

O baracă mică din lemn, pe marginea drumului, oferea băuturi reci, plăcinte, butelii de combustibil sau gas-oil. Chiar dacă nu era decât la câțiva kilometri de Gwadar, ai fi crezut că te afli în plin deșert. Sultan Hafiz Mahmud privi drumul care o lua printre cele două masive muntoase. Într-o oră se făcea noapte și deja munții luminați de apusul de soare luau tente magnifice, aproape feerice.

Așezat pe o bancă, cu gâtulejul uscat, își bău Pepsi-ul dintr-o înghițitură. La două sute de metri

distanță, mașina care-l urmărea se oprișe, după ce traversase Gwadar în urmărire sa. Nici măcar nu fusese până la port, ca să nu dea indicații urmăritorilor lui, oprindu-se numai ca să facă un ultim plin de combustibil. În timp ce umplea rezervorul, îl sunase pe Yassin Abdul Rahman de pe Thuraya și întrebă:

— Unde ești, fratele meu?

— Foarte departe! îi răspunse egipteanul. Poate la încă o oră de mers. Tu?

— Eu am ajuns deja, dar vin în fața voastră. Când drumul iese din munți, e o platformă și, pe dreapta, o cabană din lemn. Mașina mea e oprită în fața ei. Este un Land Rover. Opriți-vă când mă veți vedea.

Yassin Abdul Rahman păru surprins.

— Să ne oprim? Dar nu acolo...

— Îți voi explica, îi răspunse tranșant pakistanezul, înainte să închidă.

Nu te întinzi la conversație la telefonul ascultat. Bineînțeles, grație GPS-ului, îl puteau localiza, la fel și pe interlocutorul lui, dar dacă o anchetă avea loc, va fi prea târziu...

Odată planul făcut o porni din nou la drum, cu cei doi curcani pe urmele lui, luând drumul pe care venise.

Acum număra minutele, cu stomacul strâns,

așteptându-se fără încetare să vadă mașini de poliție sosind din Gwadar, sunate de cei doi agenți ISI.

Era momentul cel mai periculos. Știa că oamenii Nawar-ului Jamil Al Bughti nu se vor opune agenților statului pakistanez. Nu fuseseră plătiți pentru asta. Ori el nu mai putea să dea înapoi. Baza de unde plecase convoiul lui Yassin Abdul Rahman nu mai exista, fiind distrusă de explozibil. De altminteri, începând cu momentul în care convoiul luase direcția Gwadar, nu se mai punea problema să schimbe *modus operandi*. Diferitele elemente ale operațiunii "Aurora Neagră" se îmbucau unele în altele ca un puzzle. Cel mai mic contratimp deregla tot mecanismul.

Foarte departe, muezinul unei moschei lansă un strigăt ascuțit și Sultan Hafiz Mahmud îngenunche imediat pe solul pietruit. Se prosternă spre vest, acolo unde se afla Mecca, rugându-se din tot sufletul.

Atunci când se ridică, un zgomot de motor îl făcu să întoarcă privirea spre ieșirea din defileu. Mai întâi nu distinse cele patru vehicule, într-atât culoarea lor se confunda cu cea a munților. Odată soarele apus, muntele își relua tenta negricioasă. Un camion venind dinspre Gwadar trecu prin fața cabanei, prăbușit sub un munte de bagaje pe care stăteau

atârnați câțiva coate-goale cu turbane. În Belucistan transporturile în comun erau rare. Sultan Hafiz Mahmud privi pentru a suta oară mașina maro, oprită la două sute de metri de el. Ocupanții ei păreau decizi să nu-l slăbească. Înaintă în mijlocul drumului pentru ca șoferul din Range Rover din capul convoiului să-l zărească. De îndată ce se apropie, distinse în spatele parbrizului barba căruntă a Nawar-ului Jamil Al Bughti de lângă șofer. Vehiculul părăsi drumul ca să se oprească, acolo, urmat de două camioane, un Mercedes cu prelată dintr-o pânză groasă verde, cu trei bărbați în cabină. Aceștia nu purtau turban, dar aveau bărbi stufoase. Unul din cei trei bărbați era Yassin Abdul Rahman.

Erau ei, combatanții jihadului, cei care juraseră să moară pentru a-i învinge pe inamicii lui Dumnezeu... Yassin Abdul Rahman coborî, cu barba-i neagră cenușie de praf, și veni să-l îmbrățișeze pe Sultan Hafiz Mahmud, ca doi frați ce se regăseau după o foarte lungă despărțire.

— Ce se întâmplă, frate? întrebă egipteanul. E vreo problemă? Nu mergem la Gwadar?

— Ba da. Trebuie să vă imbarcați în seara asta, confirmă pakistanezul. Dar am fost urmărit din Karachi.

— Urmărit! De către cine?

Egipteanul pălise și privirea i se stinse. Sultan Hafiz Mahmud îl liniști punându-i mâna pe umăr.

— Agenți ISI, dar mă gândesc să rezolv problema. Urcăți în mașini și nu mișcați.

Nawar-ul belucistanez sări la rândul lui din mașină și merse spre Sultan Hafiz Mahmud, cu barba în față și trăsăturile trase de oboseală. Trei bărbați îl escortau, acoperiți cu cartușiere pentru bătrânele lor arme Lee-Enfield. Unul dintre ei purta în tocul de pânză prins de umeri mai multe rachete de RPG7 și un lansator deja armat cu o rachetă.

Instantaneu, Sultan Hafiz Mahmud întrevăzu soluția problemei lui.

— Ce se petrece? întrebă Jamil Al Bughti, intrigat de această haltă neprevăzută.

Sultan Hafiz Mahmud întinse brațul spre mașina oprită puțin mai departe.

— Concurenți, răspunse el sobru. Cred că vor să ne cauzeze probleme. Vreau să-i sperii.

Se apropie de războinicul cu RPG7 și îi ceru în patchou:

— Dă-mi RPG7 al tău.

Pentru țăranul frustrat obișnuit să se supună ordinelor, acest bărbat era sub protecția *Nawar*-ului lui, deci nu era un inamic. Docil, își dădu jos de pe umăr lansatorul de rachete armat și i-l întinse lui Sultan Hafiz Mahmud.

Acesta se îndepărtă puțin, apoi, punând lansatorul de rachete pe spate, trecu arătătorul în

cercul metalic care ținea cuiul de securitate al rachetei antitanc. Îl smulse dintr-o mișcare scurtă. Apoi fixă tubul pe umăr și se deplasă încet, pentru ca flama propulsiei să nu ardă pe nimeni. Încadră apoi mașina în vizorul rudimentar, aplecând puțin tubul ca să fie sigur că nu ratează ținta. Aceste instrumente aveau tendința să tragă puțin mai sus.

Jamil Al Bughti îl privea intrigat, convins că nu va trage.

Sultan Hafiz Mahmud ajustă vizorul. Mai întâi se gândise să se apropie de mașină, dar risca să fie văzut de ocupanții ei și aceștia să fugă. Și în Gwadar era imposibil să acționeze sub privirile celor de pe stradă. Apăsă cu un deget ferm pe detentă, afundând-o complet. Racheta plecă cu un șuier și o flamă roșie, lăsând o urmă luminoasă în spatele ei. În mai puțin de două secunde, mașina explodează într-o enormă explozie portocalie. Sultan Hafiz Mahmud îi dădu înapoi lansatorul gol războinicului belucistanez. *Nawar-ul* în interpelă furios.

— De ce ai făcut asta?

— Ca să evit problemele, zise pur și simplu pakistanezul. Pentru tine și pentru mine.

Scoțând un teanc de bani din buzunar, îi întinse două bancnote de câte o sută de dolari proprietarului RPG7 ca să poată să-și cumpere o altă rachetă.

Mașina ardea, degajând un fum gros și negru. Nimeni nu ieșise din mașină și cele două mii de grade provocate de explozia rachetei nu lăsau nici o șansă ocupanților ei.

— Ar fi trebuit să-mi spui să intervină oamenii mei, sugeră Jamil Al Bughti nemulțumit. Ei i-ar fi neutralizat până la plecarea ta.

— Nu voiam să-ți provoc probleme, răspunse ipocrit Sultan Hafiz Mahmud. Problema este rezolvată. Putem să plecăm. Mergi până în port. La vest de jetela principală e un debarcader din lemn. O barcă mare de douăzeci și cinci de metri trebuie să fie acolo. Vă voi ajunge foarte repede, *inch'Allah*.

Fără să mai spună vreun cuvânt, *Nawar-ul* se urcă în Range Rover. Pus în fața faptului împlinit, nu mai putea să reacționeze. Când trecu prin fața mașinii, ea continua încă să ardă. Se întâmpla frecvent ca traficanți de droguri să se răfuiască cu Kalașnikovuri, dar nu voia să fie amestecat în acest gen de reglări de conturi. De îndată ce va fi imbarcată încărcătura pe care era însărcinat s-o protejeze, se va întoarce la fieful lui din Dera Bughti.

* * *

Sultan Hafiz Mahmud se apropie de mașina în flăcări și aținti stingătorul pe focarul principal. A

trebuie să folosească tot conținutul stingătorului ca să stingă incendiul. Din bătrâna mașină japoneză nu mai rămăsese decât carcasa înnegrită și, în interior, două forme răsucite și carbonizate. Căldura era încă atât de puternică încât ieșea din discuție să bagi mâna înăuntru... Cu un baston, pakistanezul începu să exploreze în față, între volanul redus la un fir de metal și carcasele scaunelor, căutând ceea ce ar fi putut rămâne dintr-un Thuraya.

Nu găsi nimic. Sau cei doi bărbați nu aveau în dotare așa ceva, sau fusese topit de flăcări. Abandonându-și extingtorul gol, se întoarse în Land Rover. Baraca în care-și potolise setea își închisese obloanele din lemn. Nu proprietarul acesteia îi va cauza probleme. Se îndepărtă în direcția Gwadar. Noaptea căzuse complet și el se afundă în întuneric îndreptându-se spre port. Ceea ce nu fusese încă, acum cinci ani, decât un minuscul port de pescuit, liniștit, cu un câmp vag amenajat ca să servească drept aeroport, se mărise cu toată viteza grație portului comercial în construcție. În curând și militarii se vor instala acolo, ca și la Pasni. Cu cât te îndepărta de India, cu atât erai mai în siguranță.

Apropiindu-se, zări cele două camioane staționând pe dig. Cele două Range Rover ale *Nawar*-ului Al Bughti dispăruseră. Sări din mașină

neliniștit. Yassin Abdul Rahman îl întâmpină și îl liniștește imediat.

— *Nawar-ul* este plecat să se odihnească. Va dormi aici. Te invită să-l însoțești, dacă vrei. E acolo, la capătul jetei.

Și arată spre un turban, ghemuit în umbră, cu pușca între genunchi.

— Unde este încărcătura? întrebă pakistanezul.

— Așteptăm o macara, explică Yassin Abdul Rahman. Căpitanul a plecat după ea. De îndată ce încărcătura va fi la bord, ia drumul mării.

Sultan Hafiz Mahmud făcu un calcul rapid. Când soarele se va ridica mâine, barca, chiar dacă mergea doar cu opt noduri, va fi ieșită bine din apele teritoriale pakistaneze unde risca tot timpul un control. După asta riscul era mult mai limitat. În această zonă a Oceanului Indian, erau rareori oprite nenumăratele bărci care circulau între Cornul Africii, Oman, Golful Persic, Iran și coasta pakistaneză.

Întoarse capul, alertat de un zgomot de șenile. Căpitanul, un mustăcios voinic cu ochii adânciți în orbite, un omanez foarte credincios care frecventase mult timp moscheile din Sharjah, revenea însoțit de o mică macara montată pe șenile care înainta într-un zgomot infernal. Se apropie de Sultan Hafiz Mahmud și îl anunță:

— Vrea treizeci de mii de rupii pentru încărcare.
E scump.

— Nu mai discutăm, lansă dintr-o dată nervos pakistanezul. Să înceapă imediat. Eliberează camionul.

Întors spre Yassin Abdul Rahman, ordonă:

— Să scoată prelata exterioară.

Egipteanul dădu ordinul mai departe și, imediat, mai mulți bărbați dădură la o parte prelata verde a Mercedes-ului, descoperind o paletă de trei metri lungime, pe care se odihnea un paralelipiped înalt de aproximativ un metru, ascuns sub o altă prelată din plastic negru. Căpitanul bărcii fusese avertizat: era vorba de arme pentru frații ce luptau contra inamicilor lui Dumnezeu în Cornul Africii. În câteva minute, oamenii lui Yassin Abdul Rahman trecuseră cablurile de oțel pe sub paletă. Motorul macaralei mugii, scuipând un fum albastru, și cablurile se întinseră. Încet, paleta și încărcătura ei decolară din Mercedes, balansându-se la doi metri de sol. Fascinat, Sultan Hafiz Mahmud nu putea să-și dezlipească ochii de la ea. Concretizarea unui vis nebun ce-i luase trei ani să-l realizeze.

Din nou șenilele scârțâiră și macaraua se apropie de barcă, ducând încărcătura către un panou mare din cala dreptunghiulară deschisă în mijlocul punții. Mai mulți bărbați coborâră în interior

ca să ghideze încărcătura care dispăru încet în măruntaiele bărcii. Cablurile se ridicară și macaraua se retrase, ca o insectă stângace. Odată primite cele treizeci de mii de rupii, șoferul macaralei plecă în marșarier și zgomotul motorului său în doi timpi se îndepărtă în noapte. Un vânt călduț sufla dinspre mare, stelele străluceau. Echipajul bărcii puse capacul calei, fixând deasupra o prelată impermeabilă.

Sultan Hafiz Mahmud era gătit de emoție. Se apropie de Yassin Abdul Rahman și zise cu voce joasă:

— Nu ne vom mai revedea, frate. Din păcate ție îți revine să îndeplinești voia lui Dumnezeu.

— O voi face, promise egipteanul cu o voce fermă. Chiar dacă aș mai trăi zece mii de ani n-aș putea să-ți mulțumesc îndeajuns pentru ceea ce ai făcut.

— Îmi va mulțumi Dumnezeu, îi replică pakistanezul. Prin sângele și sufletul meu, voi fi întotdeauna alături de voi. Înainte să se imbarce, aș vrea să-i salut pe martirii noștri.

— Vor fi mândri, replică Yassin Abdul Rahman, îndepărtându-se în întuneric.

Sultan Hafiz Mahmud se plasă lângă pasarela din lemn ce lega barca de chei. Unul câte unul, oamenii lui Yassin Abdul Rahman se iveau din

întuneric, purtând fiecare un balot mic. Unii dintre ei nu puseseră niciodată piciorul pe vreun vapor, ei nu știau unde mergeau și ce vor face.

Primul se prezentă la pasarelă și Sultan Hafiz Mahmud îl îmbrățișă îndelung, de trei ori înainte să-i murmure un verset din Coran. Viitorul martir trecu parapetul și dispăru prin trapa ce ducea în partea din spate.

Și tot așa, în liniștea tulburată doar de *teuf-teuf*-ul motorului diesel și șoaptele pakistanezilor. Bărbații pe care-i strângea în brațe erau prea emoționați pentru a-i răspunde. Chiar dacă nu știau în ce consta misiunea lor, simțeau că era vorba despre un moment solemn.

Celui din urmă, Sultan Hafiz Mahmud nu putu decât să-i murmure câteva cuvinte indistincte, gătit de emoție. Atunci când Yassin Abdul Rahman se prezentă la sfârșit, cei doi bărbați se îmbrățișară fără un cuvânt. Era prea întuneric ca să li se poată distinge expresia feței, dar amândoi se gândeau la același lucru. Era începutul sfârșitului unei aventuri exaltante, despre care se va vorbi încă timp de secole mai târziu.

Yassin Abdul Rahman dispăru prin trapă fără să se întoarcă spre el. Un marinar închise trapa imediat, în timp ce alți doi ridicau ancora. Timp de

câteva clipe, barca păru că rămâne imobilă, apoi începu să alunece foarte încet pe apa neagră.

În picioare pe chei, Sultan Hafiz Mahmud avea impresia că i se rupe o bucată de carne din el. Rămase pe loc atât cât putu să zărească luminile vasului îndepărtându-se spre sud sub cerul înstelat. Întorcându-se, îl zări pe războinicul belucistanez care încă aștepta ghemuit în umbră.

— Condu-mă la *Nawar-ul tău*.

Voia să se scuze pentru povestea cu RPG7. Era inutil să-și facă gratuit un inamic.

La trei străduțe de port, intră într-o căsuță în fața cărei vegheau doi bărbați ai lui Jamil Al Bughti. Bătu la ușă și o femeie îi deschise, conducându-l imediat într-o încăpere cu tavanul jos, prost luminată și cu un covor pe jos. Într-un colț, în fața unei măsuțe din aramă, îl descoperi pe Jamil Al Bughti, sprijinit pe perne, înconjurat de vreo jumătate de duzină de fete foarte tinere, ce mâncau fistic, fructe uscate și chiftele din carne condiimentată. Platoul din aramă era încărcat cu butelii de Pepsi și apă minerală, dar o butelie de whisky Defender era pusă în fața șefului belucistanez.

Acesta își ridică paharul pentru a-l întâmpina pe Sultan Hafiz Mahmud.

— Vino și te destinde!

Conținutul paharului lui nu avea culoarea laptelui de măgăriță... Umplu altul, din butelia de scotch, pe care pakistanezul îl goli dintr-o înghițitură. Toată tensiunea lui nervoasă căzu dintr-o dată când își încrucișă privirea cu cea impertinentă și provocatoare a unei fete, abia ajunsă la pubertate, simțind cum sângele cum îi năvălește în artere. Brutal, avu dorința de o femeie. Cea care îl fixase cu obrăznicie se apropie de el și îi întinse un pumn de fistic.

Jamil Al Bughti îi turnă un pahar ras cu alcool, pe care îl bău dintr-o înghițitură, și îi murmură la ureche:

— Aici e o casă bună... Sunt virgine care vin din Oman. Îți ofer una...

Sultan Hafiz Mahmud se indignă și scoase un teanc de bancnote din buzunar.

— Te lipsesc de respect imediat. *Eu* sunt cel care te invită!

Belucistanezul protestă, dar luă totuși bancnotele. Una dintre fete începu să danseze pe platoul mare din aramă, după sunetul unui mic player de CD. Sultan Hafiz Mahmud își simți vintrea aprinzându-se la ideea de a o deschide pe această tânără virgină deja dezghețată.

Butelia de Defender era goală. Jamil Al Bughti se eclipsase într-o cameră vecină cu două dintre fete. Sultan Hafiz Mahmud, tăvălit pe perne, se lăsa pipăit de favorita lui, așezată călare peste el, ca o adevărată amazoană. Cu rochia ei lungă de bumbac multicoloră care o ascundea până la călcâie, părea foarte pudică, dar privirea ei îndrăzneată dezmințea această aparență foarte cuminte. Brusc, pakistanezul realizează că, sub culoarea de joacă, ea se freca perfidă de el, cu privirea puțin cam vagă. E adevărat că o lăsase să bea scotch... Realiză și că sexul lui, pe sub *charouar*, era dur ca o țepușă.

Cu un gest brusc, o dezechilibrează pe fată, eliberându-și membrul masiv și țeapăn. Apoi o prinse de șoldurile subțiri și o ridică peste el. Ea își ridică rochia și el zări fugitiv sexul fără păr șitrandafiriu, înainte ca materialul să cadă din nou. Timp de câteva secunde, Sultan Hafiz Mahmud încercă o senzație amețitoare, extremitatea membrului lui înfiptă la intrarea fierbinte a vulvei acestei fete virgine. El n-avu răbdarea să prelungească această senzație delicioasă. Apucând șoldurile înguste cu amândouă mâinile, o trase în țeapă pe copilă, îngropând dintr-o dată jumătate din sexul lui în ea. Cu ochii măriți și gura deschisă, micuța omaneză scoase un strigăt de deznădejde, ceea ce-l excită și

mai mult pe pakistanez. De data asta el își ridică bazinul în timp ce apăsă pe șoldurile fetei.

Simți ceva cedând, membrul lui alunecă și mai departe și micuța omaneză, cu ochii plini de lacrimi, urlă din nou. Ca un nebun, o făcu să urce și să coboare pe el, până ce un violent jet de sămânță îi țâșni din șale. Timp de câteva secunde, încercă o senzație de neuitat, apoi excitația îi slăbi dintr-o dată.

Fără menajamente, o îndepărtă pe fata ce se afla încă în țeapa lui, care căzu pe o parte, dezvăluindu-și sexul și coapsele pline de sânge.

Patronul de tripou nu-l mințise: era cu adevărat o virgină. Dintr-un reflex de animal, ea se ghemui ca un câine în cușcă. Un strigăt ascutit străbătu din camera vecină: șeful belucistanez profita și el de tinerele lui prăzi. Sultan Hafiz Mahmud își contemplă sexul încă dur înainte de a-l vârî în *charouar*, apoi închise ochii, gândindu-se la vaporul care străbătea Oceanul Indian în direcția sudică, ducând cu el toate speranțele lumii musulmane.

Capitolul III

Bobbies în uniforme impecabile, ajutați de paznicii de la Royal Flower Show, canalizau vizitatorii cu multă greutate către intrarea în grădinile de la Chelsea Royal Hospital, pe Chelsea Embakment, din fața Tamisei. Această Expoziție Florală marca începutul sezonului monden al Londrei și acest 23 mai era Ziua Reginei, care binevoia să vină să admire grădinile reconstituite și creațiile celor mai mari florari din lume. Suverana tocmai sosise, la ora două fix, pentru o vizită care avea să dreneze această după-amiază tot ceea ce Londra socotea VIP-uri și *beautiful people*.

— Să mergem! îi șopti Richard Spicer la ureche lui Malko, profitând de o breșă în mulțimea înghesuită în fața grilajului maiestuos.

Acesta din urmă trecu prin fața lui Gwyneth Robertson care, cu părul ei scurt și blond, cu aerul său distins temperat de o ținută la limita indecenței – o minijupă din blugi, cizme din piele colante și un pulover galben canar extrem de mulat – nu părea un *field officer* CIA, ceea ce era totuși.

Fluturând cele trei invitații ale lor, Richard Spicer, înalt și elegant, cu părul lui cenușiu dat pe spate, se opri la intrarea în parcul imens, care putea primi aproape zece mii de persoane. Doar două zile erau rezervate publicului și locurile erau atât de prețioase că se trăgeau la sorți. Dar, în această zi de luni, numai *happy few* aveau acces la expoziție. Malko privi oamenii care se înghesuiau în jurul grădinilor reconstituite în marele parc, în jurul a patru imense corturi care-i primea pe grădinarii propriu-ziși.

— Ați avut șansa de a avea locuri! remarcă el.

Richard Spicer, șeful agenției CIA din Londra, surâse discret.

— Nu e vorba de șansă, ci de *organizare*, sublinie el. Am un contact la Royal Horticultural Society, unde membrii primesc evident multe invitații gratuite. Unii preferă să le revândă. La preț de aur...

— În ce direcție mergem?

— Acolo, zise americanul, arătând spre unul din cele patru corturi albe. Persoana care ne caută trebuie să vină la standul trandafirilor Delbar, care e finanțat de un miliardar pakistanez, *Sir Anwar Berbez*. El a făcut avere cu pret-à-porter.

Se îndreptară spre fundul parcului, mergând în zigzag între grădinile expuse admirației publicului. Erau de toate: copia grădinii creatorului de modă

Yves Saint Laurent la Marrakech alături de creația *convicts*-ilor uneia din închisorile Foarte Grațioasei Maiestăți. Chiar dacă oamenii nu erau *foarte* pretențios îmbrăcați, în afara câtorva femei cu pălării de soare care se credeau la Ascot, se simțea că toți cei care se aflau acolo aparțineau aceleiași clase sociale: *upper class*. Prin priviri rapide, ei încercau să-l situeze pe vecinul lor, schițând de nevoie un surâs de recunoaștere.

Cu cât te apropiai de careul magic unde se afla regina Elizabeta a II-a, cu atât trebuia să dai mai mult din coate. Pentru a obține invitații la numeroasele serate și cocktailuri care aveau să se succedă toată vara, era imperios necesar să fii văzut aici.

Gwyneth Robertson, Richard Spicer și Malko reușiră în sfârșit să se strecoare sub imensul cort unde trona o căldură tropicală. Era cel de trandafiri și fiecare specie prezenta pătratul său de creație.

Evident că aici mirosea foarte bine.

Cu Richard Spicer ca ghid, înaintau lent dar sigur. Zgomotul conversațiilor era asurzitor. Lumea se atingea, își surâdea, schimba priviri. Malko își încrucișă privirea, îndrăzneț și direct, cu a mai multor tinere femei care, pentru a fi bine crescute, nu-i apreciau vizibil pe bărbații. Ca să se distreze, atinse ușor crupa tensionată de mătasea bleu a unei tinere blonde care îi expediase o privire de

cobră. Dar departe să se ofuscheze, ea se întoarce cu un surâs carnasier și își îndreaptă ochii de un albastru de porțelan asupra lui, întrebând cu un minunat accent "oxbridge" (contractie între Oxford și Cambridge).

— *Don't we know each other?* (Nu cumva ne cunoaștem?)

Malko n-avu timp să răspundă. Richard Spicer îl trase ferm de braț. Nu era momentul să facă zburdălnicii. Zburdalnică, Gwyneth Robertson se aplecă la urechea lui Malko.

— Toate aceste netrebnice în floare, abia ieșite din *finishing school*, au chiloții uzi de îndată ce întâlnesc un celibatar apetisant.

Ea știa despre ce vorbește, ieșind ea însăși din unul din aceste instituții. Unul din motivele recrutării ei de către CIA.

Ajunseră în sfârșit la standul trandafirilor Delbar, în fața căruia era instalat un bar abundent unde ospătari cu mânuși albe serveau șampanie invitaților. Cartoane întregi de Taittinger, îngrămădite în spatele lor, arătau prevederea organizatorilor. Gwyneth Robertson se strecură până la bar și se întoarce cu două cupe cu șampanie, întinzându-i una lui Malko.

— *Cheese!*

Richard Spicer se apropie de ei.

— Îl vedeți pe mustăciosul lipit de bruneta în sari? Este *Sir Anwar Berbez*. Miliardarul pakistanez.

Cu trăsăturile grele, nasul puternic și grăsimea care-l înconjură ca un strat protector, *Sir Anwar Berbez* semăna cu un pakistanez, dar nu cu un lord... Două inele grele erau înfipite în degetele lui groase și privirea lui piezișă se puse pe femeile prezente cu o expresie gurmândă. Se opri la *Gwyneth Robertson*, care îi lansă imediat un surâs strălucitor. *Pakistanezul* se aprinse ca un foc din Bengal și străbătu imediat mulțimea de invitați, venind să se încline ceremonios în fața tinerei britanice.

— *Would you accept a glass of champagne?* (Acceptați o cupă cu șampanie?)

Gwyneth Robertson își accentuă surâsul și răspunse fără ezitare:

— *With great pleasure. May I introduce you to my friends, the prince Malko Linge and sir Richard Spicer.* (Cu plăcere. Vi-i prezint pe prietenii mei, prințul Malko Linge și domnul Richard Spicer.)

Pakistanezul întinse mâna lui grasuță și se înclină și mai mult.

Încântat. Sunt *Sir Anwar Berbez*. Locuiesc în Birmingham și vin în Londra doar pentru ocazii foarte speciale. Ca cea de astăzi. Sunt născut în Pakistan și în țara mea avem trandafiri magnifici. De aceea am fost fericit să sponsorizez o parte din această expoziție.

În siajul lor, ajunseră la barul unde un ospătar

deschise ceremonios o butelie de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1996 și umplu patru cupe.

Un nou toast. *Sir Anwar Berbez* nu se putu împiedica să se holbeze la vârfurile sânilor foarte vizibili ai lui *Gwyneth Robertson*, care uitase aparent să-și pună sutienul. Cu toată evidența, *Birminghamul* nu ascundea asemenea comori...

Malko zări brusc o pată roșie în mulțime. O brunetă înaltă și zveltă străbătea mulțimea în direcția standului lor.

— *Himmel*, ce frumoasă e, zise el fără să o scape din ochi pe necunoscuta în roșu care nu era mai departe de câțiva metri de el.

Rochia ei cu un decolteu adânc și ascuțit sublinia doi sâni grei, strangula talia fină, oprindu-se la mijlocul gambelor subțiri și bronzate. O mică poșetă *Chanel* și sandale aurii de o eleganță discretă completau ansamblul, incarnația *gentry* britanice. Totuși, fața ei n-avea nimic englezesc. Ai fi putut-o încadra în publicitate pentru parfumul *Shalimar*. Părul pana corbului, sprâncenele groase, gene lungi și întoarse ce puneau în valoare ochii ei imenși și negri, senzualitatea gurii groase dar bine conturate, totul respira Orient și femeia în roșu, senzualitatea. Te așteptai să înceapă să se onduleze într-un dans oriental. Lui *Malko* i se uscă gura. Privirea necunoscutei trecu la el, oprindu-se

câteva fracțiuni de secundă și imobilizându-se apoi asupra lui Sir Anwar Berbez ce-i făcea curte lui Gwyneth Robertson.

— *Anwar, my friend!* lansă ea cu o voce groasă, care ar fi dat o erecție și unui mort.

Corpulentul pakistanez ridică privirea spre ea, scoase un grohăit de porc mistreț care naște și o abandonă instantaneu pe Gwyneth Robertson, prinzând mâna lungă și fină a necunoscutei într-a lui, vorace, ca și cum ar fi vrut s-o devoreze.

— *Darling! You are so beautiful!*

Era vizibil topit după ea. Gwyneth Robertson se apropie de Malko și, fără să înceteze să surâdă, îi strecură discret:

— Este Aisha Mokhtar. *Pretty woman, isn't she?* (Frumoasă femeie, nu-i așa?)

Nou-venita stătea acum din profil și Malko putu să aprecieze admirabila arcuire a spatelui, subliniată de materialul curgător al rochiei.

— *Very pretty*, întări el.

Această brunetă somptuoasă era "ținta" lor, cea pe care el avea misiunea să o "agațe" pentru CIA! Amanta unui bărbat despre care americanii se interesau mult de ani întregi: Sultan Hafiz Mahmud. Asupra căruia, totuși, sexi Gwyneth Robertson, însărcinată să-l seducă, își rupsese dinții.

De trei ani CIA încercase totul, însă fără succes, înainte să se decidă să facă o ultimă încercare, prin

intermediul acestei femei care părea să dețină un loc important în viața lui: Aisha Mokhtar.

Pentru această nouă manevră, Malko avea profilul ideal. Nici un *case officer* de la CIA sau agent MI6 britanic nu putea să se mândrească de titluri autentice ca ale lui și de posesia unui castel istoric, desigur într-un stadiu nu tocmai perfect, dar ridicat acum mai multe secole. *Sir Anwar Berbez* ar fi dat un sfert din averea lui pentru un asemenea pedigree.

Terminând să-i sugă degetele subțiri nou-venitei, *Sir Anwar Berbez* se îndreptă cu toată înălțimea lui redusă și umflat de orgoliu anunță cu o voce de stentor:

— V-o prezint pe cea mai frumoasă femeie din Pakistan, Aisha Mokhtar. O prietenă foarte apropiată.

Malko fu primul care veni să-i sărute mâna parfumată, păstrând-o într-a lui câteva secunde mai mult decât buna-cuviință o cerea, și îi sfredeli cu privirea-i aurie cele două lacuri negre ale pakistanezei.

— *Küs die Hand*, zise el în germană. (Vă sărut mâna.) Rochia dumneavoastră este magnifică.

— *Thank you!*

Se dădu apoi la o parte ca să-i facă loc lui "Sir" Richard Spicer, care se mulțumi cu o strângere de mână însoțită de o înclinare din cap.

Strângerea de mână dintre Gwyneth Robertson și pakistaneză fu net mai rece...

Malko o privea pe Aisha Mokhtar. Probabil că nu era o musulmană radicală, căci își golise cupa cu șampanie Taittinger dintr-o înghițitură, ca o pisică bolul cu smântână...

Corpulentul pakistanez o luă apoi de braț pentru a o conduce să admire straturile cu trandafiri. Richard Spicer se apropie imediat de Malko.

— E momentul, îi șopti el. Trebuie *neapărat* să o agăți. Dacă ai ști cu câtă greutate am realizat acest prim contact. Ea e foarte greu de acostat...

— Nu pot totuși să-i smulg chiloții, protestă Malko. Dar am o idee. Răbdare.

* * *

Malko a avut timp să golească patru cupe cu șampanie Taittinger Comtes de Champagne. În sfârșit, "ținta" lui, superba pakistaneză, reapăru, escortată de lordul ei. Căldura de sub cort era din ce în ce mai îngrozitoare. Malko se strecură până la bar, de unde luă o cupă cu șampanie pe care i-o întinse lui Aisha Mokhtar cu un surâs care făcea să-i cadă rochia de pe ea.

— Probabil că muriți de sete!

Tânăra luă cupa cu șampanie și o goli dintr-o înghițitură.

— Cum ați putut ghici că ador șampania? zise ea torcând ca o pisică.

— Toate femeile *foarte* frumoase sunt așa, afirmă Malko. Chiar și în îndepărtata mea țară, Austria.

— A, nu locuiți în Londra? remarcă ea cu un oarecare regret în voce.

— Vin frecvent aici, afirmă Malko. Este un oraș care îmi place foarte mult. Mai schimb puțin atmosfera castelului meu pierdut în păduri...

O sclipire fascinantă trecu prin ochii negri ai lui Aisha Mokhtar.

— Locuiți într-un castel? Am mulți prieteni, în această țară, care posedă și ei castele, dar ambianța nu e foarte festivă. În plus, tinerii se interesează *mai ales* de caii lor.

— Prietenii noștri britanici adoră rasa cabalină, confirmă Malko, dar nu e și cazul meu...

De data asta, privirile lor se lipiseră bine. Aisha Mokhtar părea că-i soarbe cuvintele și privirea îi revenea fără încetare la pupilele aurii ale lui Malko, detaliu anatomic rar întâlnit în țara ei. Era momentul să plaseze estacada. Chiar dacă era atrasă de el, Aisha Mokhtar avea nevoie de un pretext care să știrbească rezerva unei autentice lady...

— Încă puțină șampanie? propuse Malko.

— Cu plăcere.

Ospătarul atacă o nouă butelie de Taittinger

Comtes de Champagne Blanc de Blancs și întinse o cupă ce clocotea de bule lui Malko, ce se întoarse puțin cam brusc. Cotul lui izbi umărul lui Aisha Mokhtar și jumătate din conținutul cupei se vărsă pe frumoasa rochie roșie.

Gestul calculat la milimetru, urmat de o privire aprobatoare a lui Richard Spicer.

— *My God!* exclamă Malko, scoțând imediat o batistă din buzunar și începând să șteargă petele. Îmi pare teribil de rău. Ce stângăcie!

— Nu face nimic! afirmă tânăra. Șampania poartă noroc.

— Da, dar pătează! completă Malko. Această rochie trebuie dusă la curățătorie. Pot să trimit pe cineva la dumneavoastră ca să o ducă?

— Mă voi ocupa eu de asta, îl liniști tânăra cu un surâs grațios. Sunteți iertat.

Privirea ei râdea. Lordul pakistanez o trase bombănind de braț:

— Dragă, trebuie *neapărat* să mergem să o salutăm pe Maiestatea Sa Regina.

Malko luă o carte de vizită de-a lui și scrise câteva cuvinte pe ea, întinzând-o imediat pakistanezei.

— Sunt la *Lanesborough* până la sfârșitul săptămânii. Trimiteți-mi factura de la curățătorie.

— Nu e cazul, răspunse surâzând Aisha Mokhtar.

Puse totuși cartea de vizită în poșeta ei Chanel și întinse mâna lui Malko să i-o sărute înainte să se topească în mulțime, escortată de ghidul ei. Reverența în fața reginei valora mai multe puncte în clasamentul celor *happy few* invitați la toate seratele.

Abia dispăru ca Richard Spicer ieși euforic.

— *Well done! Well done!* (Bine jucat!) aprobă el. Malko ridică ușor din umeri.

— Mingea e în terenul ei. Eu nu-i știu nici măcar adresa, nici numărul de telefon. Dacă ea nu mă sună, nu vă rămâne altceva decât să provocați o a doua întâlnire.

— Va suna! lăsa să-i cadă lui Gwyneth Robertson.

— De unde știți? întrebă uimit americanul.

— Pentru că sunt femeie... Am văzut în ochii ei că își dorește să vă revadă.

— OK, concluzionează șeful agenției CIA. Să ne încredem în soartă. Vă invit să cinăm în seara asta cu Gwyneth. Ca să vă punem la curent cu misiunea dumneavoastră. La ora nouă la *Lanesborough*.

— Până aici e suportabil, recunoscui Malko, cu un minunat sens de *understatement*.

* * *

— Sultan Hafiz Mahmud e un prieten apropiat al lui Ossama Bin Laden, explică cu voce joasă

Richard Spicer. Noi ne interesăm de el de multă vreme. De altminteri, el n-a făcut niciodată un mister din opiniile lui și a scris frecvent că lumea musulmană ar trebui să posede arme nucleare pentru a-i învinge pe inamicii lui Dumnezeu. Este un fanatic.

— Mulți oameni gândesc ca el în Pakistan, remarcă Malko.

Richard Spicer surâse amar.

— Da, dar nu sunt ingineri nucleari, experți în îmbogățirea uraniului...

Un înger traversă ușor sala solemnă a restaurantului *Lanesborough*, luminată de enormele lampadare ajutate de spoturi discrete. Cel puțin, grație meselor îndepărtate unele de altele, se putea vorbi în liniște. Malko privi gânditor coasta lui de vită facturată la prețul unei vite adulte, întregi.

— Spuneți-mi mai multe despre asta.

— Sultan Hafiz Mahmud a muncit enorm de mult la instalația nucleară din Kahuta, o localitate nu departe de Islamabad, acolo unde se transformă uraniul 235 îmbunătățit pentru arme nucleare, după ce a cooperat la programul nuclear militar pakistanez, explică americanul. În 1998 a demisionat de la Pakistan Atomic Energy Commision pentru a protesta împotriva semnăturii Pakistanului la Comprehensive Test Ban Treaty. După el, Pakistanul trebuia să-și continue încercările militare

și el era partizantul transiterii către celelalte state islamice a mijloacelor tehnice care să le înlesnească să dispună de arme nucleare... În acel moment am început să ne interesăm de el.

— Un bărbat de încredere, remarcă ironic Malko.

— Nu s-a limitat la cuvinte, sublinie americanul. În iunie 2000 a creat o fundație pentru reconstrucția Afghanistanului: *Ummah Tammer-e-Nau*, al cărui sediu e la el acasă, pe strada Nazzin Uddin, în sectorul F8 din Islamabad.

— Aici am fost frecvent, preciză Gwyneth Robertson. O casă foarte luxoasă, cu baie turcească, piscină și sală de sport.

— UTN-ul avea și un birou la Kabul, reluă șeful agenției CIA. Sultan Hafiz Mahmud pleca foarte des în Afghanistan. Unul dintre vizitatorii regulați ai lui Ossama Bin Laden, la Kandahar. Am vorbit despre asta cu prietenii noștri pakistanezi în acea vreme și aceștia ne-au jurat că nu era vorba decât de ajutor umanitar. Noi i-am crezut. Până în noiembrie 2002. De când am intrat în Kabul, am descoperit în birourile UTN din Kabul documente în limba urdu privind răspândirea bacilului de antrax.

Un înger trecu din nou, într-un zbor greu, din cauza bombelor agățate de aripile lui. Ospătarul le turnă puțin vin de Bordeaux în cele trei pahare. Gwyneth Robertson era deosebit de sexi într-o rochie scurtă neagră ce-i ajungea până la o treime din coapse.

— Ce s-a petrecut pe urmă? întrebă Malko, care nu-și terminase încă coasta de vită foarte delicioasă.

— Ne-am supărat foarte tare! spuse simplu Richard Spicer. Prietenii noștri pakistanezi l-au plasat pe Sultan Hafiz Mahmud într-o reședință supravegheată și ne-au jurat că era un nebun, un iluminat care credea în puterea djinnilor.

— Pe scurt, un fel de savant Cosinus, concluzionă Malko. Dar totuși un specialist nuclear...

— Am obținut autorizația pakistanezilor de a-l interoga atunci când l-au transportat într-o *safe-house* administrată de ISI. Și chiar de a-l trece printr-un detector de minciuni. Tehnicienii noștri i-au pus o grămadă de întrebări: dacă a vorbit cu Ossama Bin Laden *numai* despre religie, dacă a căutat să procure pentru Al-Qaida arme radioactive, dacă a creat uzine pentru fabricarea antraxului. Răspunsurile lui au fost perfect satisfăcătoare...

Gwyneth Robertson, care părea uimită, își turnă un pahar plin ochi cu vin de Bordeaux și Malko nu se putu împiedica să nu remarce:

— Richard, știi bine că detectorul de minciuni nu merge decât la americani, care nu sunt obișnuiți cu minciuna...

Richard Spicer lăsă capul în jos și bâigui:

— Pe scurt, am fost obligați s-o lăsăm baltă! Pakistanezii l-au ținut ceva timp în reședința

supravegheată, dar l-au lăsat să plece apoi în locuința lui din Islamabad. Era sfârșitul anului 2002.

— Știți cumva dacă s-a mai întâlnit cu Bin Laden? întrebă Malko.

— Sincer să fiu, nu. Pakistanezii ne-au jurat că nu. În orice caz, n-a mai ieșit din țară. Numele lui a fost comunicat tuturor companiilor aeriene care deserveșc Pakistanul...

Malko nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Ossama Bin Laden nu e născut nici la Miami, nici la Paris. Nu e nevoie de avion ca să-l întâlnești acolo unde se află el.

— OK, dar noi nu l-am slăbit din ochi pe Sultan Hafiz Mahmud. Toată agenția din Islamabad s-a mobilizat pentru a-l supraveghea. El și-a reluat în aparență viața liniștită, mergând frecvent să călărească pe malurile lacului Rawal, la marginea orașului și participând la o viață mondenă foarte activă. Pleca frecvent în zona tribală pakistano-afgană, oficial pentru a face *trekking car*, căci este un împătimit al muntelui. Și, la Islamabad, frecventa regulat serate unde whisky-ul curgea în valuri.

— Nu e o viață foarte islamistă, remarcă Malko.

Gwyneth Robertson, ușor amețită, izbucni în râs.

— Pot să stau martoră! Bea ca un spart. Uneori nu mai putea nici să...

Richard Spicer ridică din sprâncene și completă:

— Cum nu reușeam să obținem informații, am

pus Divizia Operativă la treabă... Gwyneth a ajuns anul trecut la Islamabad, ca să facă așa-zise studii arheologice. Grație unuia din stringersi-ii noștri pakistanezi, am putut să o punem în contact cu Sultan Hafiz Mahmud. În cursul unei serate la *Marriott*... O las pe 'ea să-ți povestească mai departe.

— S-a aruncat practic pe mine! mărturisi Gwyneth Robertson pufnind în râs. Evident că am făcut ceea ce trebuia... Când i-am spus că și eu călăresc, a fost nebun de fericire. A doua zi dimineața a trimis o mașină la *Marriott* ca să mergem să călărim pe malul lacului Rawal. El e un călăreț excelent. Chiar în acea seară, am luat cina cu prieteni de-ai lui la el acasă. O cină occidentală, șampanie și whisky. Mi-a jurat că s-a îndrăgostit de mine... De altfel, era plăcut să-l privești, în ciuda celor șaiszeci de ani ai lui. Mare, zvelt, cu părul scurt dat pe spate, inteligent și cu mult șarm. Un bărbat de gust. De a doua zi, a ținut să-mi ofere un colier în lapislazuli și mi-a propus să plecăm trei zile la Peshawar și în împrejurimi.

— Noi am sfătuit-o să accepte, preciză pudic Richard Spicer.

— A fost nebun de fericire, continuă Gwyneth Robertson. Am petrecut prima noapte la Peshawar, într-un loc straniu, *Khan Club*, un hotel ciudat, în care fiecare cameră purta numele unei bijuterii.

Apoi am plecat în zona tribală. A procurat fără probleme acte pentru mine. La Landicoal, pe vârful Khyber Pass, m-a dus la un negustor de pietre prețioase și mi-a cerut să-mi aleg tot ceea ce vreau...

Meseria de *case officer* avea uneori și părți bune.

— Când ne-am întors, după trie zile, continuă Gwyneth Robertson, mi-a propus să mă instalez în vila lui, dar am refuzat... Totuși am continuat să ne vedem în fiecare seară.

— Și Aisha Mokhtar era acolo? întrebă Malko.

— El mi-a vorbit mult de ea. Părea să fie femeia vieții lui. Avea fotografii cu ea pretutindeni. În sari sau în haine occidentale.

— De ce nu era ea acolo?

— Aparent, ea se plictisea la Islamabad și el i-a cumpărat o casă la Dubai unde locuiește și acum. Se pare că i-a dat mulți bani. Înainte, mergea frecvent să o întâlnească la Dubai dar, de când guvernul pakistanez i-a interzis să părăsească țara "din prudență", i-a fost imposibil să mai meargă la ea. Într-o seară, după ce a băut mai mult, mi-a mărturisit că i-a încredințat lui Aisha Mokhtar documente compromițătoare pentru guvernul pakistanez și că, dacă acesta din urmă continua să-i refuze dreptul de a merge să o vadă, le va face publice...

— Vă gândiți că se referă la Al-Qaida?

— Nu știu.

— Nu v-a vorbit niciodată de Bin Laden? întrebă Malko.

— Puțin. Numai ca să-mi spună că era un om extraordinar și că le-a redat demnitatea musulmanilor.

— E curios că admiră astfel un wahhabite, partizan al mișcării politico-religioase puritane a musulmanilor din țările arabe, obiectă Malko, căci el nu pare un fervent practicant.

— E adevărat, recunosc Gwyneth Robertson, că îi plac femeile și bea alcool, dar se roagă frecvent și se gândește că doar Coranul este sursa a tot.

— Cum s-a terminat idila voastră? întrebă Malko cu un imperceptibil ton de ironie.

Gwyneth Robertson îi susținu privirea și răspunse fără să clipească!

— Într-o dimineață, agenți ISI au venit să-mi spună că trebuia să părăsesc imediat țara. M-au condus la aeroport și nu l-am mai revăzut niciodată pe Sultan Hafiz Mahmud. A fost imposibil să dau de el la telefon. Mi se răspundea tot timpul că lipsește.

Ospătarul veni și le aduse cafelele. Malko se întoarse spre Richard Spicer.

— Și Aisha Mokhtar? Ce știți despre ea?

— Ea e tot timpul în legătură cu Sultan Hafiz Mahmud. Comunică mult prin email și prietenii

comuni le aduc scrisori. Până acum opt luni, ea trăia la Dubai, într-o vilă imensă în Jumeira Beach II. A închis-o ca să vină să locuiască la Londra, unde și-a cumpărat o casă în cartierul Belgravia, pentru mai mult de două milioane de lire (în jur de trei milioane de euro).

— De unde are bani?

— Din Dubai. De la Royal Bank. Contul e aprovizionat prin viramente din alte conturi total opace. Ne gândim că Sultan Hafiz Mahmud e cel care le alimentează.

— Totuși, ei nu s-au mai întâlnit de trei ani, remarcă Malko. Sau e îndrăgostit nebunește, sau e un alt motiv. Poate că vrea să evite ca ea, în lipsa banilor, să nu caute să comercializeze secretele pe care le deține.

— E foarte posibil, recunosc Richard Spicer. Iată de ce Aisha Mokhtar este o țintă *foarte* interesantă.

— De ce ați fost dintr-o dată interesați de ea?

— Din mai multe motive, răspunse șeful agenției CIA. Mai întâi pentru că la Londra ea este mai ușor de acostat decât la Dubai. Pe urmă, că acum câteva luni un fapt nou ne-a alertat asupra Pakistanului. În urma reconcilierii cu colonelul Khadafi, acesta din urmă ne-a mărturisit că tatăl bombei atomice pakistaneze, Abdul Qadeer Khan, i-a vândut pentru o sută de milioane de dolari

tehnologia de îmbogățire a uraniului. Și, în urma acesteia, am aflat că același Abdul Qadeer Khan, eroul Pakistanului, a cedat aceeași tehnologie Coreei de Nord și Iranului.

— Iranului înțeleg, remarcă Malko, sunt musulmani. Dar Coreei de Nord?

— A fost un schimb, explică americanul. Pakistanezii n-aveau rachetele teleghidate de la distanță care să le ducă bomba. Atunci au schimbat cu nord-coreenii tehnologia rachetelor lor Nodong contra celei de îmbunătățire a uraniului prin centrifugare. Cât despre Iran, el a participat, la fel ca Arabia Saudită, la finanțarea costisitoare a programului nuclear militar pakistanez. În schimb, pakistanezii le-au comunicat tehnologia centrifugării... Evident, Abdul Qadeer Khan a strâns mulți bani din asta. Trăiește ca un prinț la Islamabad, nu se deplasează decât într-un Mercedes blindat, posedă o avere imensă în străinătate și colecționează femei. Cireașa de pe tort: el a jurat, cu mâna pe inimă, că guvernul pakistanez n-a fost niciodată la curent cu "donațiile" lui, ceea ce e imposibil. Dar președintele Musharraf s-a grăbit să-i ierte greșelile și l-a pus la adăpost. N-am putut niciodată să stăm de vorbă cu el.

— O cunoaște pe Aisha Mokhtar?

— Puțin. Lucrează de ani buni cu Sultân Hafiz Mahmud. Nu putem să ajungem la nici unul din

acești doi bărbați. De aceea ne-am hotărât să ne concentrăm eforturile asupra lui Aisha Mokhtar care, după spusele lui Gwyneth, va fi depozitara unui oarecare număr de secrete de stat.

Malko se cam îndoia.

— N-are profilul unei spioane. Mai degrabă al unei tipe mondene superficiale. Dacă era atât de îndrăgostită de Sultan Hafiz Mahmud, ar fi fost acum la Islamabad cu el.

— Poate că ai dreptate, recunosc Richard Spicer, dar poate că merită să încercăm. Dacă e interesată, poți să o ispitești. Vom fi gata să plătim *foarte* scump acest gen de informații despre pakistanezi.

Capitolul IV

Malko ceru o altă cafea. Era aproape băubilă. Britanicii se deschideau în sfârșit lumii exterioare.

— Va lua ceva timp, căci mă îndoiesc că Aisha Mokhtar se confesează unui complet necunoscut, reluă el apoi.

Richard Spicer dădu la o parte argumentul cu un surâs încrezător.

— E sigur. Dar e un *long shot*. O afacere pentru mai multe luni. Trebuie să intri în intimitatea ei, ca ea să fie determinată să aibă încredere în tine. În plus, informațiile pe care le-ai putea obține de la ea, poștă, telefon, fax — ne vor servi pentru a activa mijloacele noastre tehnice. Trebuie să lucrăm ca rușii. De la distanță.

— Să nu vindem pielea ursului... îl temperă Malko. Chiar dacă am admite că o voi seduce pe această răpitoare pakistaneză, eu nu sunt în ochii ei decât un aristocrat fără avere, mai ales că ea e condusă vizibil de aur. Numai ceea ce a purtat ea ca bijuterii în seara asta mi-ar permite să-mi întretin castelul mai mulți ani.

Gwyneth Robertson pufni în răs.

— Eu găsesc că ai fi un gigolo perfect! Am văzut în ochii ei că-i place de tine. Acest gen de persoane adoră titlurile și aristocrații... Și pe urmă...

— Și pe urmă ce? întrebă Richard Spicer.

— Nimic, nimic... îl liniști tânăra femeie.

Și, ca să dea consistență spuselor, chemă ospătarul și comandă un Defender "vechi de 5 ani". Richard Spicer își privi discret ceasul.

— Trebuie să fug, zise el. Am o întâlnire mâine dimineată la ora șapte.

— Apropo, insistă Malko. Ce pașaport deține Aisha Mokhtar? Poate să se deplaseze ușor?

— *British passport*, lăsa să-i cadă șefului agenției. Grație unui mariaj îndepărtat cu un preasupus al Foarte Grațioasei Maiestăți. Decedat în urma unui stop cardiac.

— Dumnezeu aranjează bine lucrurile, concluzionă Malko.

De îndată ce Richard Spicer fu plecat, Gwyneth Robertson îi adresă un surâs înflăcărat lui Malko, care remarcă:

— Voiai să spui ceva?

— Da. Eu m-am culcat cu Sultan. Știu ce-i place. Îi plac femeile foarte senzuale. Asta înseamnă că Aisha trebuie să fie la înălțime pentru că el e înnebunit după ea... De altminteri, asta se vede în ochii ei. E o deștrăbălată.

Probabil că din cauza vocabularului n-a zis o "târfă".

— Tu ce crezi?

— Ai putea să o interesezi...

El se simți flatat în sinea lui. Reputația lui îl urmărea categoric. Singuri în sala restaurantului devenea o situație, sinistră, așa că el propuse:

— Ai timp să bem ceva la bar?

— Cu plăcere.

* * *

The Library, barul de la *Lanesborough*, n-a fost schimbat chiar dacă hotelul își schimbase recent stăpânul, răscumpărat pentru ruși de Sultan Brunei. Amestecând armonios latura britanică, cu lemnăriile sale sumbre, rafturile de cărți, imensul bar și focul din șemineu cu o tușă "jet set" simbolizată de maiestuoasa ladă de țigări pusă între cele două părți ale barului, la fel și prin prostituatele de clasă și de toate culorile atrase de clientela rusă. Intrând acolo, Malko fu atins ușor de o creatură siliconată și tratată cu toxina botulinică, generos strânsă într-o rochie de vinil neagră care cuprindea cel puțin o duzină de mini fermoare permițând accesul în părțile cele mai interesante ale corpului ei fără să o dezbraci. O evaluă din priviri pe cea care câștiga mii de lire sterline.

Gwyneth Robertson se instalează într-un fotoliu adânc din piele, își încrucișă picioarele atât de sus încât minijupa i se ridică permițându-i lui Malko să admire un fermecător slip roșu. Ospătarul, care părea ieșit dintr-o gravură din secolul al XVIII-lea, se apropie de ei. Malko comandă o Stolychnaya "Cristal", Gwyneth Robertson rămase fidelă coniacului Defender. Aici, alcoolul curgea în valuri și fumul de țigări era atât de gros că abia se zărea fundul barului.

Nu departe de ei, un grup de arabi stropseau o aniversare cu valuri de Taittinger dintr-o sticlă de doi litri, degustată în lanț.

— Crezi în ipoteza lui Richard Spicer? întrebă Malko.

Gwyneth Robertson dădu din cap afirmativ.

— E posibil. Sultan are mulți bani și arde ca un nebun. Mi-a spus că Aisha cheltuia banii cum bea apă. Pentru moment părea amărât că nu putea să profite de investiția lui datorită rezidenței lui supravegheate la Islamabad. Dar el e foarte discret asupra originii averii lui. Agenția se gândește că a participat la sistemul clandestin de transfer de tehnologie a șefului lui, Abdul Qadeer Khan, spre Libia, Iran și Coreea de Nord. Libia singură a plătit o sută de milioane de dolari... Toți banii tranzitați prin Dubai și organizatorii, Abdul Qadeer și Sultan Hafiz Mahmud, păstrau cât voiau pentru ei. Cum

Aisha locuia în Dubai și îl cunoștea pe Sultan de șapte ani, ar trebui să știe multe lucruri.

— Deci merită, concluzionă Malko.

— *Of course*, zise Gwyneth reprimându-și un căscat.

— Obosită?

Ea întoarse spre el ochii de porțelan plini de inocență.

— Nu, dar fumul acesta mă indispoare. De ce n-am merge la tine pentru a te pune la curent cu cea mai bună manieră de a o ataca pe frumoasa Aisha?

* * *

Gwyneth Robertson practica felația așa cum era predată în *finishing schools* britanice: reținută, delicată, tehnică și perseverentă.

Abia închise Malko ușa camerei că îl străpunse cu o limbă autoritară în străfundul gâtului, unduindu-și bazinul cu arta unei dansatoare orientale. Nu-și întrerupse sărutul profund decât pentru a spune:

— *This is stricly business*. Richard mi-a cerut să te ajut să pui toate șansele de partea noastră...

Apoi, lăsându-se să alunece silențioasă pe sol, trecuse la stadiul următor, până când Malko și-a simțit sămânța gata să-i țâșnească din rărunchi. Gwyneth l-a ghicit. Își smulse gura de-acolo și se ridică, spunând simplu:

— *Ei nu-i place să-i juissezi în gură.*

Un învechit rest de educație religioasă, probabil. Gwyneth continuă imediat:

— Acum, sărută-mă. *Ea adoră asta.*

Se ridică, își scoase rapid slipul și i se postă în față lui Malko, ironică. Acesta simți că avea o jenă. Zări biroul, o prinse pe Gwyneth de talie și o curbă peste birou. Ea se prinse cu amândouă mâinile de birou și se cabră, oferindu-i crupa. N-a avut decât să-i ridice fusta pentru a i-o pune dintr-o dată. Gwyneth contră atacurile lui scurte din șale până când îi explodează în vintre. Prima lecție era terminată. Spre satisfacția generală. Tânăra *case officer* merse și se întinse pe pat și lansă pe un ton zburdalnic:

— Nu e rău, dar dacă ajungi în acest stadiu cu prietena noastră, nu trebuie să procedezi în acest fel...

— A, da?

Ochii albaștri scânteiau de inocență. Cu o voce precisă, Gwyneth anunță pe tonul confidenței:

— Nu e decât un lucru care îi place cu adevărat lui Aisha. Să o faci să sară pe pereți...

Ea se aplecă la urechea lui Malko și îi zise. În ciuda experienței cu femeile, tresări ușor.

— Prima dată?

— *Mai ales prima dată.*

— De unde știi tu asta?

Gwyneth Robertson își etală din nou surâsul plin de inocență.

— Ți-am zis că Sultan era îndrăgostit nebunește de Aisha. El a făcut dragoste cu mine așa cum făcea cu ea. Te provoc să profiți de experiența mea...

Malko o privi, întrebându-se dacă era o târfă înăscută sau viața ei profesională i-a revelat-o. Deja ea se ridicase. Își ridică slipul ce-i atârna pe la călcâi și suspină.

— Auzisem de tine la agenție. Sunt mândră de această întâlnire. Dacă vrei să ne întâlnim, uite numărul meu de mobil.

După un sărut cast, ea dispăru, lăsându-l pe Malko perplex. Această pregătire a obiectivului era demnă de Divizia de Operațiuni. Nu mai avea decât să spere că se va putea apropia suficient de ținta lui ca să o pună în execuție.

* * *

Încă adormit, Malko ridică pe pipăite receptorul telefonului care suna. Limbile luminoase ale ceasului lui Bretling arătau ora nouă și zece minute.

— Prince Malko Linge?

Vocea gravă și senzuală de femeie îi expedie un jet de adrenalină în artere, trezindu-l instantaneu.

— Da.

— Aisha Mokhtar. Vă amintiți, ați vărsat șampanie pe rochia mea ieri după-amiază...

Ca și cum ar fi putut să o uite...

— Sunt încântat că m-ați sunat. Voiam...

— V-am sunat să vă spun că pata a dispărut *complet*. Cu siguranță că a fost șampanie foarte bună. Așa că n-am avut nevoie de curățător...

Prin urmare n-avea oficial nici un motiv să-i telefoneze. Malko plonjă în această oportunitate.

— Lăsați-mă cel puțin să vă invit să luăm masa împreună, propuse el, ca să fiu iertat.

— Astăzi?

— Da, bineînțeles.

Ea oftă.

— Bine, voi contramanda întâlnirea cu un admirator al meu. Nu este prea gentil din partea mea: a venit din capătul celălalt al Angliei ca să mă vadă.

— Eu vin din celălalt capăt al Europei, argumentă Malko. Am prioritate.

Ea râse.

— *Well*. Trec să vă iau la ora unu de la *Lanesborough*. Vă place *Dorchester*?

— Ador, jură Malko care nu mai pusese piciorul acolo de zece ani.

— Și eu ador localul, confirmă Aisha Mokhtar.

Se avântă euforic spre duș. Sfaturile aprinse ale lui Gwyneth Robertson riscau să-i servească.

Chawkat Rauf se strecură discret pe una din aleile de la Bara Market, una din cele mai mari piețe de contrabandă din Peshawar, care se întindea pe vreo zece kilometri pătrați de-a lungul lui Jamrud Road, ducând la Khyber Pass, chiar înainte de începutul zonei tribale. Găseai acolo toate produsele sosite din Afghanistan, fără taxe, plus numeroase mărfuri contrafăcute și o piață de hoți de unde puteai procura arme, droguri și aproape orice.

După ce se strecură prin fața televizoarelor, a bicicletelor, a cuverturilor chinezești, tobelor de eșapament, pneurilor, Chawkat Rauf ajunsese în fața modestei dughene a unui bătrân sikh cu turban impecabil, care era specializat în Rolexuri false. Toate erau venite din China, funcționau perfect și puteau fi achiziționate pentru suma modică de douăzeci de dolari... Cei doi bărbați se salutară: Chawkat Rauf era un client fidel. Nu pentru ceasuri, acest sikh avea și o altă specialitate. Din 2001, nenumărați hăitași din zona tribală pakistaneză și din Afghanistan îi aduceau tot ceea ce triburile sau oamenii din Al-Qaida abandonau în fuga lor sau în deplasările lor.

Bineînțeles că diferiți reprezentanți ai serviciilor

de informații prezente în Pakistan nu-l ignorau și veneau regulat să-și facă piața la el, cumpărând la preț de aur documente, obiecte diverse, arme găsite în ascunzători. Acesta mergea de la manual de război chimic la organigramele de celule Al-Qaida. Unele n-aveau nici o valoare, altele puteau da informații prețioase, dar bătrânul sikh vindea totul clientului, încasând sute de dolari. Neutru, fiind dedicat religiei lui, se mulțumea să facă afacerea și nimeni nu se gândea să se ia de el. Sikh, o comunitate foarte unită, ținea aproape toate dughenele din Bara Market.

După ce schimbă amabilitățile uzuale cu negustorul, Chawkat Rauf întrebă dacă avea mărfuri nou sosite...

Sikhul îl pofti atunci să intre în spatele buticului lui și scoase dintr-un sac uzat o cameră video mică puțin turtită.

— Am asta, îl anunță el. Face patru sute de dolari.

Chawkat Rauf tresări în fața enormității prețului.

— Ești nebun, zise el. Sunt sigur că nu funcționează...

Sikhul surâse lung în barbă.

— Poate. Dar tu știi de unde provine? I-a aparținut unui tânăr foarte apropiat lui Ossama Bin Laden, un oarecare Noor, fost *taleb* care și-a părăsit satul din masivul Tora-Bora de mai mulți ani.

S-a întors acum câteva săptămâni pentru înmormântarea mamei lui, Dumnezeu să-i ia sufletul. Or, în acest sat, se afla un denunțator de la ISI. El a anunțat Frontier Corps. Soldații au venit să-l aresteze. El s-a apărat și a fost omorât. Soldații i-au scotocit casa și au găsit această cameră în sacul lui. Unul dintre ei a furat-o și a venit să mi-o vândă, foarte scump.

Chawkat Rauf rânji în interior. Meschin ca un șobolan, bătrânul sikh probabil că a plătit douăzeci de dolari pe ea, mai ales că era turtită. Totuși, dacă această cameră a aparținut cu adevărat unui apropiat al lui Bin Laden, ea valora mulți bani. O examinează și descoperă că avea în interior o casetă digitală. Inima începu să-i bată repede: un film cu Bin Laden putea să se negocieze în jurul sumei de o sută de mii de dolari. I se învârtea capul...

— Îți dau cincizeci de dolari, îl anunță el. Pentru că suntem prieteni buni.

Fără să spună vreun cuvânt, sikhul își recuperează camera și o puse la loc în sac. Chawkat Rauf nu se tulbură.

— Este un preț bun! Insistă el. Cine ți-o va cumpăra?

Sikhul îl privi rece.

— În fiecare săptămână vine să mă vadă un străin. Este în *chamiz-charouar*, dar cred că este american. El mi-ar da o mie de dolari fără discuții...

Chawkat Rauf scoase un oftat adânc.

— Arată-mi-o din nou.

Se făcu că examinează camera Sony din nou și dădu din cap.

— Două sute de dolari, e un preț mare, dar știu că ai nevoie de bani.

Ceea ce era total fals, căci Sikh-ul era bogat ca o fântână... Acesta luă camera înapoi.

— N-o dau cu mai puțin de cinci sute de dolari! zise el tranșant.

După douăzeci de minute, se puseră de acord asupra sumei de trei sute de dolari, o sumă enormă în rupii: patruzeci și cinci de mii de rupii. Ceea ce câștigau pe an unele familii, dar nu cele sărace.

Chawkat Rauf o șterse atunci la agenția de la Barclay's Bank de pe GT Road, căci evident că nu avea o asemenea sumă asupra lui. Oficial lucra ca predicator la moscheea lui *Pir Hamza Shinravi*, puțin mai departe pe Jamrud Road, chiar înainte de punctul de control pakistanez de la Bab-e-Khyber materializat printr-un arc uriaș ce trecea peste șosea. Dincolo de acest arc, poliția pakistaneză era neputincioasă. Chawkat Rauf locuia într-una din clădirile alăturate moscheii. *Pir-ul Hamza Shinravi*, chiar dacă era sofist, era un partizan îndârjit al lui Ossama Bin Laden, și la acest demnitar era găzduit Chawkat Rauf. De fapt acesta afișa aceleași convingeri și, regulat, pleca în Marea Britanie să

recolteze fonduri pentru madrasa (universitate sub autoritate religioasă la musulmani) lui, vărsând apoi discret o parte la Al-Qaida.

Evident că nimeni nu știa că acest partizan al lui Ossama Bin Laden fusese recrutat de MI6, Serviciul de informații externe britanic, și că el culegea pios toate informațiile despre Al-Qaida, pe care le transmitea apoi prin diverse mijloace la angajații lui, fie cu ocazia călătoriilor lui, fie prin mesaje transmise prin curieri de încredere. Avea un cont la Barclay's Bank sub un nume fals, care îi permitea să facă față acestui gen de situații.

Întors la Bara Market, el schimbă camera pe patruzeci și cinci de mii de rupii și plecă cu sacul din plastic în mână. Faptul că această cameră conținea fotografii digitale înăuntru îi dădea o valoare sigură. Ezita asupra felului în care să o țină: dacă transmitea această cameră la antena MI6 din Islamabad, nu atrăgea nici un profit. La Londra, nu se va cunoaște proveniența. Trebuia să aștepte și să o ducă chiar el în capitala britanică, ceea ce îi aducea cu siguranță o primă...

Se plimbă încă puțin prin Bara Market apoi luă un autobuz până la University Tower unde locuia unul din verii lui. Îi încredință acestuia camera. Nu intra în discuție să o ducă la madrasa. Oficial el nu avea decât un venit lunar de câteva rupii pentru trai, fiind găzduit și hrănit de aceștia.

Kuldip Singh închise cu grijă dugheana potrivind panourile din lemn cu lacăte enorme și se îndepărtă pe aleile prăfuite în direcția GT Road. Ajunse apoi la o cafenea lângă cinema Shummar unde bărbați de diferite etnii – la Peshawar erau de toate neamurile – aveau obiceiul să fumeze narghilea jucând domino și bând ceai foarte tare. Se plasă la masa cea mai îndepărtată, afară, și comandă un ceai. El nu fuma narghilea.

După o jumătate de oră, îl văzu sosind pe cel pe care îl aștepta. Un pachtoun cu barbă lungă și mătăsoasă de un negru strălucitor, care militase odinioară în rangurile miliției lui Gulguddine Hekmatiar, un fundamentalist feroce, antiamerican și care servea de atunci drept cutie cu scrisori pentru partizanii Al-Qaida repartizați între Afghanistan, Waziristan și o parte din Belucistan. Ei nu-și telefonau niciodată, nu-și dădeau niciodată întâlniri, dar se vedeau în fiecare seară în această cafenea. Uneori pur și simplu pentru a discuta politică, alteori, Kuldip Singh, care ținea să se pună bine cu toată lumea, îi transmitea interlocutorului lui pe care nu-l știa decât sub numele de Pervez, informații susceptibile să intereseze Al-Qaida. Pervez nu-i dădea bani, doar o protecție invizibilă. Însărcinat cu

serviciul de informații al Al-Qaida la Peshawar, sau mai degrabă din ceea ce mai rămăsese din el, avea mâna lungă și putea să facă să fie asasinat oricine printr-un singur semn din degete. După ce-și recuperase cei trei sute de dolari, Kuldip Singh și-a spus că această poveste îl interesa sigur pe Pervez.

Pachtounul îl ascultă efectiv cu atenție, punând numeroase întrebări despre camera video, la care sikh-ul fu incapabil să răspundă: nu citea caracterele latine. Dar furniză indicații prețioase despre cumpărătorul ei. Chiar dacă nu-i știa numele, știa că locuiește la madrasa de pe Jamrud Road și că circula frecvent în străinătate ca să adune fonduri.

Relatarea lui păru să-l intereseze în mod special pe Pervez, care îi reproșă gentil lui sikh că nu-i vorbise despre această cameră înainte să o revândă.

— Dar tu n-ai bani! protestă comerciantul din Bara Market.

— Aș fi găsit! afirmă pachtounul, înainte să plece oferindu-i ceaiul lui.

Capitolul V

Pe Sultan Hafiz Mahmud nu-l prindea somnul, chiar dacă era trecut de ora două dimineața. Leși din living-room-ul dotat cu climatizare pe terasa ce dădea în grădina casei, înconjurată de verdeață, ca toate casele din cartierul F8, unul din cartierele rezidențiale din Islamabad. Aerul era călduț. Peste zi temperatura ajungea la 40 de grade Celsius și în sud, spre Karachi, ajungea la 50 de grade Celsius! Privi linia întunecoasă a Margalla Hills, care o lua spre nordul orașului, când un zgomot de frunze strivite venit din grădină îl făcu să tresară.

Din cauza apropierii de Fatima Jannah Park, intrau frecvent animale sălbatice în grădinile caselor din cartier. De altminteri, Islamabadul, decupat în pătrate, cu bulevarde interminabile tăiate în unghi drept, semăna cu un parc. Se omorau frecvent porci mistreți, vulpi și chiar mici feline răătăcite...

Numai că nu erau doar animalele sălbatice. Prudent, Sultan Hafiz Mahmud merse să-și ia din rastelul de arme un Kalașnikov, îl armă și se instală

pe terasă, scrutând obscuritatea grădinii. Zgomotul nu se mai auzea, dar el nu ignora faptul că Mossadul și CIA erau pe urmele lui. Americanii ar fi vrut să-l răpească, dar Mossadul s-ar fi mulțumit cu o eliminare fizică... Din fericire, casa era supravegheată zi și noapte și o linie directă telefonică îl lega de Cartierul General al ISI, care putea să intervină foarte repede în caz de nevoie.

Luă o butelie de Defender Succes "vechi de 12 ani" din bar și își turnă un pahar cu multă gheață, pe care o făcea apoi să se învâртеască ușor în pahar.

Se scursese o săptămână de la expediția lui din Belucistan. După două zile de la întoarcerea lui, primise vizita unui colonel de la ISI care îl dojeni aspru pentru că fusese la Karachi fără autorizație, atunci când el era consemnat la domiciliu. Sultan Hafiz Mahmud pretinsese că nu știuse că nu avea dreptul să se deplaseze în Pakistan. Colonelul de la ISI îi pusese apoi întrebarea pe care acesta se aștepta să i-o pună.

— Pentru ce ați mers acolo?

Îi servise atunci povestea cu Gaddani Beach. Unul din prietenii lui, armator, voia să trimită vapoare la fier vechi. Și el a mers acolo să se informeze.

— Asta e tot?

— Nu. Aveam întâlnire cu un vechi prieten la

Gwadar, *Nawar-ul Al Bughti*, ca să probăm virgine omaneze pe care i le trimisese un prieten de-al lui.

Colonelul ISI surâse, complice.

În lumea musulmană, virginele erau o obsesie curentă. Aceste explicații justificau o călătorie de câteva sute de kilometri. Colonelul de la ISI nu-i pusese nici o întrebare despre cei doi polițiști asasinați cu RPG7. Cu siguranță că îl bănuiau, dar nu aveau dovezi, și Jamil Al Bughti nu va vorbi despre asta. Colonelul de la ISI nu insistase. Serviciul lui anchetase deja la Gwadar și la Gaddani și nu găsise nimic. Acolo toate gurile se închideau de îndată ce se zărea un polițist...

Sultan Hafiz Mahmud bău puțin din Defender, fixând cerul înstelat. Nava plecase din Gwadar și ajunsese la destinație după aproximativ două zile, dar trebuiau încă săptămâni de așteptare înainte ca Sultan Hafiz Mahmud să-și culeagă rezultatele anilor lui de eforturi. Suferea că fusese redus, de acum, la un rol pasiv. Nu rămânea pe teritoriul pakistanez nici o urmă din operațiune. Clădirea folosită pentru faza finală fusese dinamitată, ocupanții ei fuseseră dispersați. Chiar dacă, astăzi, autoritățile pakistaneze ar pune mâna pe o urmă tangibilă, aceasta nu-i va duce nicăieri. În plus, putea să parieze că nu vor sufla un cuvânt despre descoperirea lor, rușinați pentru ei. De pe partea asta, Sultan Hafiz Mahmud putea să doarmă liniștit.

Ca să evite să se gândească fără încetare la ce avea să se întâmple, reluă scrisoarea pe care un mesager de încredere ce sosise de la Londra i-o înmânase în acea dimineață. O scrisoare de mână de la Aisha Mokhtar. Ea îi cerea pur și simplu un vărsământ de o sută de milioane de dolari pe contul scris de ea. Scopul era, după spusele ei, să nu mai fie nevoită să cerșească... Această netrebnică se plângea că nu-l mai văzuse de mult și îl întreba când puteau să se revadă, vorbindu-i de casa pe care ea și-o cumpăraseră la Londra.

Ca și cum ea nu știa că el nu putea să părăsească Pakistanul...

Sfârșitul scrisorii era mai ambiguu, făcând aluzie la documentele prețioase pe care i le încredințase și asigurându-l că veghea asupra lor și ținea la ele ca la ochii din cap.

Pakistanezul mototoli furios scrisoarea. Era un șantaj deghizat. Desigur că Aisha nu știa totul despre operațiunea lui, dar în euforia lui, a fost suficient de nebun ca să o țină la curent cu lansarea ei și ea știa în linii mari despre ce era vorba. În afara mării lui intenții, la acea vreme, își concentra toate forțele ca să facă dragoste cu ea, pretutindeni. De când se apropia de el, nu se mai gândea decât la asta.

Somnul începea să-l câștige. Decise să lase pe a doua zi măsurile pe care le avea de luat.

Malko ieși din *Lanesborough*, îl salută pe portar și zări imediat mașina Bentley verde pal staționată pe marginea drumului. Șoferul, un voinic mustăcios ce semăna cu un luptător de bâlci, sări de pe scaun ca să-i deschidă portiera din spate.

Aisha Mokhtar îl primi cu un surâs fermecător. De data asta purta un taior de mătase albastru închis, descheiat, peste o cămașă alb opac. Picioarele îi erau strânse cu ceva ce păreau a fi ciorapi. Malko nu-și putea imagina că o femeie ca ea ar purta colanți... Ea îi întinse mâna și el putu respira parfumul greu cu care se înconjurase...

— Ați fost amabil că m-ați invitat la masă, se fandosi ea. Mă văd doar cu oameni plictisitori.

— Păreți că sunteți foarte căutată, remarcă perfid Malko. Acel pakistanez este fermecător.

Ea se strâmbă dezgustată.

— E un porc! De când pune mâinile umede de sudoare pe mine, mă fac toată piele de găină... A câștigat miliarde cu blugii lui, dar ar face mai bine dacă ar rămâne la Birmingham.

— Și aspirantul dumneavoastră din capătul Angliei?

Ea surâse ușor, tocmai când mașina Bentley părăsea Park Lane ca să se oprească în față la

Dorchester, înaintea unui lanț de Ferrari, Porche și de Rolls-Royce. Un Lamborghini plat ca o ploșniță era parcat în fața intrării. Malko rezervase o masă în fundul restaurantului, în dreapta față de intrare.

— Se va consola! De fapt cred că ceea ce își dorește este să-l însoțesc la Ascot ca să-și uimească prietenii. Nu-i plac cu adevărat decât caii lui...

Un pianist cu coadă de cal angrena cu note melancolice salonul de ceai care ocupa o bună parte din *lobby*, acolo unde "săracii" ciuguleau ceva pe canapele scumpe, schimbând ultimele bârfe din Londra. Malko privi sala restaurantului. Nu erau multe cupluri. Câțiva bogățani englezi rezervaseră o încăpere ca să-și ducă cuceririle după cafea. La șase sute de lire, orgasmul trebuie că era inclus în preț... Aisha Mokhtar comandă stridii fripte cu crustă, oribilă specialitate britanică, și o copită care, după preț, ar fi trebuit să fi crescut într-un colegiu foarte bun.

Atunci când veni magnumul (sticla de doi litri) de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, anul 1996, adusă ceremonios de un ajutor urmat de ospătar, ea scoase un adevărat strigăt de bucurie.

— E minunat! *Ador* șampania.

— Și eu, o asigură Malko.

Gheața fusese spartă. Aisha Mokhtar se aplecă spre el.

— Vorbiți-mi de dumneavoastră. Ce faceți la Londra?

— Îmi place Londra. Am prieteni aici. Mă scoate din atmosfera Austriei și din viața la țară.

— Locuiți într-un castel...

— Oh, e un castel străvechi aflat într-un stadiu nu tocmai bun... Dar familia mea îl are de mai multe secole.

— Înseamnă că nu lucrați, ca toți prietenii mei englezi?

— Din păcate, da, suspină Malko. Administrez averea altora la Volkische Bank, din Viena.

— E pasionant. Înseamnă că puteți să-mi dați sfaturi, se fandosi Aisha atacând stridiile care păreau ieșite dintr-o pubelă publică...

Mâncarea britanică era de-a dreptul infectă.

* * *

Nu mai rămăsese decât un gât din magnumul de Taittinger din care Aisha băuse cea mai mare parte. Cu obraji roșii și privirea arzătoare, era din ce în ce mai volubilă. Malko știa căte ceva despre ea. Născută în India, musulmană și săracă, îl întâlnise pe primul ei soț, un gentleman britanic cu treizeci de ani mai vârstnic, care o luase la Londra după ce se căsătorise cu ea. Smulsă, din păcate, prematur din brațele afecțiunii lui trei ani mai târziu... Apoi își împărțise viața între Pakistan – cu cel de-al doilea

soț al ei – și Dubai. Divorțată, întâlnise în sfârșit bărbatul vieții ei, al cărui nume nu i-l dădu lui Malko. Reținut de afaceri la Islamabad, a neglijat-o... Din fericire avea viața mondenă, cocktailurile, seratele...

În ciuda gurii ei cărnose, a surâsului ei senzual și a privirii arzătoare, Malko simțea animalul de pradă, experta în 'luptele vieții. Și obișnuința de a câștiga...

Privirile li se încrucișară și ceea ce el crezu că citește în a ei părea să verifice analiza lui Gwyneth Robertson.

— Vreți să-mi vedeți casa? Eu am decorat-o!

După cinci minute se aflau în Bentley. Grație unei manevre bruște, Malko putu să verifice că ea purta ciorapi... Aterizară într-o mică intrare prost pavată, Belgrave Mews North, nu departe de Belgrave Square, locul cel mai șic din Londra. Pentru a accede la marele parc din cartier, era nevoie de o cheie pe care o dețineau doar rezidenții caselor învecinate...

Aisha Mokhtar făcea parte dintre acești *happy-few*.

Șoferul opri mașina Bentley în fața unei case cu două etaje, vizibil refăcută arătând ca nouă. De altminteri pe acea intrare foarte selectă era singura casă. În interior se simțea tămâia și un minunat snop de trandafiri se lăfăia la intrare. Pakistaneza îl

conduse pe Malko până într-o încăpere cu pereții lăcuți în roșu, cu un bar și gravuri erotice pe pereți. Ea se îndreptă direct spre frigider, și el din lac roșu, și scoase o butelie de Taittinger pe care i-o întinse lui Malko.

— Să sărbătorim prima dumneavoastră vizită aici... Nicî nu știți cât îmi place șampania! Am impresia că bulele mă fac să zbor.

Atunci când sări dopul buteliei, ea pusese deja muzică, o melodie orientală lentă și ritmată.

De fapt ea bea șampania ca pe apă.

— Locuiți singură aici? întrebă Malko.

— Din păcate da. N-am găsit încă bărbatul care să-mi țină companie, în afară de Chaury, șoferul meu.

Acesta din urmă, din ordinul stăpânei lui, rămăsese afară ca să lustruiască mașina. Cu coatele pe bar, Aisha îl fixa pe Malko cu un surâs bizar, jucându-se cu paharul ei gol. Atmosfera se încărcă brusc de electricitate. Privirile li se încrucișară, rămânând agățate. Fără să stea pe gânduri, Malko făcu un pas înainte. Aisha fu cea care-și înclină ușor capul pentru ca gura ei să ajungă exact în fața gurii lui.

Ea săruta ca o adevărată femeie. Din tot corpul. Cu tresăriri bruște, un balet furios al limbii care părea că absorbise toate bulele din șampanie atât de tare vibra. Atunci când Malko îi atinse pieptul,

pakistaneza își apăsă și mai tare bazinul în întâmpinarea lui. El prinse curaj, mângâind un șold apoi vintrea puțin bombată, mai jos. Atunci când degetele i se puseră pe umflătura sexului, Aisha tresări, dar nu se feri. Malko începu să i-l maseze, în timp ce limba ei se învârtea ca un titirez în gura lui. Ea fu gata să cadă și se prinse de un taburet.

Aisha își ridică fusta de la costum și îi atinse vintrea. Nu pronunțaseră nici un cuvânt. Malko dovedi o delicioasă surpriză simțind cum degetele lui Aisha îi descheiau fermoarul, strecurându-se în pantalonii lui și prinzându-l. Nici măcar nu realizase cât de excitat era. Cât ai clipi, femeia îngenunche în fața lui și îi înfundă membrul până în fundul gâtului... Felația ei nu semăna deloc cu cea a lui Gwyneth Robertson, chiar linsă, dacă se poate spune așa, domesticită. Aceea era mult mai dezordonată, sălbatică, cu mișcări bruște, plonjări de pasăre vorace. În aceasta se simțea soarele, exotismul, pasiunea sexuală. Într-un cuvânt, Aisha sugea ca o nebună, pentru plăcerea ei.

La acest ritm sălbatic, lui Malko îi veni repede să se descarce. Aisha i-o luă însă înainte. Se ridică brusc, se debarasă de slipul negru cu un gest rapid, se sprijini de bar cu picioarele ușor depărtate, întorcându-i spatele lui Malko. Acesta îi zări în oglindă trăsăturile încordate de așteptarea plăcerii.

— Așa! lansă ea.

Cu pantalonii în vine, îi ridică fusta, dezvelindu-i crupa goală. Se înfipse în ea atunci când își aminti de recomandările lui Gwyneth Robertson. Aisha fremătă și scoase un geamăt dificil de interpretat atunci când, neglijând vintrea, el își apăsă sexul direct contra intrării în șalele ei. Fără se ezite, se împinse în ea cu toată greutatea și își simți membrul înfundându-se în crupa pakistanezei și dispărând în întregime, înghițită de corola brună. Aisha scoase un fel de strigăt de agonie și urlă:

— Nu, nu, doare!

Încrezându-se în sfaturile mentorului lui, Malko o prinse pe tânără de șolduri, se retrase aproape în întregime și apoi reveni în forță, smulgându-i un nou urlet lui Aisha, agățată cu amândouă mâinile de bar. El continuă totuși, simțind teaca primindu-l și devenind mai destinsă progresiv. Șoldurile lui Aisha se balansau și ea începuse să dea ușoare contre pentru a veni în întâmpinarea membrului înfipt în ea. Într-un final, ea începu să-l implore pe Malko.

— Te rog, juissează în fundul meu!

Nu mai era deloc *finishing school*. Malko se supuse, golindu-se în ea cu un strigăt sălbatic. Diagnosticul lui Gwyneth Robertson era exact. Aisha Mokhtar adora să fie sodomizată...

Abia retras din ea, că se și lăsă să alunece pe jos, cu dosul sprijinit de lacul barului, gâfâind.

Ridică spre Malko o privire de femelă fermecată, cu ochii cerniți și buzele umflate...

— *My God! Was so good! murmură ea. You are a beast...*

O ajută să se ridice și îi turnă puțină șampanie. Aisha Mokhtar se apropie de el, atingându-i fața cu tandrețe.

— Sunt puțini bărbați care înțeleg femeile, zise ea. Simt că ne vom înțelege bine...

* * *

Aisha Mokhtar, din nou foarte "ladylike", stătea cu Malko la taifas pe canapeaua din piele roșie. Șoferul primise în sfârșit autorizația să intre în casă și se ocupa de bucătărie.

— E un uriaș, remarcă Malko atunci când acesta le adusese gheață. Poate servi ca pază de corp.

— Asta poate fi în fond un lucru util, lăasă Aisha să-i cadă.

Londra era totuși unul din orașele cele mai sigure din lume. Malko trecuse de primul cerc... Aisha își puse capul pe umărul lui.

— Când pleci?

— La sfârșitul săptămânii.

— Mă vei invita la castelul tău?

— Cu plăcere. Când vrei tu!

Era suficient să găsească un dulap destul de

mare și destul de solid ca să o închidă în el pe Alexandra...

— Săptămâna viitoare? Mai încolo. Am mai multe serate aici.

Cel puțin era directă.

— Te aștept! Voi veni după tine la Viena. Spune-mi în ce zi și voi da o mare cină în cinstea ta.

— Magnific!

Aisha Mokhtar iradia de fericire. Mai târziu, adăugă:

— După cină, mă vei lua pe masă, ca astăzi, la lumina lumânărilor.

Încă un vis de fată tânără.

— Dacă este un ordin, îl voi executa, promise Malko sărutându-i mâna.

Manipulatorul de la CIA era într-o bună dispoziție. În orice caz, în ceea ce privea contactul. S-ar fi putut să nu meargă așa de ușor.

Îi rămânea să stoarcă secretele lui Aisha Mokhtar. Ceea ce avea să fie mult mai dificil.

Capitolul VI

Chawkat Rauf, încă amețit de zborul de unsprezece ore Islamabad-Londra, trecu pasarela avionului Boeing 747 de la Pakistan Airlines ca să ajungă la terminalul 4 al aeroportului din Heathrow. Câteva culoare și se trezi la coada din fața ghișeelor de imigrare. Privind în jurul lui, reperă o cabină telefonică și formă un număr pe care-l învățase pe dinafară, deoarece nu putea să-l scrie nicăieri, căci își risca viața. O voce de bărbat răspunse imediat, repetând simplu numărul.

— “Fox”. Am ajuns, anunță pakistanezul.

Vocea deveni imediat mai caldă.

— *Good!* Ați călătorit bine?

Ca și cum o călătorie putea să fie bună în clasa eco, strânși ca sardelele, cu genunchii sub bărbie... Britanicii aveau întotdeauna simțul umorului.

— Excelent, *sir*, răspunse totuși pakistanezul.

— *Some interesting news?* Întrebă pe un ton detașat corespondentul său, John Gilmore, Agent de la MI6, care “trata” cu el de acum doi ani, după

ce-l recrutase la Peshawar, în Pakistan, atrăgându-l într-o supărătoare poveste de trafic de droguri...

Vorbind perfect urdu și pachtou, John Gilmore se descurca în Pakistan ca un pește în apă. Un capriciu administrativ l-a desemnat la Londra, în hidoasa și futurista clădire ce grupa de acum toate secțiile de la MI6, pe malul sudic al Tamisei, în Albert Embankment, un incredibil castel fort de science-fiction, dotat cu geamuri verzi reflectorizante care îl făceau să pară o creație de bandă desenată. Acest straniu aspect era voit. Guvernul britanic, convins că pentru lumea întreagă arhetipul spionului era James Bond, decisese să creeze la Londra o nouă atracție turistică, asupra schimbării gărzii la Buchingham sau Turnul din Londra, puțin depășite. "Cartierul General" al lui James Bond, spionul Maiestății Sale. Pariu câștigat. Mii de turiști japonezi se năpusteau în fiecare dimineață să fotografieze această monstruozitate arhitecturală. Din păcate, bugetul construcției fiind rapid depășit, amenajările interioare fuseseră reduse la strictul necesar! Prin urmare agenții de la MI6 regretau amar fotoliile lor din piele și lemnăriile din ale lor safe-houses odinioară ascunse aproape pretutindeni în oraș. John Gilmore regreta Pakistanul, plictisindu-se a redacta întreaga zi sinteze asupra sub-continentalului pe care nu le citea nimeni. Singura lui adevărată sarcină interesantă

era să "trateze" cu Chawkat Rauf de două ori pe an...

— *Very interesting news, sir*, confirmă cu o voce plină de exaltare cârțița de la MI6. Am putut să procur pentru o sumă importantă un obiect ce a aparținut unui apropiat al lui Bin Laden, anunță Chawkat Rauf. O cameră video, *sir*.

John Gilmore simți vântul victorios de Trafalgar atingându-l, dar i-l tăie cu vioiciune lui Chawkat Rauf. El nu avea încredere în telefon și această linie nu era securizată.

— *Well*, zise el. Vorbim despre asta în direct. Unde vă veți caza?

— La moscheea de pe Green Street.

Această moschee era considerată de către MI6 ca o bază Al-Qaida.

John Gilmore nu ezită.

— Înainte să mergeți acolo, cred că ar fi o idee bună să luați un taxi și să veniți pe 33 Queen Ann's Gate.

— *Very well, sir*, promise Chawkat Rauf. Voi fi acolo într-o oră.

Încheie convorbirea și reveni să se plaseze la coada de la ghișeele Imigrări. Cu pașaportul lui pakistanez în mână, înzestrat cu o viză bună eliberată de consulatul britanic din Penshawar. În aceste vremuri era practic imposibil pentru un pakistanez "ordinar" să vină în Marea Britanie, chiar

și pentru îngrijiri. O singură categorie scăpa de la regulă: colecții de fonduri, care veneau să caute bani în diaspora pakistaneză, pentru ajutoare umanitare sau religioase. De comun acord cu "șefii" lui, Chawkat Rauf alesese această categorie. De două ori pe an venea să facă chetă în Londra sau la Birmingham, adunând patru sute de mii sau cinci sute de mii de lire sterline, o sumă colosală în rupii...

Islamic Relief Fund, ONG-ul de care aparținea el și care vărsa în secret o parte din fondurile sale mișcării Al-Qaida, era fermecat de prestațiile lui și îl lăsa să vină în Europa. Bineînțeles, la consulatul din Peshawar, numele lui era precedat de o bulină roșie, ce semnifica faptul că niciodată nu trebuia să i se refuze o viză...

Practica era curentă pentru colecții de fonduri, și bănuitorii islamiști nu vedeau decât ardoarea.

Nu doar din pură bunătate sufletească Foreign Office britanic proceda astfel. Aceasta permitea să urmărească în parte finanțarea islamiștilor radicali și această atitudine întărea toleranța afișată a guvernului britanic pentru islamul non terorist. Din toate timpurile, guvernele succesive ale Marii Britanii decisese că nu puteau înfrunta două riscuri în același timp: IRA și terorismul islamist.

Au făcut atunci un *gentleman's agreement*.

Chawkat Rauf întinse deci pașaportul la

Immigration Officer fără cea mai mică neliniște. Atunci când britanicul tastă numele lui pe computer, apăru imediat o stea pe ecran. Semn că nu trebuia să-i pună nici un fel de întrebare. După cinci minute, călătorul, aflat încă în ținută pakistaneză, *chamiz-charouar* și vestă uzată, ieșea în holul de la sosiri, unde o mulțime colorată pândeă pasagerii zborului de la PIA.'

Chawkat Rauf se îndreptă spre taxi atunci când zări o față cunoscută în mulțime. Un bărbat ce purta aceeași ținută ca și el, o șapcă plată pe cap: Sambal Chahan, responsabilul moscheii de pe Green Street unde trebuia să se cazeze, din cartierul de la Upton Park, East End Indonien. Sambal Chahan îl întâmpină călduros, îmbrățișându-l de trei ori ca pakistanezii, și îl anunță:

— Frații din Peshawar ne-au anunțat prin e-mail de sosirea ta. Am vrut să te întâmpin personal.

Chawkat Rauf, puțin surprins, nu putu decât să-i mulțumească interlocutorului lui pentru grija pe care i-o purta. Îl deranja faptul că trebuia să transporte camera video la moschee, dar n-avea de ales. Trebuia, de îndată ce îi era posibil, să reușească să dispară.

La Peshawar, recuperase prețiosul obiect în ultimul moment, înainte să ia autobuzul pentru Islamabad.

Ajunseră la stația Heathrow pentru linia Northern și se instalară în primul vagon. Cu schimbare la West Kensington, aveau de mers o oră, traversând toată Londra. Și acum metroul nu mai avea pene interminabile... Chawkat Rauf privi pe furiș o reclamă la Barclay's Bank. Acolo vărsa M16 în fiecare lună două sute de lire într-un cont deschis pe numele Fox. La momentul potrivit, putea să-și cumpere un butic, să-și aducă familia în Marea Britanie și să-și trăiască liniștit zilele. Numai că, de fiecare dată când vorbea cu receptorul lui să-și ridice, i se cerea un mic serviciu în plus. În realitate, era, fără să o știe, cea mai bună sursă pentru M16 din apropierea organizației Al-Qaida. Și prin urmare nu era aproape vremea în care avea să se retragă.

Metroul se puse în mișcare și el închise ochii ca să se destindă. Cel cu care trata el se va neliniști când nu-l va vedea sosind la întâlnire. Numai să nu ia vreo inițiativă stângace.

* * *

John Gilmore ridică linia directă care îl lega la M15 și ceru la Divizia D, însărcinată cu urmăriri în Londra și cu protecția "prietenilor". Era prânzul și Chawkat Rauf nu dăduse nici un semn de viață. Nici un motiv normal nu putea să explice o asemenea întârziere. John Gilmore procedase la o verificare rapidă în serviciile de urgență ale

aeroportului și în spitalele situate pe traseul presupus al agentului lui, însă fără nici un rezultat. Asta însemna că apăruse ceva neprevăzut care îl împiedicase pe Chawkat Rauf să vină la MI6. John Gilmore nu se agita încă, dar trebuia să acționeze. Atunci când i se făcu legătura, o voce neutră întrebă:

— Cu cine doriți să vorbiți?

— Mike, sunt John, anunță John Gilmore. Am nevoie de un mic serviciu.

— E urgent?

— Da.

— Vii să luăm prânzul la City Cafe? La ora unu.

— *Very well.*

După ce puse receptorul în furcă, își privi ceasul. Era ora douăsprezece și patruzeci și cinci de minute. Avea timp să meargă pe jos la *City Café*, pe Thorney Street, chiar în fața intrării la MI5. Serviciul de contraspionaj britanic ocupa o clădire enormă dublă fără nici un semn distinctiv pe Millbank, de cealaltă parte a Tamisei. Traversând Vauxhall Bridge și parcurgând o sută de metri pe jos, John Gilmore ajunse exact la timp. Ideea de a lua prânzul la *City Café* îi lăsa gura apă: adora să mănânce, dar restaurantele bune londoneze nu intrau în obiceiurile unui șef de serviciu din MI6... De data asta, putea să facă o notă de cheltuieli justificată prin cererea oficială a colegului de la

Serviciul interior. MI5 administra tot ceea ce se petrecea pe teritoriul britanic, MI6 având în sarcină operațiunile externe. Câteodată, mai ales cu islamiștii, activitățile celor două servicii se suprapuneau. Totuși, MI6, neavând dreptul să lucreze pe teritoriul britanic, era obligat să apeleze la MI5.

John Gilmore își deschisese seiful și scosese din el dosarul lui Chawkat Rauf, selectând o fotografie din care putea să fie recunoscut. Încuiase biroul cu cheia, își luase ziarul *Times* pentru cazul în care colegul lui ar fi întârziat, și coborâse, ieșind prin ușa laterală de pe Thames Path, mai discretă ca monumentala ieșire de pe Albert Embakment. Cu costumul lui negru, cămașa fără cravată, silueta lui greoaie – pentru un metru optzeci, cântărea exact în jur de o sută douăzeci și cinci de kilograme – și cadoganul lui ce îi strângea la spate părul blond, John Gilmore părea mai mult un muzician “hip” decât un agent de informații. Înconjură clădirea prin spate ca să ajungă la Vauxhall Bridge. O femeie în vârstă hrănea porumbei și niște îndrăgostiți de culoare flirtau, pe jumătate alungiți pe o bancă, cu fața la Tamisa, având în spatele lor zgomotul plăcut al jeturilor de apă ce cădeau în bazinul care înconjura castelul-fortăreață, fără să bage în seamă ceea ce se petrecea în spatele geamurilor verzi ale acestei stranii clădiri cu linii agitate. Un drapel

foarte modest al Union Jack flutura între turnuri, pe partea cu Tamisa, dar se vedea cu greu de la sol.

Traversând Vauxhall Bridge, John Gilmore aruncă o privire în direcția acoperișurilor aurii de la MI5. Această clădire era mai discretă decât cea a serviciului MI6. Fără drapel, nici o ușă pe Millbank, ferestre închise tot timpul, cu cadre metalice care dădeau impresia că'aveau toate zăbrele...

După trei sute de metri, o coti pe Thorney Street, care dădea în Millbank făcând o curbă, mergând de-a lungul Thames House, sediul serviciului MI5. Restaurantul se găsea chiar după curbă și Mike Turnball se afla deja în fața unui pahar cu scotch având frumoasa culoare a chihlimbarului. Cei doi bărbați își strânsesă mâinile călduros și John Gilmore comandă la rândul lui un Defender "vechi de 5 ani".

În cadrul ei foarte modern, *City Café* oferea o mâncare excelentă. Cei doi luară meniul. John Gilmore se lăsă tentat de *roast loin of suckling pig*, puțin cam greu, dar delicios, precedat de o *mixed beans salad*. Mike Turnball se mulțumi cu un *halibut fillet*, specialitatea casei. Totul stropit cu vin sud-african de 14,5 grade.

— *Well*, atacă Mike Turnball. Care e problema?

John Gilmore scoase din buzunar fotografia lui Chawkat Rauf și i-o arată agentului de la MI5.

— Este cel mai bun agent al meu din Pakistan. A

sosit în această dimineață din Islamabad. Ne-am înțeles să ne întâlnim într-o seif-house din Queen Ann's Gate și n-a ajuns.

— O explicație?

— N-am. Poate că a intervenit ceva neprevăzut, dar nu se știe. Mi-a vorbit de informații foarte *hot*.

— Unde trebuia să mergă în Londra?

— Se cazează întotdeauna la moscheea de pe 88 Green Street.

— A, înțeleg! suspină Mike Turnball. Acolo sunt oameni periculoși: L-am închis pe unul timp de două luni, dar am fost obligați să-l eliberăm. Ce aștepti de la noi?

— Să-i fiți "baby-sitter", răspunse John Gilmore. Să vegheați asupra lui, atât cât să știu ce se întâmplă cu el. Trebuie neapărat să recuperez acele informații.

— *Well*, sugeră agentul de la MI5, poate că am putea proceda la o mică punere în scenă. Un control pe stradă, ca urmare a unui incident provocat... Sau o verificare de pașaport. Ai putea să vii să-i iei informațiile într-un comisariat.

John Gilmore se strâmbă. Nu era nebun. Colegul lui voia să împartă informațiile cu el.

— E riscant, zise el. Mai bine să așteptăm să reușească să-i lase cu buzele umflate.

— Nu e ușor să lucrezi pe Green Street, remarcă Turnball. Nu sunt acolo decât "bronzăți".

Această stradă lungă de patru kilometri, punctul de regrupare a pakistanezilor în Londra, cu moscheile ei cu magazine de sari, era supranumită Little Karachi. Practic nici un englez de origine nu locuia aici. John Gilmore surâse mâncându-și purcelușul.

— Și voi aveți câțiva "bronzați" la voi...

— Nu mulți, mărturisi Mike Turnball. Dar mă voi descurca. Pentru cât timp ai nevoie de mine? O săptămână?

— Ar trebui să fie suficient.

— OK, să-mi trimiți o *request* oficială.

Își terminară masa în liniște, comandând coniac, după cafea. Chiar era un restaurant bun. Se despărțiră la ieșirea din *City Café* și Mike Turnball se îndreptă spre una din micile uși situate pe Thorney Street aflate de-o parte și de alta a marii intrări a vehiculelor apărută prin porți glisante din fier, ploturi de acces escamotabile și de merloane. IRA era inamicul public numărul unu al MI5 care își murdărise puțin mâinile în Irlanda de Nord. De unde proasta sa reputație. Totuși, în mod bizar, membrii IRA au tras o rachetă asupra imobilului MI6, imediat după inaugurarea sa... Fără să facă însă stricăciuni mari.

John Gilmore plecă cu pas lent, ca să digere, întrebându-se ce i se întâmplase oare lui Chawkat

Rauf, informatorul lui care era de obicei foarte punctual.

* * *

Întins pe un *charpoi* adânc care ocupa aproape întreaga suprafață a camerei minuscule în care locuia, deasupra moscheii de pe Green Street, Chawkat Rauf pândea zgomotele de pe stradă. Era foarte neliniștit. De la sosirea lui din acea dimineață, nu fusese lăsat singur nici măcar o secundă. Se găsisese tot timpul cineva care să vrea să vorbească cu el, să întrebe de noutăți din Pakistan.

La început, interceptarea lui de către Sambal Chahan nu-l alarmase. Dar acesta din urmă cumulasese funcțiile de responsabil al moscheii și de șef al organizației clandestine islamiste locale, și acum neliniștea îi creștea pe măsură ce constata că toți cei care se învârteau în jurul lui erau membri... Această grijă extremă, oare nu ascundea bănuieli în ceea ce-l privea?

Prețioasa cameră video cumpărată din Bara Merket era învelită cu grijă în hainele de schimb, în fundul sacului care îi servea drept pernă. Dacă o descopereau, ar fi avut de răspuns la întrebări foarte jenante. Pentru prima oară de când lucra pentru MI6, murea de frică. Supravegherea căreia îi era el obiectul era anormală... Chiar și ca să

meargă să cumpere fructe de la magazinul de peste drum, unul din "frații" de la moschee îl însoțea. Nici vorbă să se apropie de telefonul public situat pe peretele de la moschee.

Se aplecă pe fereastra din camera lui și privi circulația de pe Green Street. Timp de câteva clipe, se gândi să sară afară, luând cu el camera video. Clădirea nu avea decât două etaje, era suficient apoi să sune la numărul la care răspunde cineva douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Doar că se dădea de gol și "ei" aveau să se răzbune imediat pe familia lui rămasă în Pakistan. Scara scârțâi și un cap zbârlit apăru, cu un surâs larg.

— *Vii să împărțim masa noastră, frate?*

Chawkat Rauf se ridică, ușurat de această digresiune. Ei mâncau la parter, într-o cameră alăturată sălii de rugăciune. Hrana era deja pe masă: mazăre, bucăți de pui într-un lighean, orez cu șofran și fructe. Cinci bărbați erau deja acolo, printre care și Sambal Chahan, responsabilul moscheii, care i se adresă pe un ton călduros.

— Când începi să recoltezi bani? Am să-ți dau câteva adrese.

— Măine, dacă vrea Dumnezeu, răspunse Chawkat Rauf devorând o bucată de pui. Nu trebuie să pierd timpul.

În sfârșit avea ocazia să se debaraseze de camera video.

Sambal Chahan aprobă cu un semn viguros din cap.

— E bine. În acest timp aş vrea să-l formezi pentru această sarcină dificilă pe tânărul nostru frate Awaz.

Şi arată spre un tânăr athletic, cu tenul foarte închis, îmbrăcat într-un pulover bleu. Avea trăsături fine, o barbă bine tunsă şi sprâncene groase care aproape că se uneau.

— Cu plăcere, răspunse mecanic Chawkat Rauf, îngheţat pe dinăuntru.

— Te va însoţi de mâine şi tu îl vei învăţa cum să obţină bani pentru Dumnezeu.

Awaz făcea parte din organizaţie şi nimeni nu îl însoţise niciodată în turneele lui. De data asta, nu mai era nici o îndoială: îl bănuiau că e trădător. Responsabilul moscheii continua să surâdă călduros dar puiul din gura lui Chawkat Rauf avea gust de cenuşă. Nu-l vor slăbi din ochi până la plecarea lui din Londra. Şi acolo, la Peshawar, îl vor duce în deşert şi îl vor omorî după ce-l vor face să vorbească...

Masa se termină rapid şi ridicându-se, Sambal Chahan sugeră:

— Vrei să iei aer? Îţi va face bine. Îţi voi arăta tot ce s-a schimbat de când ai fost ultima oară.

Încadrat de Sambal Chahan şi de Awaz, Chawkat Rauf se angajă pe Green Street. Era multă

animație. Femei în sari, cu voal, se grăbeau către numeroasele bijuterii. Zări un bobby în intersecție, dirijând circulația. Un pakistanez sau un indian. Îi veni să fugă spre el, dar se abținu: în Anglia, polițiștii nu au arme și cât timp i-ar fi explicat acestuia că lucra pentru MI6, însoțitorii lui i-ar fi tăiat gâtul. Era sigur că aceștia purtau arme albe pe sub *camiz*. Trecură prin fața stației de metrou, apoi se întoarseră după piață. Chawkat Rauf era obsedat de o singură idee: cum să scape mâine de compania lui Awaz, însoțitorul lui? Nimic nu se petrecea cum prevăzuse... Dacă ar fi avut măcar un telefon mobil! Dar numai responsabilul de la moschee avea unul și conexiune la internet exista doar în biroul lui, care era totdeauna încuiat.

Fu aproape ușurat să regăsească clădirea verde a moscheii: tensiunea nervoasă îl epuiza.

După îmbrățișările uzuale și ultima rugăciune, urcă direct în cameră și se aruncă pe vechiul charpoi, luând mașinal sacul ca să-și pună capul pe el. Imediat simți ceva ciudat: sacul era în mod straniu ușor... Îi desfăcu febril șiretul și își băgă mâna în sac. Își reținu cu greu un strigăt: camera video dispăruse.

Degeaba scotoci ca un nebun, uitându-se chiar și în charpoi, căci nu găsi nimic. Cineva venise în timpul plimbării lui și îi furase camera video. Ori, o onestitate scrupuloasă trona printre membrii acestei

comunități religioase, și nici unul din membrii ei nu folosea acest gen de obiect. Cu inima bătându-i nebunește, Chawkat Rauf se așeză pe pat, cu capul în mâini.

De data asta totul era limpede! Supravegherea lui nu era o întâmplare. Nu știa cum, dar oamenii de la Al-Qaida aflaseră că el era în posesia aparatului. Și asta nu putea să se știe decât din Peshawar. Își aminti de bătrânul sikh care i-o vânduse. Probabil că el fusese cel care vorbise.

Chawkat Rauf începu să tremure convulsiv. Se ridică și se apropie de ușă, cu urechea ciulită. O deschise ușor și inspectă scara. Dacă cobora cu pas de lup, putea să reușească ajungă în stradă și să fugă. Coborî câteva trepte și se opri, cu inima bătându-i nebunește. Cineva, căruia nu i se vedea decât jumătate de corp, dormea pe o saltea la capătul scărilor.

Se întoarse în cameră și se lungi în întuneric, cu ochii deschiși, tresărind la fiecare zgomot. Îi era imposibil să-l prindă somnul, repetându-și că nu avea cum să iasă viu din această moschee. Deschise fereastra, dar era chiar prea înaltă. Avu brusc o idee. Smulgând o pagină din carnetelul lui, mângâli rapid câteva cuvinte în engleză. *"Help me. Call 911. I am prisoner in the mosque, 88 Green Street. My name is Chawkat Rauf."*

Căută apoi în jur un obiect greu și găsi o piatră care servea drept pres-papier. O îmbracă cu bilețelul scris de el, deschise fereastra și se aplecă în afară: Green Street era pustie, magazinele erau închise. Își lansă din toate forțele proiectilul improvisat de cealaltă parte a străzii și îl văzu aterizând în șanț.

Merse apoi să sé culce, rugându-se din răsuputeri să îi vină cineva în ajutor înainte să fie omorât.

Capitolul VII

Jonathan Hood se învârtea la ora șapte dimineața prin cartierul Upton Park pe ciclomotor, cu o hartă rutieră fixată pe ghidon. Se oprea frecvent, lua notițe, răsfoia un atlas al străzilor londoneze și pleca din nou la drum. În fiecare zi Londra era parcursă astfel de către șoferii de taxi ucenici, care își pregăteau un examen în care trebuiau să cunoască un număr incalculabil de străzi.

Părăsind Neville Road, o coti pe Green Street, la un bloc de moscheea situată la numărul 88 și se opri pe marginea trotuarului, verificând ceva pe planul orașului, chiar în fața unui magazin de legume.

Nimeni nu-i dădea atenție, periplul șoferilor de taxi ucenici fiind obișnuit, și totuși Jonathan Hood era un agent de la divizia D a MI5 în misiune. O puternică stație radio era ascunsă într-una din sacoșele de pe ciclomotor, legându-l la un "submarin", o camionetă a unei întreprinderi de instalații care se

învârtea și ea în cartier și dădea raportul la centrala din Millbank. În mod excepțional, Jonathan Hood era înarmat. Avea un pistol automat Glock de 9 mm ascuns sub puloverul de lână bleu. Plecă și se opri puțin mai departe, aproape în fața moscheii de la numărul 88, o clădire cu două etaje situată pe colț cu străzile Green Street și Strudley Road. Un pakistanez îmbrăcat în *chamiz-charouar* dădea un telefon de la un taxiphone instalat pe peretele moscheii și crezu mai întâi că era "clientul" lui. O privire rapidă pe fotografia pusă pe harta rutieră îi confirmă că nu era el. De altfel, acel număr – 02084707808 – fusese pus sub ascultare încă de aseară. Rolul lui Jonathan Hood era simplu: să observe moscheea și împrejurimile și, eventual, să-i dea ajutor "clientului" desemnat, un informator al MI6 căruia nu-i știa numele.

Își propti ciclomotorul de perete și intră în cafeneaua vecină, comandând un kebab și o Coca. Cu coatele pe tejghea, putea să supravegheze intrarea în moschee în oglinda de la bar. Prevedea o zi plictisitoare: acest gen de pândă nu ducea de obicei la nimic concret...

* *

Chawkat Rauf nu închisese ochii toată noaptea. După o toaletă succintă, se hotărî să coboare, prefăcându-se pentru moment nepăsător față de

camera video. Decizia lui era luată: de îndată ce va ajunge afară, va scăpa de compania învățăcelului lui și va fugi până când va întâlni un bobby.

Cu barba bine pieptănată, la fel ca și părul și mustața, se îndreptă spre scări. Bărbatul care dormise pe palierul de la parter dispăruse, la fel și salteaua. Apăru la parter. Ușa de la sala în care se lua masa era deschisă și trei "frați" se aflau deja acolo împreună cu Sambal Chahan, responsabilul moscheii. Aceștia îl întâmpinară călduros pe Chawkat Rauf care se așeză la masă și își umplu un bol de lapte în care aruncă cereale.

— Ai petrecut o noapte bună, frate? întrebă afectuos Sambal Chahan. Dorm în camera de sub tine și am auzit fâșâind toată noaptea charpoi-ul în care dormi. Ești bolnav?

— E din vina decalajului orar, replică Chawkat Rauf. În curând va fi mai bine.

Apoi își plonjă nasul în bol, așteptându-se ca în fiecare secundă să i se vorbească de camera video. El își pregătise o explicație: vărul lui i-o dăduse ca să o repare în Londra.

Aproape terminase de mâncat când Sambal Chahan își plonjă mâna în buzunarul de la *charouar* și scoase un obiect pe care îl puse în fața lui.

— Un frate ne-a adus aceasta de dimineață, zise el cu o voce egală. A găsit-o pe partea cealaltă a străzii.

Chawkat Rauf rămase fără grai recunoscându-și apelul de ajutor ce învelea piatra aruncată pe fereastră. Se simți inundat de sudoare în câteva secunde, incapabil să articuleze vreun cuvânt. Avea impresia că o mână invizibilă îi țintuia picioarele de podea. Scoase un fel de croncănit fără să reușească să articuleze un răspuns normal. Încrucișându-și privirea plină de ură cu cel de vizavi, tânărul Awaz, reuși în sfârșit să-și regăsească vocea și întrebă:

— Ce este?

— Privește, fratele meu...

Chawkat Rauf despături foaia de hârtie, cu creierul făcut varză. Liniile scrise de mâna lui îi dansau în fața ochilor. Puse foaia pe masă, păstrând piatra în mână. Întorcând capul, zări ușa deschisă, dând în sala de rugăciune, din care se ieșea în stradă. Între prima ușă și el nu se afla decât Sambal Chahan. Fără să stea pe gânduri, îi aruncă cu toate forțele piatra în față. Proiectilul greu îl lovi pe bărbos în gură, spărgându-i buza superioară, și căzu apoi pe jos. Acesta duse amândouă mâinile la gură strigând de durere.

Chawkat Rauf trecuse deja peste bancă, îl atinse pe Sambal Chahan, năvăli în sala de rugăciune încă goală și o traversă în fugă, deschise ușa ce dădea în Green Street și fugi ca un iepure.

Jonathan Hood era gata să se urce pe ciclomotor când zări un bărbat ivindu-se din moschee, chiar în fața lui, pe cealaltă parte a străzii, și îndepărtându-se în fugă în direcția stației de metrou Upton Park. Chiar înainte să-l compare cu fotografia pe care o avea, știu că acela era clientul lui.

Acesta se îndepărtă, fugind mâncând pământul, ca și cum îl avea pe diavol pe urme! După câteva secunde, trei bărboși țâșniră la rândul lor din moschee pe aceeași ușă. Cel care fugea în frunte flutura un cuțit de bucătărie de treizeci de centimetri, vociferând blesteme.

Sângele agentului de la MI5 nu făcu decât un tur. Înșfăcă ciclomotorul și începu să urce pe Green Street în urmărirea clientului lui, strecurându-se printre mașini. În același timp, lansă un apel grăbit în microfon:

— Cod unu. Începem.

Code one semnifica faptul că va avea loc o intervenție fizică periculoasă. Jonathan Hood nu știa unde se afla „submarinul” și nu putea să conteze pe el într-o primă fază. Cei trei bărboși se apropiau de fugar, vociferând într-una. Din păcate pentru Jonathan Hood, vorbeau în urdu.

Brusc, doi trecători care veneau din sens invers, alertați de strigăte, barară drumul fugarului.

Acesta din urmă se zbătu scăpându-le și văzându-i pe bărboși apropiindu-se, dădu buzna într-un magazin de sari. Un minut mai târziu, urmăritorii intrară și ei în același magazin. Jonathan Hood își abandonează ciclomotorul pe marginea trotuarului, scoase pistolul ținându-l pe verticală, după cum cerea regulamentul, și intră în fugă la rândul lui în magazin, lansând în microfon:

— Magazin de îmbrăcăminte, numărul 67. Trei bărbați înarmați.

. * .

John Gilmore își termina al lui *early morning tea* atunci când văzu clipind lumina de la telefonul legat la MI5. Ridică receptorul și o voce tensionată anunță:

— *Sir*, avem o problemă pe Green Street. Clientul dumneavoastră a fugit de la moschee și e urmărit de trei bărbați înarmați cu arme albe.

John Gilmore își simți pulsul explodându-i și lansă:

— *My God!* Trimiteți oameni acolo. Ajung și eu. Înconjurați moscheea. Să nu iasă nimeni. Faceți imposibilul ca să-l protejați pe acest om. Sosesc.

Ieși apoi din birou în trombă și se năpusti în sala de operațiuni. În timpul în care explică situația

echipei de permanență, ajunse în garajul de la parter la un Rover albastru, echipat cu girofar. Țâșni pe la intrarea din Albert Embankment și se înfundă de-a lungul Tamisei, cu sirena urlând, cu mai mult de o sută douăzeci la oră. Lângă șofer, John Gilmore, cu telefonul mobil la ureche, încerca să dea de submarinul de la MI5. Fierbea pe dinăuntru. Green Street se găsea la celălalt capăt al Londrei și, chiar și conducând ca un nebun, făcea până acolo cel puțin o jumătate de oră. Numai să scape informatorul lui...

Apelă branșa antiteroristă de la Scotland Yard care coopera frecvent cu ei și ceru o intervenție masivă și imediată asupra moscheii de pe Green Street. Ei dispuneau de unități speciale capabile să intervină rapid. Apoi, în timp ce șoferul de serviciu înghițea străzile din Londra într-o manieră infernală, încercă să-și păstreze sângele rece, binecuvântându-se că se gândise să organizeze o protecția clientului său.

* * *

Atunci când Jonathan Hood intră în magazinul de sari, avu impresia că intră într-o colivie! O duzină de cliente și de vânzătoare, îngrozite, țipau în mai multe limbi năpustindu-se spre ușă. Înghesuit, el se trezi practic singur în magazin, cu excepția unui grup vociferând în jurul casieriei, în fundul

magazinului. Îl zări pe clientul lui, refugiat în spatele casieriei, folosind drept scut casierița pakistaneză în sari, care se zbătea scoțând strigăte ascuțite. Unul din bărboși, a cărui față sângera, o prinse de sari și o aruncă la pământ, lăsându-l pe Chawkat Rauf fără apărare, încolțit la perete. Îngrozit, Jonathan Hood îl văzu pe bărbos ridicând enormul cuțit de bucătărie și înfigându-l în burta fugarului cu un urlet de nebun. Când lama fu înfiptă aproape douăzeci de centimetri, bărbosul, ținând mânerul cuțitului cu amândouă mâinile, își spintecă victima aproape treizeci de centimetri. Chawkat Rauf se prăbuși instantaneu, sângele țâșnind în valuri din rana oribilă.

— Poliția! urlă Jonathan Hood, care nu se aflate niciodată în fața unei asemenea situații și nu încercase să se servească de armă ca să nu o rănească pe casieriță.

Bărbosul cu gura plină de sânge care îl înjunghiasse pe Chawkat Rauf se întoarse și, în loc să lase cuțitul din mână, se năpusti spre polițist.

— Lasă cuțitul jos! strigă Jonathan Hood.

În loc să se supună, bărbosul, dintr-un singur elan, îi plonjă cuțitul în inimă. Cu pieptul străpuns, Jonathan Hood își simți picioarele lăsându-l și se prăbuși pe jos, fără să fi putut să tragă un singur foc de armă. În spatele casieriei, ceilalți doi bărboși se îndârjeau asupra bărbatului căzut la pământ,

lovindu-l la rândul lor cu cuțite mai mici, vociferând injurii. Unul dintre ei sfârși prin a-i tăia gâtul, gest complet inutil căci inima acestuia încetase să mai bată. De altfel, foarte puțin sânge mai țâșni din această nouă rană.

— *Allah o akbar!* Dumnezeu e mare! urlă bărbosul care îl înjunghiasse pe polițist.

Se năpustiră apoi afară din magazin, urmat repede de ceilalți doi acoliți. În picioare lângă cele două cadavre, casierița urla ca o sirenă.

* * *

Grație ecranului video legat la rețea de miile de camere fixate să supravegheze străzile din Londra, echipa de pe submarin în drum spre Green Street urmărea evenimentele, știind că o *task force* de la Scotland Yard era pe drum. Văzură pe ecranul lor trei bărbați ieșind năvală din magazinul de sari și urcând pe Green Street fugind în direcția moscheii, fără ca măcar să-și ascundă cuțitele.

— *Suspects going north, Green Street!* lansă unul din agenții de la dispeceratul central de la MI5.

Urletele unei sirene se apropiau. Șoferul submarinului văzu în oglinda retrovizoare un Rover albastru cu girofar care intra pe Green Street cu toată viteza, cu farurile aprinse. Ea îi depăși, continuă puțin și se opri chiar în fața moscheii.

John Gilmore sări din Rover-ul oprit de-a lungul Green Street, blocând un autobuz roșu. Nici un polițist nu se afla încă în jurul moscheii, dar sirenele se apropiau: *Special Squad* al antiterorismului de la Scotland Yard. După câteva minute, din trei furgonete coborâră vreo douăzeci de polițiști în ținută de luptă, cu caschete și înarmați până în dinți, bineînțeles că aveau și lansatoare de grenade. O femeie în sari se apropie de ei și lansă:

— Sunt înăuntru. I-am văzut...

Bărboșii începeau să se îngrămădească în jurul moscheii, supravegheate de polițiști. Toată circulația era întreruptă pe Green Street. John Gilmore merse spre șeful de la *Special Squad*, scoase legitimația de la M16 și ordonă:

— Înconju-rați moscheea. Să nu iasă nimeni.

O femeie ajunsese în fugă, isterică, și se agăță de un polițist în uniformă.

— Sunt doi morți, acolo, în magazin.

John Gilmore o luă la fugă spre magazin, împreună cu patru polițiști. Un grup tăcut era comasat în fața magazinului de sari. I se deschise un culoar printre bărboși și intră, lovindu-se aproape de un cadavru lungit în mijlocul unei bălți de sânge, având încă un pistol automat în mână

dreaptă. Un Glock, deci era un agent de la MI5, concluzionă John Gilmore.

Descoperi și cel de-al doilea cadavru în spatele casieriei, cu gâtul ciopârțit și hainele îmbibate de sânge. Îl recunosc pe Chawkat Rauf.

Se ghemui lângă el și scotoci prin toate buzunarele, fără să găsească nimic. După ce îi închise ochii, ieși din magazin și se îndreptă spre moschee. Doar el știa de ce fusese asasinat Chawkat Rauf. Trebuia să găsească cu orice preț camera video. Ieșirile din moschee erau blocate, circulația deviată, tot cartierul era în fierbere. Pe trotuarul din față militanți islamici începeau să împrăstie banderole, stigmatizând represiunea...

— Unde sunt? îl întrebă John Gilmore pe șeful de la Special Squad.

— S-au retras în clădire. Trebuie să cer ordine pentru a ataca. E vorba de un loc de cult. E o situație extrem de sensibilă, *sir*...

John Gilmore i-o tăie cu voce rece.

— Acei oameni din interior sunt susceptibili de a distruge probe interesante pentru Apărarea națională. Faceți somații, cereți-le să iasă și, dacă refuză, intrați în forță în clădire. Eu îi anunț pe cei de la Home Office.

După câteva clipe, vocea puternică a unui portavoce acoperi rumoarea din mulțime, cerându-le ocupanților moscheii să iasă. Însă fără nici un

rezultat. Clădirea părea abandonată. Dintr-o dată, flăcări ieșiră de la o fereastră dintr-o parte: ocupanții moscheii dăduseră foc clădirii...

Câteva secunde mai târziu, un berbec mânuit de polițiștii de la Scotland Yard sparse ușa din lemn de la sala de rugăciune și oamenii cu caschete năvăliră înăuntru.

Întors în mașina lui, John Gilmore dădea raportul șefului de la MI6, *Sir George Cornwell*.

* * *

Sultan Hafiz Mahmud se întinse pe charpoi pentru siesta lui obișnuită. Afară erau mai mult de 45 de grade. Verile în Islamabad era fierbinți.

Amețit de șuierul climatizării, încercă să adoarmă, fără să reușească. Era obsedat de numărătoarea inversă pe care n-o stăpânea el. Din motive de securitate, convenise cu grupul însărcinat ca până în momentul în care era pusă la punct "mica minune" să nu trimită nici un mesaj și el știa că avea încă mult de așteptat.

* * *

Primul polițist de la *Special Squad* se pregăti să urce scara de la moschee, când o siluetă se ivi pe palierul de la primul etaj. Un bărbos cu hainele și

barba pline de sânge, flutura un cuțit care i se păru enorm. Polițistul aținti asupra lui arma MP 5 și urlă:

— Stai pe loc!

Ca și cum nu l-ar fi auzit, bărbosul coborî treptele, cu cuțitul ridicat, vociferând cuvinte de neînțeles. Polițistul așteaptă până în ultima clipă înainte să apese pe detenta armei. O primă rafală de cinci proiectile plecă, străpungând pieptul bărbosului. Tras de greutatea proprie, acesta își continuă coborârea și se lovi de polițist. Căzura amândoi pe spate, dar numai bărbatul de la Scotland Yard se mai ridică.

Șocat, trebui să se sprijine de perete. Ajunși la primul etaj, polițiștii începură să deschidă ușile unele după altele. De pe una dintre ele se ivi un alt bărbos care avu timp să-și înfigă cuțitul într-un polițist, înainte să fie doborât. Prudenți, oamenii de la *Special Squad* continuă să exploreze clădirea, scoțând un al treilea militant islamist, care fugise pe o scară până în pod.

De acolo, se sui pe acoperiș și, ascuns pe jumătate de panoul pe care scria: NEWHAM NORTH ISLAM ASSOCIATION, începu să vorbească mulțimii din jurul moscheii, improșcând injurii în engleză și urdu, cuvinte de profanare și despre războiul sfânt... Mai mulți polițiști, folosind o scară de pompieri, îl ajunseră pe acoperiș și îi ordonară să se predea. Acesta nu părea a fi

înarmat. Șeful de la *Special Squad* de la Scotland Yard înaintă în persoană pentru a-l convinge. Bărbosul îi aruncă o privire halucinantă, urlă *Allah o akbar!*, fugi până la marginea acoperișului și sări.

Arunizarea lui fu filmată de o jumătate de duzină de camere de televiziune. Toate televiziunile prezente la Londra se îndreptau spre Green Street. Un strigăt îngrozitor se ridică din mulțimea de gură-cască atunci când bărbatul se zdrobi de asfalt.

* *

John Gilmore, asistat de mai mulți agenți de la MI5, dintre care doi citeau urdu și arabă, scotoceau moscheea în toate ungherele. Scotland Yard-ul trimisese specialiști antiteroriști să caute arme și explozibil. Însă nu găsiseră nimic până acum. Descoperiseră doar într-un birou documente ce explicau cum otrăveau cu ricin o rețea hidraulică. Evident că această moschee servise drept bază islamiștilor radicaliști, ca acea din Finsbury Park curățată acum câteva luni de Scotland Yard... Agentul de la MI6 hoinărea din încăpere în încăpere, furios și frustrat. Sacul de călătorie al lui Chawkat Rauf n-avea nimic interesant în el și camera video era de negăsit. John Gilmore turba de furie, cu atât mai mult cu cât era sigur de valoarea ei. Trebuia să fie o miză prea mare pentru ca, în mod deliberat, acești militanți islamiști să-și

sacrifice acoperirea lor pentru a lichida cârțița de la MI6.

John Gilmore ieși să-și ia o cafea atunci când un bărbat de la Scotland Yard, care primise instrucțiuni să-i predea lui tot ce găsește, se apropie cu un obiect în mână.

— *Sir*, îl anunță el, am găsit asta pe podeaua din sala de rugăciune.

Era o micuță cameră video Sony, un model digital obișnuit, cu o casetă în ea. John Gilmore l-ar fi îmbrățișat de bucurie!

— Mulțumesc, zise el. Ați făcut treabă bună.

Cu camera video în mână, se sui în Rover-ul albastru. Moscheea, scotocită de sus până jos, nu mai avea secrete de descoperit. Nenumărate servicii tehnice de la Scotland Yard ridicau toate indiciile. Mulțimea începea să se împrăstie și rămăseseră doar echipele de la televiziuni care interogau vecinii ca să reconstituie drama care costase viața a cinci persoane, printre care și un polițist.

Lucru rar în Londra, unde doar oamenii veghind asupra Scotland Yard-ului și cei care protejau ambasada americană de pe Grosvenor Square erau dotați cu pistolete-mitralieră.

* * *

Alexandra și Malko își făceau planul pentru

dineul în cinstea lui Aisha Mokhtar, prevăzut pentru săptămâna următoare, când Elko Krisantern veni să-l anunțe pe Malko că avea un telefon pentru el în bibliotecă. Plecă spre bibliotecă. Era Richard Spicer.

— Te-ai uitat la televizor astăzi? întrebă șeful CIA din Londra.

— Nu, replică Malko. Pregătesc venirea țintei voastre, frumoasa Aisha Mokhtar. De ce?

— A avut loc un incident foarte grav, în East End, un cartier pakistanez. Am aflat despre asta de la omologul meu de la "6". Unul din agenții lui veniți din Peshawar a fost asasinat de militanții dintr-o moschee. El sosise, se pare, cu informații prețioase.

— Are vreo legătură cu Aisha Mokhtar?

— La prima vedere, nu. Voiam numai să te țin la curent.

— Mulțumesc, zise Malko.

După ce puse receptorul în furcă, se întoarse la Alexandra, căreia îi explicase că acest dineu era o "comandă" de la CIA pentru a agăța o "sursă". Fără să-i precizeze, evident, că mai sus amintita sursă era o bombă sexuală din care gustase deja puțin. După prima lor îmbrățișare, urmată de orgia de Taittinger la *Dorchester*, o mai revăzuse de două ori pe Aisha, ca să ia cina. O dată în compania unui gentleman-farmers dintre care marea majoritate

erau homosexuali și a doua oară într-un tête-à-tête care se terminase printr-o arzătoare partidă sexuală.

N-a aflat decât un lucru: Aisha era o dură, închisă ca o stridie și, foarte evident, în gardă. A vrea să o seducă cu orice preț, își risca sănătatea fără să fie sigur că-i va smulge cea mai mică informație.

Alexandra terminase planul mesei. Ridică spre Malko o privire vag bănuitoare.

— Apropo, nu mi-ai spus cum arată "sursa" ta.

La o întrebare directă, un răspuns direct. Cât să câștige timp.

— Are mult șarm, replică Malko.

Privirea Alexandrei îl străpungea.

— Te-ai culcat *deja* cu ea, sau intenționezi să o faci?

— Nu vorbi prostii, doar pe tine te iubesc, îi jură el.

În acel moment, era adevărat... Privirea furibundă a Alexandrei îl excită. Se apropie de ea și începu să-i mângâie pieptul prin cașmirul purtat direct pe piele. Foarte repede i-l descheie, malaxându-i sânii magnifici. Atunci când o așeză pe masa de marmură, ea nu mai rezistă. Adora pulsunile spontane. Malko, penetrând-o, își spuse că Alexandra se afla exact în locul pe care-l va ocupa Aisha Mokhtar. Îmbrățișarea lor fu scurtă,

delicioasă și violentă... Atunci când picioarele Alexandrei reluară contactul cu solul, îi spuse pur și simplu:

— Dacă te culci cu ea *aici*, te omor.

* * *

După o oră, într-o liniște mormântală, statul major al MI6 viziona caseta găsită în camera video, în sala de audiții de la subsol. O încăpere izolată fonic cu treizeci de scaune confortabile.

De la primele imagini, toți își ținuseră răsuflarea văzându-l pe Osama Bin Laden așezat pe o pânză trasă spre spatele unui 4x4, în compania egipteanului Ayman Al-Zawahiri și al unui al treilea bărbat, neidentificat încă, în ținută tradițională pakistaneză. Filmul era color, dar filmarea era făcută vizibil de un amator. Singura problemă era că nu avea sonor!

Scena fusese turnată într-un decor montan, în Afghanistan sau Pakistan. Împrejur se zăreau vreo douăzeci de bărbați înarmați, aparent garda personală a Șeicului. Era timp frumos și aceștia nu păreau să sufere de frig. Bin Laden arbora o ținută afgană cu tradiționalul pacol și un Kalașnikov pus lângă el.

În secvența următoare, îl descoperiră pe Ayman Al-Zawahiri discutând, în fața unei hărți despăturite, cu un tânăr bărbos părând foarte agitat. Harta

reprezenta aparent o coastă, dar imaginea nu era suficient de clară ca să poată fi identificată.

Apoi, cameramanul a filmat un mic grup condus de pakistanezul în *chamiz-charouar* intrând într-o clădire ce semăna cu un hangar, aflat în mijlocul sălbăticiei, în același peisaj montan. Imaginile următoare erau subexpuse. Pakistanezul dădea explicații invitaților lui în mai multe decoruri. Mai întâi, o clădire ce conținea mai multe obiecte. La stânga, un fel de inel metalic, în care se înfunda un tub închis la una din extremități cu o placă de metal.

Tubul se termina la cealaltă extremitate prin ceea ce părea un obuz de mortier care fusese încastrat în el.

Secvența următoare arăta un fel de carcasă de metal, groasă de douăzeci de centimetri, separată în două părți identice, care păreau că îmbracă strâns contururile primului instrument. Micul grup se deplasă apoi într-un alt colț al acestui atelier straniu, ca să se oprească în fața a ceea ce părea a fi un creuzet gol pentru topit metal. Ultima imagine îl arăta pe tânărul bărbos ținând un telefon mobil legat la o cutie neagră, care putea să fie un detonator electric. Pentru a termina vizita, camera filma ceva ce părea a fi o topitorie artizanală, cu teancuri de lingouri dintr-un metal care putea fi plumb. În final, se vedea Ossama Bin Laden, împreună cu Ayman Al-Zawahiri, însoțit într-un

peisaj de pietriș de grupul de bărbați din escorta lui. Ei se îndepărtau apoi călare și ultima imagine a filmului era un apus de soare dispărând în spatele unei creste.

Se aprinse lumina și *Sir George Cornwell* se întoarse spre colaboratorii săi.

— Când putea fi datată această casetă?

— E greu de spus, răspunse specialistul în cinema, dar camera video a vorbit grație unei etichete lipite pe interior. A fost cumpărată la Dubai și după numărul de serie, ar trebui să identificăm suficient de repede vânzătorul.

— Locul filmării?

Specialistul în geologie ridică mâna.

— La prima vedere, după examenul rocilor, suntem într-un masiv din sudul Afghanistanului sau din nord-vestul Pakistanului, Wakiristan sau Belucistan. Nu putem spune mai multe. Altitudinea nu este ridicată, căci toți par să respire normal.

— Putem noi să identificăm această construcție?

John Gilmore, care cunoștea bine țara, suspină:

— *Sir*, sunt sute de feluri acesta: pereți din piatră, acoperiș din tablă, un hangar mare. Bineînțeles că vom supune fotografia omologilor noștri pakistanezi...

Nu era încurajator.

— I-ați identificat pe participanți, în afară de Bin Laden și de Al-Zawahiri?

— Tânărul bărbos ar putea fi Yassin Abdul Rahman, unul dintre fii șeicului orb care a scăpat cu greu de închisoare pe viață în Statele Unite pentru că încercase să facă să sară în aer *World Trade Center* în 1993. Știam că acesta se află cu Bin Laden, zise din nou John Gilmore.

— Cel care pare că a organizat această vizită?

Responsabilul de la secțiunea Orientul Mijlociu zise timid:

— Mi se pare că l-am recunoscut pe unul pe care l-am avut deja în atenție. Omologii noștri de la CIA au un dosar gros despre el. Se numește Sultan Hafiz Mahmud. Este un inginer nuclear care a lucrat sub ordinele lui Abdul Qadeer Khan, tatăl bombei atomice pakistaneze. Este de notorietate publică, un apropiat al lui Bin Laden. El a recunoscut de altfel că l-a întâlnit în mai multe rânduri, după cum pretindea, pentru conversații religioase. Doar că el conducea un ONG instalat în Afghanistan în localurile în care am găsit manuale de război chimic, în noiembrie 2001. E un înflăcărat, care vrea ca întreaga Umma să profite de descoperirile Pakistanului...

— Unde se află el?

— La Islamabad. Sub presiunea americanilor, guvernul pakistanez l-a fixat la domiciliu, ca și pe

Abdul Qadeer Khan, care a livrat centrifuge Libiei, Coreei de Nord și Iranului. Cei doi bărbați sunt, de altfel, foarte legați.

— Deci, concluzionă *Sir* George Cornwell, prezența lui în compania lui Bin Laden se explică. ISI ar trebui să fie la curent cu această întâlnire... Dar ei nu ne-au vorbit despre asta.

John Gilmore riscă să intervină.

— *Sir*, după spusele lui Hamid Gul, fostul șef la ISI, ISI este infectat de islamiști radicaliști. Și pe urmă, agenții lor operează cu greu în zonele tribale, controlate de triburi favorabile lui Bin Laden și talibanilor.

— Ce poate face un inginer nuclear în acel atelier artizanal, de care părea foarte interesat Ossama Bin Laden? La ce ar putea servi obiectele arătate? Ar putea fi o rachetă artizanală. *Any idea?*

Un bărbat așezat în ultimul rând, bărbos, corpolent, ce purta ochelari, ridică mâna.

— *Sir*, poate că am o idee. Să spunem că e un instrument rudimentar asemănător celor descoperite în Africa de Sud, în timpul apatheidului.

Sir George Cornwell ridică din sprâncene.

— Poți să vorbești engleză, Mark? Ieși puțin din jargonul tău științific. Nu suntem la congres.

Mark Lansdale era consilierul MI6 pentru tot ce

reprezenta arme nucleare, atomice și biologice, după ani întregi petrecuți în programul nuclear britanic.

Puțin vexat, el lăasă să-i scape:

— *Sir*, ar putea fi vorba de un instrument nuclear artizanal. De o putere cuprinsă între zece și douăzeci de kilotone, cred.

Capitolul VIII

Liniștea care urmă îi făcu să le țină urechile, ca și cum participanții acestei reuniuni fuseseră subit loviți de afazie. Totuși, meseria tuturor era să prevină imprevizibilul și să-i facă față. *Sir George Cornwell* își regăsi primul cuvintele.

— Mark, zise el, vorbești *serios*?

Întrebare idioată. Mark Lansdale era orice numai o persoană care face glume proaste nu. El fusese însărcinat de ani întregi să lupte contra proliferării nucleare militare. Bland, șters, puțin dezlânat, era un om de știință de nivel înalt care își petrecea zilele devorând tot ceea ce i se părea legat de subiect. Se mulțumi să surâdă în barbă și să explice:

— Sir, ceea ce ați văzut pe această casetă seamănă cu ceea ce au realizat sud-africanii, plecând de la modelul primei bombe atomice, cea de la Hiroshima. Aceea, numită de americani "Little Boy", era extrem de simplă: un cilindru de uraniu îmbogățit 235 se închidea perfect într-un al doilea

cilindru scobit, tot din uraniu 235. Greutatea totală a celor doi cilindri trebuia să depășească cu 20% masa critică pentru a crea o explozie nucleară. Îmbinarea celor două părți este provocată de deflagrația unei explozii clasice suficient de puternice ca să proiecteze prima parte în interiorul celei de-a doua. Cursa ei este oprită pe o placă de oțel unde se găsesc încorporate câteva elemente de poloniu 210 și beriliu. Acestea, sub șoc, degajă neutroni care vor “amorsa” instantaneu explozia nucleară. Tot acest mecanism a fost descris complet în Proiectul Manhattan și aparține domeniului public. Sud-africanii au miniaturizat ansamblul ca să-l poată transporta într-un Mirage IV. Acest concept este descris de vreo cincisprezece ani în cărți ca cea a lui Hansen, apoi reluat pe mai multe situri de internet anglo-saxone. Dimensiunile esențiale sunt furnizate la fel ca numeroase detalii, dar un singur bărbat priceput este susceptibil de a decela anumite incoerențe care figurează în descrieri și de a furniza detaliile esențiale care permit să se obțină o explozie nucleară. Prezența sa în acest proiect criminal constituie paradigma indispensabilă, căci el este în stare să furnizeze și să controleze elementele indispensabile pentru o funcționare corectă.

— Deci, concluzionă *Sir George Cornwell*, uluit,

acest film arată cu adevărat o bombă nucleară artizanală, în stare de funcționare.

— Trebuie ca ansamblul să fie închis într-un container de metal pentru a comprima un timp foarte scurt explozia, dar nu este decât un soi de carcasă asamblată cu ușurință. Mi s-a părut că recunosc pe acest film bucățile unui asemenea asamblaj.

— Și acei neutroni, provoacă obligatoriu explozia?

— Bineînțeles! Chiar dacă nu e decât unul, acela e suficient, căci se multiplică rapid.

— Ce numești "rapid"?

— În jur de o microsecundă, preciză Mark Lansdale.

Se lăsă din nou liniștea. Șeful MI6 nu reușea să-și imagineze ceea ce i se descria.

— Vrei să spui, insistă el, că, cu câteva kilograme de uraniu 235, puțin exploziv și o carcasă se poate fabrica o bombă atomică ce funcționează?

— De fiecare dată, sir, confirmă specialistul în nucleare. E vorba de o reacție automată foarte simplă. Aș spune că ansamblul cântărește mai puțin de o tonă. Bineînțeles că puterea acestei bombe nu e colosală...

— Adică?

Mark Lansdale își mângâie barba blondă.

— Să spunem că pe o rază de două sute de metri, totul e vaporizat de căldură. Pe o rază de o mie de metri, căldura e atât de mare încât hainele se inflamează spontan. Până la o mie două sute de metri, victimele mor ca urmare a radiațiilor și totul este pustiit de foc. Până la o mie cinci sute de metri, doza de iradiere va fi mortală pentru aproximativ jumătate din oamenii expuși. Particulele se împrăștie pe o rază de trei mii de metri, dar asta depinde de vânt.

O liniște mormântală se instalează în urma expunerii lui. Toți cei care se aflau acolo aveau, în principiu, nervii tari. Dar, de la sfârșitul războiului rece, pericolul nuclear trecuse pe planul doi al preocupărilor. Mai întâi pentru că nu mai existau înfruntări între cele două puteri nucleare, apoi, contrar temerilor, țările care posedau armament nuclear și material fuzibil din fostul bloc sovietic, au stabilit controlul asupra acestora. Din 1990, nu a mai existat nici un caz de contrabandă de material nuclear militar, cu excepția unor cantități de câteva grame, în general destinate etalonării aparatelor. Desigur că era periculos, mai ales pentru cei care le manipulau...

Către anul 1995, se vorbea mult despre "mercurul roșu", un misterios material care părea că permite fabricarea de arme nucleare, care nu era, în realitate, decât o pudră inofensivă. Câțiva escroci

au câștigat mulți bani de pe urma unor politicieni arabi creduli, înainte ca fitilul să fie inventat.

De atunci, problemele proliferării rămăneau, desigur, la ordinea zilei, dar era vorba de țări ca Libia, Coreea de Nord sau Iran, care căutau să se doteze cu arme nucleare. La fel cum, înaintea lor, procedaseră China, India și Pakistanul. Fără să mai vorbim de Israel, singura putere nucleară din Orientul Mijlociu, grație ajutorului Africii de Sud și a susținerii tacite a Statelor Unite. Totuși, o armă nucleară, chiar în mâinile unei țări precum Coreea de Nord, nu producea multă îngrijorare. Începând din momentul în care autorul eventual al unui bombardament nuclear era identificat, putea să fie obiectul represaliilor cvasi instantanee. Ceea ce descuraja evident eventualele intenții...

Deocamdată, terorismul nuclear, în ciuda previziunilor catastrofice, n-a prins niciodată formă. Doar odată, atunci când un membru Al-Qaida a reușit, plecând din Canada, să introducă în Statele Unite o mină nucleară sovietică vândută inițial unor ceceni printr-un ofițer rus. Din fericire, bomba a putut fi interceptată la timp. Țările care posedau această armă mai întâi voiau să o păstreze pentru ele, apoi și-au dat seama că se putea ajunge la eventualii vinovați... Spontan, americanii și rușii au distrus arme nucleare miniaturizate – mine sau "valize" – care ar fi putut să cadă în mâini rele.

Desigur, se știa că Al-Qaida avea cele mai rele intenții cu privire la Occident, dar organizația nu avea mijloacele să-și potolească ura. Acest film părea să dovedească faptul că Ossama Bin Laden a găsit în sfârșit ce căuta... Membrii MI6 erau amețiți de ceea ce descoperiseră.

Ca un disc stricat, *Sir George Cornwell* reluă:

— Mark, după tine, e vorba de o bombă nucleară în curs de montare?

— În întregime, sir.

— *Well*, înțeleg perfect sistemul. Dar cum au putut acești oameni să procure combustibilul nuclear indispensabil la fabricarea acestei bombe? Presupun că nu se cumpără de la băcănie, nu?

Urma lui de umor o dădu în bară. Nimeni n-avea chef să râdă. Mark Lansdale își luă tonul profesoral.

— Sir, mărturisi el, eu nu pot să spun cum și le-au procurat. În schimb știm că Pakistanul posedă în jur de două mii șase sute kilograme de uraniu 235 îmbogățit și că acesta continuă să fie fabricat prin procedeul de centrifugare. E deci o sursă posibilă.

— Dar acest material trebuie să fie păzit cu strictețe, nu? obiectă șeful MI6.

— Sigur, recunosc savantul, fără să se compromită, dar eu nu pot să mă pronunț asupra acestui punct. Ar trebui să ne adresăm specialiștilor militari.

— Cum se prezintă acest uraniu îmbunătățit?

— În general se conservă sub formă de lingouri de câteva kilograme.

— Sunt radioactive?

— Foarte slab. Un detector Geiger nu le poate detecta dacă sunt protejate de o teacă de plumb. În acel stadiu sunt complet inerte.

— Uraniul e ușor de prelucrat?

— E suficient să ai un creuzet încălzit la gaz care poate furniza o căldură de 1300 de grade. Temperatura lui de fuziune este în jur de 1143 grade. Apoi se toarnă în formă, ca orice alt metal...

Răspunse cu adevărat la tot. *Sir George Cornwell* insistă:

— Care este volumul unei încărcături nucleare necesar pentru această bombă?

Mark Lansdale își mângâie din nou barba. În fond, el jubila regăsindu-se în postura de vedetă.

— În jur de trei butelii de bordeaux pentru inima bombei, sir. Uraniul este un metal foarte greu: 18,5 masa specifică.

— Trei butelii de bordeaux... repetă *Sir George Cornwell*.

În spiritul oamenilor, forța nucleară era ceva enorm și complicat. În nici un caz trei butelii de bordeaux. Încurajat, Mark Lansdale preciză:

— Am discutat cu Sud-Afs acum câțiva ani despre tehnologia acestor bombe. Fabricarea lor e foarte simplă: e suficient să torni uraniul și se poate

utiliza aproape imediat după topitorie, după o singură șlefuire, pentru a elimina asperitățile care ar putea împiedica asamblarea... Carcasa nu e acolo decât pentru a reține căldura câteva microsecunde.

— Și ce se poate face cu o bombă ca aceea? întrebă John Gilmore.

Savantul răspunse din nou cu vocea lui calmă:

— E puțin probabil că se poate utiliza cu un lansator clasic, stil rachetă, căci este vorba de o tehnologie mult mai complicată. Dar se poate transporta în camion, în vapor, chiar și în avion până la locul în care se dorește explozia. Cum această masă de uraniu 235 este nedetectabilă, decât prin mijloace foarte sofisticate, riscul este slab. Volumul – el încapă pe o paletă de șapte picioare lungime pe două înălțime – îl face în mod particular ușor de mânuit. E suficient să-l depozitezi undeva și să provoci apoi explozia de la distanță, declanșând încărcătura de exploziv prevăzută pentru acel scop. Asta se poate realiza în orice loc din lume, plecând de la un telefon mobil, sau chiar un telefon prin satelit. Polițiști albanezi au descoperit recent la Tirana, într-o ascunzătoare a Al-Qaida, schema unui telefon folosit ca declanșator. Teroriștii de la IRA sau de la ETA îl folosesc frecvent.

John Gilmore era înnebunit de furie. Dacă agentul lui nu s-ar fi lăsat prins, ar fi putut obține de

la el informații prețioase cu privire la originea acestei camere video.

Sir George Cornwell, după un moment de reflexie, reluă inițiativa, agățându-se de orice.

— Este posibil ca ceea ce am văzut noi în acest film să fie o machetă, o manieră de a-l face să viseze pe șeful Al-Qaida?

Mark Lansdale își permise să surâdă.

— Sir, nu cred că se deplasează Ossama Bin Laden pentru o simplă machetă... Cred mai degrabă că i s-a oferit să vadă această bombă înainte ca ea să fie îndreptată în altă parte.

Sir George Cornwell medită câteva clipe și își spuse că era copilăresc să încerce să disimuleze ceea ce era aproape evident.

— *Well*, admise el, presupunând că e cu adevărat vorba de o bombă nucleară. De unde poate veni combustibilul și despre ce combustibil e vorba?

Se întoarse din nou spre Mark Lansdale, care răspunse imediat, ca un computer bine programat.

— Sir, cred că trebuie eliminat plutoniul. Mai întâi pentru că Pakistanul îl posedă în cantitate foarte mică și, de la sfârșitul războiului rece, n-a mai fost confirmat niciodată un caz de furt de plutoniu din instalațiile rusești. Sau doar în cantități infimezimale... Se spune că KGB-ul a pregătit valize nucleare destinate acțiunilor clandestine în

caz de război... Generalul rus Lebed le-a menționat. Prietenii noștri de la CIA au confirmat și ei acest lucru. Acele valize au existat, dar prezentau mai multe defecte. În primul rând, puterea foarte redusă, de ordinul a o sută de tone până la o kilotonă. Apoi, punerea lor în funcțiune implica folosirea mai multor coduri succesive. Bineînțeles că, distrugându-le, teroriștii ar fi putut obține material fuzibil, dar nu suficient pentru fabricarea unei bombe serioase.

— Și capetele nucleare din Kazakstan? întrebă *Sir George Cornwell*.

— În 1993, recunosc Mark Linsdale, s-a spus că, la demolarea instalațiilor nucleare din republicile musulmane de la periferia URSS, două capete de rachete intercontinentale au dispărut în Kazakstan. Nimeni n-a mai vorbit de atunci de asta. Am discutat cu colegii mei ruși și ei sunt convinși că a fost vorba de o eroare administrativă. Fie, la rigoare, dacă aceste capete au fost cu adevărat furate, ele au fost revândute la traficanți care le-ar fi putut ceda Iranului.

— De ce Iranului?

— Ca să le demonteze, sir, și să le inspecteze tehnologia. Iranul este în curs să descopere vectori... Dar pentru asta eu nu văd încă utilitatea de a recupera combustibilul. Cu siguranță plutiniu.

— Deci acest uraniu 235 va fi provenit din Pakistan, concluzionă Sir George Cornwell.

Prudent, Mark Linsdale preciză imediat:

— Să spunem că este ipoteza cea mai plauzibilă.

John Gilmore interveni:

— Sir, una din persoanele filmate pe acest document, Sultan Hafiz Mahmud, a participat la programul nuclear militar pakistanez. Este pista care trebuie explorată...

Încă o litotă.

Şeful de la MI6 lansă pentru final:

— Nimic nu trebuie să răzbată din această reuniune, nici măcar în interiorul serviciului. Mike şi John, ne vedem într-o oră la mine în birou, ca să decidem măsurile imediate care se cer luate. Îi voi alerta imediat pe Veri (colegii de la CIA). Trebuie să reacţionăm foarte repede; John, felicitări pentru calitatea informaţiilor tale.

* * *

Sultan Hafiz Mahmud îşi făcea joggingul pe Siachin Road, în faţă la Mangalla Hills, la extremitatea nordică a Islamabadului, zona rezidenţială a oraşului, un triunghi de vile bogate între Kopyaban-e-Iqbal şi Siachin. Îşi impusese ca

în fiecare dimineață să meargă până la marea moschee Sha Faisal și înapoi.

În spate, alergau după el doi membri ISI, gărzile lui de corp care nu-l părăseau nici o clipă. Chiar și seara, atunci când primea sau când mergea el în vizită la una din amantele lui din oraș, ei erau acolo, aproape invizibili dar eficienți.

În timp ce alerga, era frământat de gânduri sumbre. Aseară primise vizita unui pachtoun membru Al-Qaida ce locuia în Penshawar, care îi servise în mai multe rânduri ca ghid, ca să-l întâlnească pe Șeic. Un oarecare Sayed. Acesta din urmă îi adusese o veste foarte rea: în urma unui lanț de evenimente recente, pe care acesta i le detaliase, camera video pe care Sultan Hafiz Mahmud i-o oferise lui Ossama Bin Laden, se afla acum în mâinile poliției britanice.

Fugind, Sultan Hafiz Mahmud încerca să-și amintească ce se putea afla pe acea casetă. Și îi îngheță sângele în vine când își aminti perfect că Noor a filmat vizita Șeicului la atelierul de asamblare al bombei nucleare artisanale pe care o realizase el.

De acum, planul "Aurora Neagră" era în pericol. Atâta timp cât nu știa cu certitudine ce au descoperit britanicii, nu mai avea trai. Și dacă guvernul pakistanez afla de existența acestei casete, va fi dramatic.

Pakistanezul era atât de absorbit în gândurile lui că nu văzu o piatră din calea lui, se împiedică de ea și căzu, cu mâinile în față. Îngerii lui păzitori l-au prins aproape înainte să atingă solul cu mâinile...

Plecă din nou, încercând să-și spele creierul spunându-și că în acea seară avea întâlnire cu o etiopiană mirifică ce lucra la ambasada țării sale, o "gazelă" de o frumusețe nemaiîntâlnită, cu pielea cafea cu lapte pe care îți doreai să o lingi. Evocarea acestei superbe prăzi îl duse cu gândul la Aisha Mokhtar. Ea se afla în Marea Britanie și dacă poliția descoperea că ea cumpăraseră camera video din Dubai, risca să aibă probleme serioase. Trebuia deci ca ea să plece din Londra cu orice preț, ca să se pună la adăpost în Pakistan. Numai că el nu putea să o roage asta la telefon, fără să-i precizeze adevăratul motiv al cererii lui și ea va gândi că el voia pur și simplu să profite de ea sexual. Dacă l-ar folosi pe reprezentantul ISI la Londra ca să o avertizeze, asta presupunea să divulge adevărul Agenției pakistaneze: remediul era mai mult decât rău.

Încetini. Se zăreau cele patru minarete imense ale moscheii Sha Faisal. Se hotărî să meargă să se roage câteva clipe. Ajutorul lui Allah nu-i va fi inutil în viitorul apropiat.

— M-am întreținut cu primul-ministru, anunță *Sir George Cornwell*. Situația este extrem de delicată. Dacă proiectăm această casetă video omologilor noștri pakistanezi, îl vor identifica pe Sultan Hafiz Mahmud. Primul lor reflex va fi deci să-l facă să dispară, punându-l la adăpost sau omorându-l. Ori el este singurul în măsură să ne spună mai multe despre această afacere. De aceea ne-am decis ca pentru moment să nu spunem nimic pakistanezilor.

— Și să facem ce? întrebă *John Gilmore*.

Șeful de la MI6 nu ezită să răspundă:

— Trebuie să montăm de urgență o operațiune de "exfilaj" (recuperarea unui agent clandestin) a lui Sultan Hafiz Mahmud și să-l aducem din Pakistan.

John Gilmore primi această declarație cu o liniște îngrijorată. Israelienii procedaseră deja la acest gen de operațiune, extrem de delicată și în aceeași măsură periculoasă, mai ales într-o țară atât de supravegheată ca Pakistanul... În plus, ieșirea din țară nu era ușoară, căci toate frontierele cu India erau supravegheate cu foarte mare vigilență. Mai rămânea sudul, pe la Karachi, dar era foarte departe de Islamabad. Deci singura cale de sustragere era Afghanistanul. Acolo americanii aveau o logistică importantă.

— Cum vă gândiți să procedăm, sir? întrebă *John Gilmore*.

— I-am cerut lui Richard Spicer să ne vedem de urgență, anunță șeful de la MI6. Îi vom proiecta filmul, fără să-i dăm vreo copie. Nu vreau să riscăm nici o scurgere de informații. Verii sunt în prima linie dacă această bombă e reală. Să nu uităm de 11 septembrie. Ea este foarte probabil destinată Americii. Însă noi nu știm astăzi unde se află acum...

— Și nici *când* este programată, sublinie John Gilmore.

— Mark Lansdale ne-a explicat că poate să fie detonată imediat ce e plasată în locul dorit, corectă șeful de la MI6. Este extrem de neliniștitor. Verii ar putea să ne furnizeze mijloacele materiale pentru exfilare. Ei au elicoptere și lucrează cu armata pakistaneză. Numai că este o chichiță, o mare chichiță.

— Care, sir?

— Eu îi cunosc. Vor vrea să le vorbească despre asta "prietenului" lor Musharaff, cel pe care-l sărută pe gură. Pentru a obține o soluție *politică*. Și Musharraf se va grăbi să distrugă toate probele. Îi cunosc pe pakistanezi. Dacă această poveste este o realitate, o vor nega, cu capul pe butuc, până când această nenorocită de bombă va exploda.

— Vă gândiți că guvernul pakistanez este informat sau implicat în acțiune?

Sir George Cornwell dădu din cap.

— Sincer să fiu, nu. Sunt prea prudenți și, chiar dacă sunt islamiști în ISI și dacă societatea pakistaneză este extrem de conservatoare, nu-l văd pe Musharraf pretându-se la acest mic joc. Are prea multă nevoie de Statele Unite. Dar el nu știe obligatoriu tot ce se petrece la el. Nu uitați că cele două tentative de asasinat duse contra lui au fost comise de oameni legați de armată...

Un înger trecu, cu aripile vopsite în culorile pakistaneze.

— Sir, sugeră John Gilmore, aş putea să-i fac o vizită lui Hamid Gul. Am rămas în relații bune și el cunoaște multă lume printre islamiștii radicaliști.

Evident! Fostul șef de la ISI, fiind el însuși unul dintre ei, și-a umplut serviciul de islamiști puri și duri, care l-au ajutat să ajungă unde este acum.

— Inutil, răspunse sir George Cornwell. Dacă această operațiune este lansată, e deja prea târziu. Le voi cere Verilor să supravegheze zona tribală cu avioanele lor și cu U-2. Poate că e apă de ploaie, dar e mai mult decât nimic. Pentru mine, operațiunea este deja în curs și bomba a părăsit locul de asamblaj. Acum trebuie să o găsim înainte să fie prea târziu... Singurul capabil să ne dea informații este Sultan Hafiz Mahmud. Deci trebuie să-l recuperăm.

Aisha Mokhtar se pregătea să meargă să ia masa cu un tânăr lord extrem de plictisitor și incredibil de bogat, care-și disimula bâlbâiala din naștere în spatele unei poftre sexuale foarte vii pentru persoanele de culoare, atunci când îi sună telefonul mobil.

Tânăra nu se hotărâse încă ce urmare să dea acestei mese, dar perspectiva de a urca să facă sex într-o cameră de la Savoy ca o call-girl vulgară o excita foarte mult. Ar fi un mic intermediu amuzant așteptând să meargă să se întâlnească cu noul ei amant de suflet din Austria, țară a cărei localizare în Europa o va afla săptămâna viitoare... Ea fusese impresionată de titlurile bărbatului care o sodomizase atât de elegant de la prima lor întâlnire, cu o măiestrie care proba gustul lui pentru asta. Ideea de a se supune aceluiași tratament pusă pe un pat cu baldachin într-un castel pe care ea și-l imagina medieval, îi încălzi vintrea...

— Alo? zise ea. *Who is calling?*

— Eu sunt.

Legătura era de proastă calitate, dar ea recunoscuse imediat vocea lui Sultan Hafiz Mahmud și rămase uimită. O suna rar pe telefonul mobil...

— Ce faci? întrebă ea, punând cât mai multă căldură posibilă în voce.

— Mi-e foarte dor de tine! răspunse pakistanezul.

— Și mie.

Cu Jocurile Olimpice care se apropiau, ea trebuia să se antreneze pentru medalia de aur în minciună. Celălalt profită de ocazie.

— Trebuie să vii aici. Eu nu pot să mă deplasez în acest moment, îi explică Sultan Hafiz Mahmud. Am ceva foarte important să-ți spun. Ai putea să rămâi o săptămână și să te întorci. Mi-ar face mare plăcere...

Vocea se auzea bruiată, cu ecou și paraziți, dar Aisha simți o tensiune neobișnuită în vocea amantului ei. Nu era numai dorința sexuală care îl motiva. Era altceva, dar ea nu înțelegea ce... Era imposibil de spus mai multe prin telefon...

— Nu e prea ușor, obiectă ea. Am multe întâlniri zilele stea aici, dar cred că în iulie aş putea să fac un salt ca să-ți văd casa cea nouă.

— În iulie s-ar putea să fie prea târziu, replică Sultan Hafiz Mahmud. Știi...

Comunicarea fu brusc întreruptă. Se pierduse semnalul de la satelit... Aisha Mokhtar așteptă câteva clipe, privi mica grămadă de aur și de smaralde care îi servea drept ceas de mână, un Breitling Callstino oferit de unul dintre mulții gentleman-farmers, și își închise mobilul. Perspectiva unei aventuri la *Savoy* era clar mult mai plăcută decât o călătorie în Pakistan, unde erau deja 45 de grade la umbră. Cât despre noua casă a

amantului ei, o durea în cot, neavând intenția să locuiască acolo.

Chaudry o aștepta în picioare lângă mașina Bentley și îi deschise portiera. Mirosul de piele era încă la fel de amețitoare, eclipsând-o pe cea a grămezii de mizerie cu care se învecina odinioară cocioaba ei, în timpul copilăriei ei sărace din India. În timp ce mașina părăsea Belgrave Mews North, ea își săltă ușor fusta și își ridică ciorapul susținut de un portjartier mov. Se hotărâse să-i dea șocul vieții lui tânărului lord, care probabil că nu văzuse portjartier decât în filmele X privite pe ascuns în camera lui de adolescent. Poate că va reuși să-l prostească și va încerca să o sodomizeze...

Poți să visezi tot timpul.

* * *

— Unde ești? întrebă Richard Spicer.

Formase numărul de mobil al lui Malko, neputând să ajungă la castelul din Liezen. Acesta din urmă fu uimit: niciodată oamenii de la CIA nu-l sunau pe mobil.

— Pe drum, zise el, undeva în Austria.

Era într-o dispoziție excelentă și, conducând, o mângâia pe Alexandra, a cărei fustă din piele i se ridicase peste coapsele lungi.

— Unde în Austria? insistă americanul.

— Mă îndrept spre înălțimile Austriei, preciză

Malko, unde îmi voi petrece câteva zile la castelul unuia din prietenii mei. De altfel, sunteți invitat cordial. Vor fi femei foarte frumoase acolo, fără să mai vorbim de Alexandra cu care te cunoști...

— Cred că va trebui să vă schimbați planurile, îl anunță rece șeful agenției CIA din Londra. Am nevoie de tine urgent.

— E supărător, zise Malko.

— Nu e supărător, ci grav, tranșă americanul. Întoarce-te și sari în primul avion. Te aștept diseară cel târziu. Ai o cameră rezervată la *Lanesborough*.

Capitolul IX

Lumina din sala de proiecție de la MI6 se aprinse și *Sir George Cornwell*, șeful serviciului, se întoarse spre Malko.

Britanicii n-au vrut să se descotorosească de caseta digitală descoperită în camera video găsită la moscheea de pe Green Street și le ceruse lui Malko și lui Richard Spicer, ajunși aseară la Londra, să vină să o vizioneze în clădirea de pe Albert Embaukment. *Sir George Cornwell*, John Gilmore – agentul lui Chawkat Rauf – și Mike Lansdale – specialistul în nucleare la MI6 – asistau la proiecție.

— Dacă mi-ar fi proiectat cineva acest film fără explicații, cu siguranță că n-aș fi văzut o armă atomică, recunosc modest Malko. Dar eu nu sunt specialist...

Sir George Cornwell făcu un semn din cap lui Mark Lansdale, care luă cuvântul.

— Împreună cu colaboratorii mei am studiat aceste imagini în profunzime. Nu poate fi nici o îndoială: e vorba de o bombă fixă de apropiere. E compusă dintr-un ortocilindru de 160 mm pe 160 mm, de o parte, și un alt cilindru de 120 mm diametru pe 160

mm lungime, în formă de butuc, cele două piese fiind din uraniu 235. Greutatea ortocilindrului este de aproximativ 27 de kilograme și cea a "butucului" de 33 de kilograme. Acesta din urmă este montat în partea propulsivă a unui obuz de mortier de 120 mm. Cele două bucăți de bombă sunt reunite printr-o glisieră din plastic de aproximativ doi metri lungime, de o grosime de câțiva milimetri. Ortocilindrul este închis printr-o placă ce oprește proiectilul și cuprinde un contactor care declanșează funcționarea unei surse neutronice. Acesta, după imagini, este un tub neutronic de prospecțiune petrolieră dotat cu alimentația lui electrică și dispozitivul lui de declanșare. Acest material e utilizat pentru cercetare petrolieră și se procură ușor din China, fără control. Apropierea se efectuează atunci când "butucul" de 160 mm, proiectat pentru încărcătura obuzului de mortier, vine să se încastreze în ortocilindru, creând atunci o masă critică de aproximativ șaiszeci de kilograme care declanșează fuziunea nucleară, activată de neutronii degajați simultan. Este un dispozitiv simplu și foarte sigur.

Mark Lansdale tăcu, mândru de demonstrația lui. Malko rămase stupefiat. Ca în fața savanților care reconstituiau compoziția unui obiect celest plecând de la calcule teoretice.

- Și aceasta poate să funcționeze? întrebă el.
- De fiecare dată, confirmă Mark Lansdale. Specia de leagăn pe care am văzut-o apoi în film este învelișul greu care este dispus în jurul

ortocilindrului. E de plumb sau din oțel și greutatea lui trebuie să fie de aproximativ cinci sute de kilograme. Bomba are o lungime totală de doi metri și cântărește între șapte sute și opt sute de kilograme.

— Ar trebui să fie dificil de fabricat, nu?

Mark Lansdale surâse în barbă.

— Deloc! E suficient un creuzet rezistent la temperaturi înalte, ca acela pe care l-am văzut în film, și un cuptor. Uraniul are o temperatură de fuziune de aproximativ 1143 grade Celsius. Ortocilindrul gol pe dinăuntru și proiectilul de uraniu 235 sunt realizate brut în topitorie, după care are loc o ușoară rectificare a suprafeței, pentru ca proiectilul să se miște fără dificultate în glisieră. Astfel de cuptoare și creuzete sunt disponibile pe piața chineză la prețuri mici și acesta ar fi putut fi cumpărat de către societăți-paravan pakistaneze fără să atragă atenția. Asamblarea se poate realiza într-o locație asemănătoare cu cea din acest film. Evident, trebuie să dispui de combustibil, uraniu 235.

Toate aceste expuneri erau înspăimântătoare...
Sir George Cornwell reluă cuvântul.

— Suntem deci edificați asupra părții tehnice a acestui proiect. Aș dori să am părerea dumneavoastră asupra aspectului *psihologic*, căci sunteți unul dintre foarte rarele persoane care l-au întâlnit pe Osama Bin Laden. Credeți că ar fi aprobat un asemenea proiect, susceptibil să facă sute de mii de morți?

— Fără nici o îndoială, confirmă imediat Malko. Este un iluminat al islamului radicalist, încrâncenat să-i distrugă pe "inamicii lui Dumnezeu", adică pe toți ne-musulmanii. În plus, el a fost umilit că a trebuit să fugă din Afghanistan în octombrie 2001, fiind vânat de americani.

Sir George Cornwell păru că meditează câteva clipe, apoi se ridică.

— *Well*. Să mergem să discutăm în biroul meu.

Încăperea era situată la ultimul etaj și oferea prin ferestrele mari o vedere magnifică asupra Tamisei. Pereții ei tapisați în lemn de acaju deschis la culoare, îi dădeau o alură mai tradițională decât încăperile de la celelalte etaje. Un portret colorat al lui Tony Blair era atârnat sub cel al reginei Elizabeth a II-a.

Șeful de la MI6 avea un mic bar din lac negru și propuse băuturi. Malko acceptă o votcă, Richard Spicer un Defender "vechi de 5 ani" și britanicul își puse un gin.

De îndată ce fură instalați în minunatele canapele din piele vișinie, *Sir George Cornwell* se întoarse spre Malko.

— Richard v-a informat, cred, asupra lui Aisha Mokhtar, amanta lui Sultan Hafiz Mahmud. Acest film demonstrează că el joacă un rol crucial în această operațiune. Sunt serioase șanse ca acest pakistanez să fie în posesia unor informații importante. Credeți că aveți posibilitatea să le obțineți rapid?

Malko răspunse fără ezitare:

— Cu siguranță că nu. Este o operațiune cu bătaie lungă . Am invitat-o la castelul meu zilele acestea și nu este decât un debut.

Britanicul și Richard Spicer schimbă o privire lungă, apoi *Sir* George Cornwell anunță cu o voce calmă:

— Cred că veți fi obligat să o contramandați...

— Vă gândiți să o arestați?

— Nu, dar avem alte planuri pentru dumneavoastră. Dorim să plecați rapid în Pakistan. E o țară pe care cred că o cunoașteți bine, nu?

— Exact, confirmă Malko, dar voi fi oare mai util acolo? În Europa sunt mai bine plasat ca să "tratez" cu Aisha Mokhtar. Cred că în Pakistan, serviciul dumneavoastră și Agenția dispun de mijloace puternice. Domnul John Gilmore, aici prezent, pare să aibă contacte excelente acolo, mai ales că grație lui ați pus mâna pe camera video.

— Aveți dreptate, recunosc șeful MI6. Dar Richard Spicer și cu mine, după ce ne-am consultat guvernele, ne-am decis să organizăm o acțiune clandestină ca să ne asigurăm de persoana lui Sultan Hafiz Mahmud. Măiestria operațiunii fiind încredințată CIA-ului, corespundeți perfect profilului șefului misiunii capabil să ducă la bun sfârșit această afacere.

Malko rămase impasibil.

— Deci v-ați decis să-l răpiți pe pakistanez? concluzionează el.

Richard Spicer îi răspunse:

— *Right.*

Malko nu era tocmai surprins. De la 11 septembrie 2001, CIA se eliberase de unele reguli legale în afacerile terorismului. Recent, guvernul italian a părut că a descoperit răpirea unui oarecare Ossama Mustapha Hassan Nasser, activist atașat la Al-Qaida, ridicat în 2003 la Milano de treisprezece agenți CIA și expediat apoi în Egipt pe un Learjet al Agenției federale americane.

— Credeți că ridicarea lui Sultan Hafiz Mahmud este cea mai bună soluție? întrebă el.

Sir George Cornwell bău puțin ceai și mărturisi cu un surâs puțin contrariat:

— Dacă această afacere se petrecea într-o țară normală, nu ne-am fi gândit la o soluție extremă. Dar Pakistanul nu este o țară normală. Dacă l-am cere omologilor noștri de la ISI, îl vor aresta cu siguranță pe Sultan Hafiz Mahmud și în mod sigur îi vor smulge mărturisiri. Numai că această afacere atinge un punct extrem de sensibil: programul nuclear militar secret al Pakistanului. Atunci riscăm ca aceștia să ne trimită o versiune cenzurată a mărturisirilor lui Sultan Hafiz Mahmud. Și dacă insistăm să-l interogăm noi, i se va întâmpla un "accident" cardiac.

— Cred că efectiv aveți dreptate, recunosc Malko.

Richard Spicer continuă, la rândul lui.

— Fiecare oră contează, accentuă el. Acum că suntem siguri că nu e un bluff, trebuie cu orice preț să dăm de urma acestei bombe nucleare, ca să putem lua contramăsuri. Sultan Hafiz Mahmud este în măsură să ne informeze despre asta și mai ales cui îi este destinată această bombă.

— New York? avansă Malko.

— Contează prea puțin, i-o tăie *Sir George Cornwell*. Trebuie să acționăm repede.

Vă gândiți să-l trimiteți în Statele Unite? îl întreabă Malko pe Richard Spicer.

Șeful MI6 fu cel care îi răspunse.

— Nu, aici. IRA ne-a obișnuit să folosim câteodată metode nu prea ortodoxe, dar eficace...

— Sunteți absolut sigur că nu putem să-i constrângem pe pakistanezi? insistă Malko.

Sir George Cornwell îl privi drept în ochi.

— *My dear*, vă voi povesti o istorioară. În 1998, la Islamabad, unul din agenții noștri la post în acel oraș – un băiat strălucit și plin de seducție – înnodase o legătură cu o tânără pakistaneză numită Nina Aziz. Tatăl acesteia din urmă era ofițer superior al aviației pakistaneze și, prin acest subterfugiu, ea era introdusă în cercuri foarte închise. Bineînțeles că agentul nostru a însărcinat-o să adune informații asupra programului nuclear pakistanez... Ei bine, într-o zi i-a fost găsit capul acestei tinere într-o zonă împădurită din Islamabad, la poalele Mangalla Hills. Servitorul ei a fost acuzat

de uciderea ei, fără nici o probă. După câteva luni, acesta s-a spânzurat în închisoare. Agentul nostru a fost rechemat în Londra. Pakistanezii, de îndată ce-i atingi în problema nucleară, devin feroce.

Un înger trecu, cu capul sub aripi. Nu e un război delicat.

Britanicul concluzionează:

— Misiunea dumneavoastră este de a-l aduce aici pe Sultan Hafiz Mahmud. Veți acționa cu sprijinul total al celor două servicii ale noastre. Ne-am hotărât, din motive logistice, ca CIA să conducă această operațiune.

— Vom pune operațiunea pe picioare, îl asigură imediat Richard Spicer.

Reuniunea se termină puțin cam abrupt și Malko se găsi, ușor uluit, în Buick-ul șefului agenției CIA.

— Este o afacere dificilă, observă el. A răpi un cetățean pakistanez, pe față, din propria lui țară...

— Am un *executive order* semnat de președintele George W. Bush, se grăbi să răspundă americanul. Această afacere a ajuns ca o rachetă la Casa Albă, care a dat semnalul de alarmă. Britanicii sunt mult mai calmi ca noi. Ei cred că această încărcătură nucleară nu e destinată Londrei. De aceea ei stau puțin mai retrași. Chiar dacă, grație lor, noi posedăm informația fundamentală: filmul pe care l-ai vizionat.

— Richard, remarcă Malko neliniștit, știi bine că o asemenea operațiune se pregătește timp de

săptămâni întregi, dacă nu luni întregi... Cu riscuri enorme. Pakistanul este în război latent și ISI este pretutindeni. Riscăm un eșec grav.

— Sunt de acord, recunosc șeful agenției CIA, dar nu dispunem de timp. Această bombă atomică este în drum spre obiectivul ei. Tremur în fiecare dimineață când deschid radioul. Nu e nici o secundă de pierdut. Avem o reuniune astăzi la ora patru după-amiază, în biroul meu, unde va participa și șeful agenției din Islamabad pe care l-am însărcinat să facă un dosar asupra obiectivului...

— Sper că această comunicare a fost securizată! zise oftând Malko. Cu cine se presupune că trebuie să acționez?

— Mai întâi cu doi băieți pe care îi cunoști bine: Chris John și Milton Brabeck. Au fost deja informați și au plecat din Washington spre Islamabad. Oficial sunt trimiși ca să întărească securitatea ambasadei. Vor fi cazați în *compound*-ul nostru.

Malko făcuse miracole cu cele două gorile CIA, care îl respectau ca pe Dumnezeu. Totuși, dispozitivul i se părea puțin cam subțire.

— Trei oameni sunt suficienți? întrebă el.

— Ar trebui, suspină Richard Spicer. Nu putem infiltra foarte mulți fără să-i alertăm pe pakistanezi.

Buick-ul încetini și se opri sub pridvorul de la *Lanesborough*.

— Ne revedem la ora patru, confirmă americanul. Apropo, am nevoie de pașaportul tău ca să-l

trimit consulatului pakistanez, cu un mic cuvânt. Oficial pleci acolo ca să-l vânezi pe Bin Laden. Ești prea cunoscut acolo ca să te introducem sub I.F. (falsă identitate).

* * *

- Malko era căpiat. Totuși, nu era prima lui misiune în Pakistan, dar să ridici un om, pe față, din capitala țării și totul fără pregătire... Revenit în camera lui, își spuse că avea să păstreze și o pistă de rezervă și o sună pe mobil pe Aisha Mokhtar. Miracol. Aceasta răspunse imediat.

— Malko! Ce drăguț că m-ai sunat. Îți imaginezi unde sunt? Iau masa la *Lanesborough*, cu un tânăr căruia i-am tras clapa cu o zi înainte. Tu? Tot în Austria?

— Sunt la câțiva metri de tine, o anunță Malko. Tocmai am ajuns în Londra...

Pakistaneza strigă de bucurie.

— E minunat! Vino să bei o cafea cu noi.

Atunci când Malko debarcă în sala restaurantului, cam trist, zări imediat o pată vie în decorul mohorât: Aisha Mokhtar, îmbrăcată într-un costum cu taior portocaliu care părea cusut pe ea, cu un decolteu care îi oferea pieptul ca pe un platou. Fusta foarte scurtă dezvăluia ciorapi negri foarte lucioși. O creatură lungiformă era instalată în fața ei, un blondin care părea ieșit învingător dintr-un concurs de acnee. El se ridică cu vioiciune și îi

întinse lui Malko o mână moale, anunțând cu o voce nazală:

— Charles Newton Jones! Cred că sunteți un prieten al lui Aisha, nu?

Ospătarul se îndreptă spre masa lor cu un scaun în mâini. Abia reuși Malko să-și întindă picioarele sub masă, că cele ale lui Aisha se și lipiră de ale lui. Pakistaneza îi aruncă o privire arzătoare și spuse cu o voce care i-ar fi smuls o erecție și unui mort:

— Ce fericită sunt! Cât timp rămâi în Londra?

— Plec mâine.

Surâsul îi păli.

— Ce păcat! Dar putem să cinăm împreună în seara asta. Cred că Charles are o întâlnire.

Tânărul britanic bâigui câteva cuvinte despre o cină pe care ar fi putut foarte bine să o contramandeze, dar nu încercă să comenteze. În timp ce semna nota de plată, Aisha Mokhtar îl fixa pe Malko cu un surâs gurmand și zise cu voce joasă:

— Mă voi face foarte frumoasă în seara asta...

— Rămâi cum ești, zise simplu Malko, sărutându-i mâna. Acest taier e minunat.

Dacă ea ar fi știut că el se pregătea să-l răpească pe bătrânul ei amant...

* * *

De la ferestrele biroului lui Richard Spicer de la etajul patru al ambasadei americane, nu se zăreau

decât arborii din Grosvenor Square. Clădirea era înconjurată de bariere metalice, merloane de ciment, circulația interzisă și polițiști ai diviziei antiteroriste de la Scotland Yard dispuși peste tot, dotați cu veste antiglonț și înarmați cu MP 5.

Două persoane se aflau deja în biroul șefului agenției.

— Vi-l prezint pe colonelul Travis Mc Leary, anunță Richard Spicer. El comandă o unitate de elicoptere – Blackhawk – la Spin Bolak, pe frontiera afgano-pakistaneză.

Colonelul Mc Leary avea părul scurt și cenușiu, nemăsurând decât puțin peste un metru șaiszeci și cinci și părea intimidat. Richard Spicer se întoarse spre cel de-al doilea vizitator, un bărbat în costum deschis la culoare, șifonat, foarte brunet, corpulent, care părea că doarme în picioare.

— Malko, William Hancock este COS (șeful agenției) noastre din Islamabad de trei ani. A ajuns în această dimineață. El e cel care l-a înlocuit pe Greg. OK. Să trecem la treabă.

Richard Spicer ajunse la peretele din fundul biroului, pe care erau prinse două hărți. Una a Islamabadului, cealaltă detaliind nordul Pakistanului, înglobând zona de frontieră cu Afghanistanul. Cu un arătător, indică un loc situat la vreo treizeci de kilometri la vest de Islamabad.

— Aceasta este zona arheologică de la Taxila, anunță el, acolo unde se găsesc ruinele a trei orașe

budiste, Bhir Mound, Sirkaph și Sirsouk. În timpul săptămânii, aceste zone sunt practic pustii. Ele nu sunt frecventate decât vinerea și sâmbăta. William, care cunoaște bine locurile, a reperat unul unde poate fi pus ușor un elicopter.

William Hancock tuși și își deschise un carnețel.

— Exact, confirmă el. La Sirkaph există o suprafață plană, înconjurată de pereți în parte distruși, perfect capabilă să găzduiască un Blackhawk. În apropierea unei stupe, care poate servi ca punct de reper. Este invizibilă de pe drumul Peshawar-Islamabad. La momentul oportun, vom plasa acolo o baliză GPS care va ghida aparatul asupra zonei sale de aterizare.

Richard Spicer deplasă apoi arătătorul spre frontiera afgană, punând-o pe un mic punct în Afghanistan: Spin Bolak.

— Unitatea colonelului Mc Leary este staționată aici. Șase Blackhawk care patrulează în Afghanistan, de-a lungul frontierei, și efectuează câteodată deplasări în Pakistan. Ideea este următoarea: atunci când se va hotărî ziua J, vom avea patruzeci și opt de ore pentru ca Mc Leary să depună o cerere de survol pe teritoriul pakistanez ca să aducă un ofițer de legătură la Islamabad. S-a mai întâmplat și pakistanezi nu ne vor face nici un fel de greutate. Distanța dintre Spin Bolak și Islamabad este în jur de o sută cincizeci de mile, adică vreo patruzeci și cinci de minute de zbor.

Pentru Taxila, trebuie socotite cel puțin zece minute. Semnalul de plecare va fi dat de mine. Va trece frontiera și va avertiza turnul de control din Peshawar de altitudinea și promontoriul lui. Apoi, cu puțin înainte de a ajunge la Taxila, va anunța controlul din Islamabad că în urma unei scurgeri de lichid hidraulic, este constrâns să efectueze o aterizare forțată. Va avertiza *deschis* și ambasada de la Islamabad. Pakistanezii, în acest stadiu, nu vor avea nici un motiv să se alarmeze. O dată așezat, Blackhawk-ul, cu un echipaj de patru oameni, va aștepta, fără să-și oprească rotorul, furgoneta care-l va aduce pe "subiectul principal" și echipa care l-a recuperat. După ce-i va îmbarca, va pleca în direcția Spin Bolak, avertizându-i pe pakistanezi că o avarie îi forța să se întoarcă. Nu va fi nici o reacție ostilă de care să ne temem și, oricum, dacă aviația de vânătoare pakistaneză, cu baza la Peshawar, va încerca să reacționeze, noi avem un *squadron* de F-16 care va face ture pe cer în zona de frontieră. Domnule colonel, aveți ceva de adăugat?

— Nimic, *sir*, aprobă colonelul Mc Leary. Aceasta n-ar trebui să ne pună probleme. Trebuie să îl aprovizionez cu armament de bord?

— Da.

— Care ar trebui să fie reacția mea în cazul în care elementele de sol pakistaneze ar vrea să mă împiedice să redecolez, la Taxila?

— Le neutralizați, anunță rece Richard Spicer. Superiorul dumneavoastră ierarhic vă va da instrucțiunile cu privire la acest subiect. Întreaga operațiune este acoperită de un *finding* al Președintelui.

Impresionat, colonelul Mc Leary nu mai insistă. Malko își dresе vocea și zise:

— Ați descris un plan de exfiltrație perfect. Dar *înainte*, cum ar trebui să se petreacă acțiunea?

Șeful agenției se întoarse spre William Hancock.

— Bill, e rândul tău.

Șeful agenției bău o înghițitură mare de cafea și se plantă în fața planului Islamabadului.

— Sultan Hafiz Mahmud s-a mutat. El locuiește acum în cartierul cel mai șic, în zona, sau mai degrabă triumghiul din Mehran 8, situat între bulevardul Kyaban-e-Iqbal și Siachin Road, aproape în fața moscheii Jamia Faridya: o casă pe Fourth Street cu fațada ce dă spre intrarea pe Siachin Road. Vila lui e a treia și are numărul 5. Nu are decât o singură intrare din Fourth Street, supravegheată în permanență de polițiști în uniformă staționați la colțul cu Siachin Road, conectați prin radio de Cartierul lor General. În fiecare dimineață, în jurul orei opt și treizeci de minute, Sultan Hafiz Mahmud își face joggingul de-a lungul străzii Siachin Road până la moscheea Shah Faisal. Uneori se îndreaptă spre zoo, aflată în direcția opusă. Scurtează drumul pe zona care

merge de-a lungul Siachin Road, o zonă ierboasă cu câțiva arbori.

— E singur? întrebă Malko.

— Nu. Are întotdeauna cu el două gărzi de corp, polițiști de la ISI, care aleargă cu el.

— Sunt înarmați?

— Foarte probabil, dar n-am putut să verificăm asta: poartă treninguri largi.

— Asta e tot?

— După observațiile noastre prin binoclu, da. Dar n-am avut o distanță satisfăcătoare.

— Alte oportunități? insistă Malko.

— Nu. Când Sultan Hafiz Mahmud se deplasează în timpul zilei sau seara, e întotdeauna însoțit de o mașină de protecție și o gardă de corp e așezată lângă șofer. În plus, folosește un Mercedes blindat.

— Deci, concluzionă Malko, v-ați decis să-l răpiți în timpul joggingului.

— *Right*, confirmă Richard Spicer. Veți folosi un vehicul local închiriat de către domnul Chris Jones. Un alt vehicul, o furgonetă albă, va fi staționată pe bulevardul Kyaban-e-Margalla colț cu bulevardul Shalimar, cu cheile sub parasolar. Astfel va fi o distanță scurtă de parcurs cu primul vehicul. Bineînțeles, pakistanezii, de îndată ce vor afla de ridicarea lui, vor bloca ieșirile din oraș, dar furgoneta albă nu le va fi semnalată. Aceasta va purta un număr de înmatriculare de Peshawar. Apoi, nu va

mai trebui decât să ajungă la Blackhawk. După o jumătate de oră, puteţi părăsi spaţiul aerian pakistanez...

Richard Spicer părea perfect destins. Malko surâse ironic.

— Apropo, *cine* va fi însărcinat să-i neutralizeze pe cei doi poliţişti?

— Totul a fost prevăzut. Cei doi baby-sitter-i ai tăi. Câte unul pentru fiecare.

— Cum?

— Vor folosi puşti trăgând cu seringi încărcate cu un anestezic foarte puternic, folosit pentru neutralizarea animalelor sălbatice atunci când trebuie îngrijite.

Părea mândru de ideea lui originală şi Malko nu se putu împiedica să nu remarce:

— E o mică diferenţă de greutate între un elefant şi un pakistanez...

— Dozele vor fi studiate în consecinţă, promise şeful agenţiei. Se pare că acest anestezic reacţionează foarte rapid.

— E de dorit, zise Malko.

Un înger trecu, mascat, şi evadă spre frunzişul din Grosvenor Square. Totul era perfect, dar Malko îşi permise să calce în străchini.

— Şi dacă apare vreo problemă? Dacă pakistanezii reacţionează?

— Aveţi ordinul să nu le rezistaţi. Dacă lucrurile chiar se complică, cred că filmul pe care îl avem în

posesie îi va readuce repede la tăcere. Imagini arătându-l pe Ossama Bin Laden în compania unuia din creatorii programului nuclear militar pakistanez, în fața unei bombe fabricate după toate aparențele cu combustibil nuclear pakistanez. E jenant. E vorba de securitatea Statelor Unite și președintele nu e dispus să accepte scuze palide. Mai aveți întrebări de pus?

O liniște de plumb îi răspunse la întrebare. Malko știa că era vorba de o operațiune cu riscuri ridicate și cu numeroase posibilități de eșec, dar n-avea de ales: undeva în lume, o bombă nucleară de zece kilotone era în drum spre țintă și el trebuia să facă totul ca să o găsească. Richard Spicer îi întinse un plic gros.

— Uite aici pașaportul și viza, rezervarea la hotel *Marriott* din Islamabad, banii și fotografiile cu Sultan Hafiz Mahmud.

— Și dacă el se apără?

— Dacă va fi cazul, tranșă Richard Spicer, e prevăzut să fie neutralizat precum gărzile lui de corp. Babby-sitters se vor ocupa de asta.

Malko luă plicul. Nu era prima oară când un Serviciu de talia acestuia răpea un criminal de război sau un terorist într-o țară străină, dar aceste operațiuni erau pregătite cu mult timp înainte. Nu se făceau improvizații.

— Ai anunțat-o pe Aisha Mokhtar de schimbarea din program? întrebă Richard Spicer.

— Iau cina cu ea în seara asta, confirmă simplu Malko.

* * *

Primul nasture descheiat la taiorul portocaliu oferea sâinii lui Aisha Mokhtar, printr-un decolteu pătrat, ca pe o tavă. Dacă ar fi fost un animal, ai fi zis că e în rut. Cu piciorul lipit de cel al lui Malko, îl freca ușor pe sub masă, auzindu-se fâșâitul ciorapilor. Cinaseră la *Annabel's*, în Berkley Square, în principal cu caviar și votcă.

Ea se aplecă peste masă, făcând aproape să-i tâșnească sâinii din taior, și zise cu voce joasă:

— Aș vrea să mergem în camera ta de hotel. N-am făcut niciodată dragoste la *Lanesborough*.

— De ce nu? aprobă Malko, excitat de această femeală în călduri.

Aisha Mokhtar era chiar o creatură de foc... Ea oftă.

— Chiar trebuie să pleci mâine?

— Biletul meu este deja luat, o asigură Malko. Am întâlnire la New York la ora două. Dacă vrei, trec la întoarcere prin Londra și plecăm amândoi în Austria.

— Magnific! aprobă tânăra femeie. Cere nota de plată.

Ea ieși prima din restaurant și Malko, descoperindu-i crupa strânsă în fusta strâmtă portocalie, își

spuse că aceste despărțiri promiteau să fie foarte excitante.

Abia ajunseră în Bertley, că ea puse mâna pe el și îl asigură, mândră:

— Deja mă dorești!

Ochii ei înotau în spermă. Pe sub fusta scurtă și portocalie, puțin ridicată, zări liziera ciorapilor. Își strecură o mână între coapsele acoperite cu ciorapi negri, dar nu putu să înainteze prea mult, atât de strâmtă era fusta. Degetele subțiri ale lui Aisha îl masau ușor în penumbră. Impasibil, Chaudry, șoferul, părea că nu remarcă nimic din ce se întâmpla. Atunci când ajunseră la *Lanesborough*, Malko era prezentabil. În ascensor, el termină să-i descheie nasturii de la taior, descoperind un corset din dantelă neagră, pe deasupra căruia lăsa să depășească vârfurile lungi ale sânilor. El le frământă între degete și Aisha începu să gâfâie, frecându-și bazinul de al lui, cu privirea pierdută și gura întredeschisă. Malko înțelegea de ce Sultan Hafiz Mahmud fusese înnebunit după ea...

În cameră, ea se debarasă de taior, își înnodă mâinile după gâtul lui Malko și îi înfipse până în fundul gâtulejului o limbă vibrantă ca a unei șopârle. El încercă să ajungă la sex dar fusta era atât de strâmtă că nu putu să-i atingă nailonul de la slip.

Aisha se îndepărtă de el, se lăsă să cadă în genunchi și îl înfundă în gură pentru o felație

sălbatică al cărui secret îl deținea doar ea. Apoi se ridică și îi strânse membrul între sâni ei umflați.

La capătul plăcerii, simțea că nu va mai rezista mult timp în acest ritm. O forță să se ridice, îi desfăcu fermoarul la fusta portocalie și i-o aruncă pe jos.

Aisha o urmă și, întinsă pe spate pe mocheta înflorată, își smulse slipul de satin negru și îi lansă lui Malko cu o voce grăbită:

— Fă dragoste cu mine, pe jos, ca și cu o târfă...

Cu picioarele desfăcute și mâinile sub șale ca să și le ridice, răcni când Malko își plonjă sexul dintr-o singură mișcare până în străfundul vintrei ei. El se opri, bine înfipt în ea, imprimând membrului o mișcare circulară. Aisha horcăia ca o muribundă, juisând fără încetare, cu corpul scuturat de spasme.

Malko se retrase apoi încet și o ajută pe femeie să se întoarcă. Abia întoarsă pe burtă pe mocheta groasă, se cabră ca o pisică atunci când vrea să primească un cotoi, cu mâinile încrucișate și unghiile înfipte în mochetă. Era superb de erotică în corset și ciorapi.

Malko nu se grăbi, chiar dacă era tensionat, gata să explodeze. Se plasă deasupra lui Aisha. De îndată ce-i simți sexul atingând-o, își duse amândouă mâinile în spate, îndepărtându-și globii cabrați ai crupei ei, ca să se ofere și mai bine.

Un gest de o obscenitate absolută.

Malko își apăsă lejer extremitatea sexului pe

corola brună, apoi se lăsă să cadă dintr-o dată, cu toată greutatea. Vertical, membrul lui se înfipse în șalele lui Aisha până la bază. Tânăra scoase un urlet nebun. Tremura din tot corpul, ca și cum ar fi primit o descărcare electrică. Malko se retrase deja, cu o lentoare calculată, pentru a se lăsa să cadă din nou cu aceeași violență. Aisha se agita ca un fluture pe o planșă anatomică, ridicându-și bazinul ca să se afunde mai bine în ea.

— Violează-mă! răgea ea. Fă-mi rău...

Ceea ce era total fals, dar avea nevoie să se plaseze într-un film...

Beat de plăcere, Malko nu se oprea să perforeze această crupă magnifică, cu o regularitate de metronom.

* * *

Oare era de vină vodca, sau excitarea prea puternică? El nu ajungea să juișeze, rămânând totuși țeapăn ca o coadă de târnăcop și Aisha nu părea că vrea să se oprească. Inundat de sudoare, în mâini deasupra corpului tinerei femei, se lăsa să cadă din ce în ce mai greu, smulgând de fiecare dată strigăte partenerei lui. Avu brusc ideea să-i împreuneze picioarele larg depărtate ale lui Aisha. Senzația fu atât de intensă, că își simți în sfârșit sămânța țâșnindu-i din rărunchi.

Aisha urlă din răsputeri când acesta se goli în ea. Potolit, se basculă pe spate, ca să-și tragă

sufletul, scoțând din șalele violate un membru încă țeapăn. Imediat, Aisha se rostogoli și îi luă sexul în gură, ca pentru a extrage ultimele picături de spermă. În sfârșit, se lăsă și ea pe spate, cu mâinile sub cap și Malko se îndreptă spre baie epuizat, ca să se arunce sub duș.

Ajunse din nou în cameră, învelit într-un prosop. Simți imediat că era 'o problemă. Aisha își pusese fusta și își băgase sâni în corset. Cu privirea neagră de furie, flutura în mâna dreaptă un bilet de avion.

— De ce mă minți? Iansă ea cu o voce furi-bundă. Tu pleci în Pakistan, în țara mea. De ce?

Malko realizează adevărul într-o fracțiune de secundă: ea găsisese biletul de avion pus pe birou. Neprevăzând venirea ei, nu-l pusese în siguranță. Îi trebuiră câteva secunde să coboare din norul lui erotic. Blestemând acest incident...

— Nu voiam să-mi pui întrebări, îi explică el. Călătoria mea n-are nici o legătură cu tine.

— Mă minți!

— Nu. Trebuie să mă întâlnesc cu niște oameni la Islamabad. Investitori. Eu nu amestec niciodată afacerile cu viața mea privată. Dar, că zbor la Islamabad sau la New York, asta nu schimbă nimic. Mă voi întoarce peste câteva zile.

Aisha Mokhtar îl fixa, punându-și vizibil multe întrebări.

— Cunoști cumva un bărbat care se cheamă Sultan Hafiz Mahmud?

— Nu, afirmă Malko fără să clipească. De ce?

Aisha îl fixă lung, apoi își întoarse privirea. Malko făcu un pas înspre ea, dar ea se eschivă.

— Nu-mi place să fiu mințită, zise ea. Nu mă mai căuta la întoarcere. E păcat.

Fără un cuvânt în plus, ea își puse taiorul, își luă poșeta și plecă trântind ușa. Malko se așeză pe pat: dacă răpirea lui Sultan Hafiz Mahmud reușea, Aisha îi va fi mai puțin utilă. Oricum, îi știa adresa și numerele de telefon. Va vedea, la întoarcerea din Islamabad.

Dacă va exista întoarcere...

Acest gen de operațiuni improvizate se terminau frecvent foarte rău. Și el cunoștea slăbiciunea conducătorilor CIA, care își meritau porecla de CYA: *Cover Your Ass...*

Gândindu-se bine, misiunea pe care i-o încredințaseră era complet nebunească.

Sfârșitul volumului întâi

Redactor: **Maria Carp**
Tehnoredactare computerizată: **Cătălina Radu**

Tipărit la C.N.I. „Coresi” S.A.

NOU!

**Cereți la chioșcuri și
„Brigada mondenă“**

PREȚ:

2,5

ISBN 973-597-368-5